

Prabhūtaratna

by Yu Hsi

Translator : Jana Benešová

První předmluva: Pravda a krása jsou neoddělitelné

Pomalu ta slova vnímáme... a čím více o nich přemýšlíme, tím lépe jsme schopni porozumět jejich skutečnému významu.

Je tomu tak! Tento svět potřebuje stále naléhavěji příběhy o lásce, příběhy, které by vyprávěly o pravdě, dobru a kráse.

Kdyby byly příběhy o lásce romantické a zároveň realistické, prosty smutku a utrpení, kdyby místo toho byly plné krásy a naděje, nevyvolávaly by v nás lítost ani strach a naplnily by nás spokojeností a radostí. Radostí jarního vzduchu prosyceného vůní květin, mlžného oparu v horském údolí, bublající bystřiny v lesíku, ranního deštěku na počátku léta, či stříbřitého podzimního moře... Mládí je jako krásná báseň. Mysl mladého člověka je v rozletu, překypuje radostí a veselím. Když zavřu oči, slyším trávu na horském svahu, jak dýchá pod potměšlou noční oblohou, a tak jsem odjakživa věřil, že po nespočtu útrap se nakonec z temnoty vynoří naděje...

A proto i když vaši tvář zmáčí slzy, věřte i nadále ve štěstí, protože ty slzy jsou vlastně pouhým výrazem lítosti nad tím, že radost již pominula. Nezapomínejte, že i když ve šťastných chvílích náhle pocítíte zármutek, pramení z obavy, že vás znovu stihne žal.

V porovnání s celým Vesmírem není lidský život nic než kapka ranní rosy. I přesto se však naše životy ani na chvíli nezastaví, neustále se vyvíjí, a proto dejme příležitost svému mládí plně se rozvinout,

nechme rozkvést to, co je přirozené a krásné.

Prabhūtaratna nás nabádá, abychom si po celý život zachovali romantickou duši a nevinnost, a to nejen po dobu dospívání, kdy je mysl člověka zmatená, ale abychom zůstali mladí po celý život.

Lidé odjakživa věřili, že dříve či později se v jejich životě nakonec objeví nějaký ten „princ na bílém koni“, který jim přinese nevýslovné štěstí... *Prabhūtaratna* je právě takovým „princem“.

„Přišel jsem pouze proto, že sis to z celého srdce přála.“ Tato věta je mottem celé knihy, jež nás nenásilnou formou vede k tomu, abychom pátrali po smyslu svého života.

Nevinná Perlička, o které se v příběhu vypráví, dlouho svého prince hledá a když ho stále nenachází, usedavě se rozpláče. Mnoho lidí dnes už neví, co je to pláč, který vychází z opravdových citů, a nakonec nejspíš zapomněli i na to, kde se započal jejich život.

Autorova mysl se podobá otevřené krajině širých hor – spisovatel pro nás vybral ty nejkrásnější přírodní scenérie a vetknul je do pestrobarevného románu *Prabhūtaratna*, jenž nás zavádí do horského údolí na louku osvětlení.

V běžném životě se neobejdeme bez základních denních potřeb, ale přesto bychom neměli zapomínat ani na spontánnost a mladistvou nevinnost. A proto dej průchod svému mládí, upřímným citům a rázem všude kolem sebe uvidíš neuvěřitelné krásy přírody – uvidíš je v záři zapadajícího slunce, v kapičkách ranní rosy, v poryvech mírného

vánku i teplých slunečních paprscích. Dokonce i uplakaná Perlička vždy zahlédla ve svých slzách plamínky života, které plápolají v nitru každého z nás. Očisti svou mysl, dej průchod opravdovým citům a pocítíš milosrdenství Nebes, dotkneš se tepla Země, spatříš světlo...

„Pravda a krása jsou neoddělitelné.“ Nechme se společně unést kouzlem Prabhutaratny!

Druhá předmluva: Pestrá mozaika života ***—— Prabhūtaratna***

Pár moudrých očí potichu shlíží na vše živé a odhaluje před námi nekonečné poklady Vesmíru...

Jako tichá tůňka, která se zračí v jeho čisté mysli, proměnil autor své barvitě sny v nespočet zurčících bystřin a vodopádů, které se pomalu vlévají do srdcí každého z nás, a prostým, ale vytríbeným jazykem vypráví příběh života...

Za dávných a dávných dob byl každý život neposkvrněný a svobodně se vznášel Vesmírem, až jednoho dne zavítal na krásnou Zem, a jak skrze ni cestoval, zapomněl, kudy sem přišel. Poznal tak bytí na Zemi a jednou se mu náhodně přihodilo něco podobného, jako když starý mistr Čou snil o tom, že je motýl, a náhle spatřil světlo buddhovské podstaty. Každý z nás je schopen dosáhnout tohoto bezstarostného svobodného stavu osvícení, ale pouze ten, kdo přistupuje k životu upřímně a s ničím nezkaleným odhodláním poznat pravdu, objeví ten čistý poklad, který je tak nesmírně složité popsat slovy a který je tajným zdrojem duchovní energie, po němž lidé odedávna pátrají a chtějí mu porozumět.

Během života neustále o něco usilujeme – o znalosti, kariéru, lásku, bohatství... Člověk vynaloží veškerou svou energii na to, aby se

mu podařilo naplnit své sny. *Prabhūtaratna* symbolizuje nejvyšší duchovní stav, o který všichni za svého života neustále usilujeme!

Slovo *Prabhūtaratna* pochází z buddhistických sůter a v sanskrtu znamená „hojné poklady“, nebo-li že každý, kdo dosáhl osvícení, obsáhne vše a spatří, že svět je jedna velká pokladnice. Obyčejný člověk není schopen pojmout a ocenit celek, ale osvícený vidí před očima všechny krásy a taje Vesmíru. „Vše na světě jsem spatřil,“ odtud jméno „hojné poklady“.

Odkud se bere lidský život? Co je jeho vrcholným okamžikem? Jak dosáhne člověk toho, aby se nenechal strhnout davem, a zároveň zabránil tomu, aby se nepovyšoval nad ostatní a nestal se tak osamělým? *Prabhūtaratna* před námi otvírá tajuplný duchovní svět a vede nás zpět proti proudu života až k jeho samému prameni...

Duše a tělo jsou dvě základní manifestace lidského života, na jehož úplném počátku jako by zrovna ustal chaos. Součástí materiálního světa, v němž existují naše těla, jsou i zvuk podobný větru, pocit podobný vodě, teplo podobné ohni, pevnost připomínající půdu, ticho připomínající prázdnotu, schopnost vnímání neboli vidění a schopnost myšlení neboli vědomí. Těchto sedm základních elementů dohromady tvoří živý, vnímající organismus. „Půda, voda, oheň, vítr, prázdnota, vidění, vědomí“ nejsou obyčejné jevy, nejsou to ani pouhá podstatná jména, ale sedm základních činitelů, které jsou zde od počátku věků a které pohánějí tok života. K těmto sedmi základním elementům přiřadil autor sedm postav – Spáče, Křišťálovou panenku, Duhovou

panenku, Strážce hor, Nebeského mladíka, Perličku a Kvarka – a prostřednictvím jejich osudů zkoumá tajemnou příčinu vzniku nekonečného vesmíru.

Všechny postavy našeho příběhu tvoří od chvíle, kdy se setkali, až do doby, kdy se opravdu sblíží, jeden živoucí celek. Na své cestě za poznáním skutečné podstaty života a bytí prošli křížem krážem starodávným Světem úchvatných tónů, zdatně obstáli v sedmi tajuplných zkouškách, až konečně našli své vlastní odvžeké kořeny. Pouze ten, kdo zcela očistí svou mysl a porozumí pravé podstatě života založené na moudrosti, jasné mysli, neochvějném úsilí následovat dobro a vytrvalém odhodlání naplnit své poslání dosáhne osvícení a stejného všeobjímajícího duchovního stavu jako *Prabhūtaratna*.

Perlička z našeho příběhu je jako čistý nadpozemský pramen a celý román je vlastně popisem její pouti za poznáním všech tajů světa. Jako šestiletá se kdysi setkala s Mladíkem s citerou a tímto nezapomenutelným setkáním se započalo i její celoživotní hledání, díky němuž odhalila svou vnitřní sílu, jež se postupně proměnila v nezlomné odhodlání uskutečnit své poslání. „Bez schopnosti snít by lidstvo nikdy tak vysoko nedosáhlo!“ Prostřednictvím Perliččiných očí vnímáme i my krásy lidského světa a nádhernou přírodu, která ji po celou dobu jejího hledání neustále obklopuje...

Čistá Perlička připomíná popis z básně „Modlitba za mou dceru“ od anglického básníka Williama Butlera Yeatse:

*..May she become a flourishing hidden tree
That all her thoughts may like the linnet be,
And have no business but dispensing round*

...

*O may she live like some green laurel
Rooted in one dear perpetual place.*

*My mind, because the minds that I have loved,
The sort of beauty that I have approved,
Prosper but little, has dried up of late,
Yet knows that to be choked with hate
May well be of all evil chances chief.
If there's no hatred in a mind
Assault and battery of the wind
Can never tear the linnet from the leaf.*

*An intellectual hatred is the worst,
So let her think opinions are accursed.
Have I not seen the loveliest woman born
Out of the mouth of Plenty's horn,
Because of her opinionated mind
Barter that horn and every good
By quiet natures understood
For an old bellows full of angry wind?*

*Considering that, all hatred driven hence,
The soul recovers radical innocence
And learns at last that it is self-delighting,
Self-appeasing, self-affrighting,
And that its own sweet will is Heaven's will;
She can, though every face should scowl
And every windy quarter howl
Or every bellows burst, be happy still.*

Rozhlédni se i ty po svém okolí! Copak není plné postav jako Perlička, Strážce hor, Kvar, Duhová panenka, Křišťálová panenka, Spáč, Nebeský mladík... To je tajemství buddhovské pravdy, kouzlo stvoření! Pouze prostřednictvím svého čistého neposkvrněného srdce zahlédne Perlička nekonečnou rozmanitost a pestrost Vesmíru.

V textu románu autor zároveň na základě svého bedlivého zkoumání přírody popsal krásy vesmírných jevů a tajemství života:

...některé kalichy neopadají hned poté, co rostlina rozkvetne, ale zůstanou na květině, aby chránily malé plody. Takovým kalichům se říká »vytrvalé«... vytrvalé kalichy již prozradily své tajemství – bez dostatečného odhodlání svých cílů nikdy nedosáhnete. Vše živé musí nejprve objevit poslání, které jim bylo předem určeno, a snažit se o jeho naplnění, teprve tak lze plně rozvinout potenciál moudrosti.“

...Kdysi jsem slyšela, že ve vesmíru existuje jedna velká řeka a že kdokoli se k ní přiblíží a zahlédne v ní svůj obraz, spatří svou

skutečnou podobu.

...Víla štěstí je základní hybnou silou života, vím pouze, že je to nejveselejší bytost v celém vesmíru.

... Mušličkové království vzniklo díky milosrdenství a péči mušliček a za jeho impozantním vzhledem se skrývá život plný oddané péče a neutuchajícího úsilí.

Prabhūtaratna jako rozsáhlý Vesmír podává svědectví o bohatství a tajích života, kde jsou všechna zrníčka písku ryzí a sobě rovná. Velká Řeka života protéká širou travnatou loukou, ale my stále ještě bloudíme v čarokrásných vysokých horách. Pouze zaměříme-li se na současný okamžik, není třeba hledání ani dlouhého putování, a Řeka života se nám sama od sebe zjeví.

Descartes řekl: „Myslím, tedy jsem.“ *Prabhūtaratna* je tím nejvyšším a nejryzejším duchovním stavem, kterého může dosáhnout každý z nás. Perlička je symbolem pestrého lidského světa. Náš život dosáhne naplnění v okamžiku, kdy poznáme jeho neposkvrněnou podstatu a projdeme opravdovou zkoušku. Setkání *Prabhutaratny* s *Perličkou* je sice dojemné, ale náš román ve skutečnosti vypráví o odvěké záři milosrdného srdce, kterým lidstvo oplývá, vypráví o tom, že skutečný osvícený, poté co dosáhne vrcholného stavu mysli (vrcholu svého života), se vrátí na zem, aby pomáhal obyčejným lidem propojit své vlastní duševno s všeobjímající láskou vesmíru, neboli dosáhnout toho, že se stanou dokonalými a povedou osvícený život.

Buddhisté říkají: „Soucit plodí moudrost.“ Pouze prostřednictvím lásky je možné nalézt pravdu, pouze pravda nám pomůže najít sílu, bez níž nelze dosáhnout velkých cílů a osvícení, a proto jsou pravda a krása neoddělitelné.

Obsah

- První předmluva: Pravda a krása jsou neoddělitelné * 5
- Druhá předmluva: Pestrá mozaika života — *Prabhūtaratna* * 8

1. Perlička * 19
2. Mladík z Hory štěstí * 25
3. Strážce hor * 31
4. Zpěv citery * 38
5. Kvarkovy počty * 44
6. Duhová panenka * 56
7. Zahrada vytrvalých kalichů a Noční říše * 60
8. Spáč * 81
9. Křišťálová panenka * 87
10. Město šťastného života * 93
11. Moře dokonalé moudrosti * 107
12. Deset tisíc let starý jinan * 124

- 13. Květinové město * 133
- 14. Mléčné moře a Měsíční palác * 144
- 15. Spící lotos * 154
- 16. Pravlast větru * 164
- 17. Nebeský mladík * 174
- 18. Mušličkový písek * 184
- 19. Klamné obrazy * 193
- 20. Mladík s citerou * 201
- 21. Lampiony štěstí * 209
- 22. Bambusový háj hustých mraků * 218
- 23. Ráj blaženosti * 227
- 24. Hořčičné semínko pojme horu Sumeru * 238

- Postavy * 246

1. Perlička

Zahrada purpurové vůně se nachází mimo svět, v němž se prolínají čtyři lidská utrpení – zrození, stáří, nemoci a smrt – se čtyřmi fázemi existence světa – vznikem, bytím, zkázou a zánikem. Zahrada leží na samém okraji nekonečného vesmíru uprostřed nespočetných údolí a hor. Nebesa a zem zde shromáždily ty nejkrásnější scenérie. Pouze těm, kterým se dostalo požehnání a kteří zároveň oplývají moudrostí, bylo osudem určeno sem jednoho dne zavítat.

Květiny a stromy v Zahradě purpurové vůně vzájemně oslavují svou krásu, a jak se voda z pramenů vyvěrající ze svahů a nespočetných vodopádů tříští o kameny, dnem i nocí zaznívají celou zahradou líbezné melodie. Díky štedrosti květinových víl jsou tamní širá luka a paseky mezi říčkami, skalisky a horskými vrcholky posety nejrozmanitějším kvítím. Všude, kam člověk pohlédne, zrak až přechází nad tou záplavou květů, nad hejny vzácných ptáků a motýlů, kteří ničím nerušení poletují krajinou a společně dotvářejí mladistvou atmosféru Zahrady. Čas od času si Zahrada oblékne šat utkaný z horské mlhy a říčního oparu a na každého, kdo do ní vstoupí, dýchne tajuplné charisma připomínající abstraktní styl čínských tradičních krajinomaleb. Tento ráj nacházející se za branami lidského světa prochází neustálými proměnami a vždy v ten pravý okamžik vystaví před našimi zraky na obdiv své nejrozmanitější krásy!

„Kanárku, pospěš si...“

Šestiletá Perlička připomíná květinovou vílu, o níž s láskou pečuje na tisíce květů.

Když se Perlička narodila, všechny květiny se samou radostí roztančily a štědře ji obdarovaly záplavou pestrobarevných korálků – kapiček rosy plných moudrosti a lásky, které začaly náhle prýštit z květů rostlin. Kanárek poletující mezi květinami mával svými zlatými křídly a do zobáčku sbíral ty chladivé kapičky rosy, spojoval je do překrásných náhrdelníků, a pak ty nádherné korálky něžně zavěsil Perličce na krk a zápěstí, nebo jí je vetkl do konečků vlasů. Od té chvíle se zároveň stal jejím věrným společníkem.

Perlička měla neobyčejně zářivé oči a jemnou narůžovělou pokožku, jež se neznatelně leskla. Mnohem zvláštnější ale bylo, že ji obklopovala podivná vůně, která přinášela potěšení všem smyslům a způsobovala, že se všichni v její přítomnosti cítili velice příjemně a uvolněně. A tak kamkoli v zahradě Perlička zavítala, všechna poupata rázem nedočkavě rozkvétala a již odkvetlé květiny se okamžitě obalily novými květy. Každé stéblo trávy, každý květ se před ní chtěly představit ve své plné kráse.

Toho dne se Perlička vydala spolu s Kanárkem podél potůčku na sytě zelený horský svah. Jakmile začala hladit ta křehká kluzká stébla trávy, všechny trsy trávy na svahu zvedly hlavičky a natahovaly svá smaragdově zelená tělíčka, až pro ni vydláždily široký zelený koberec. Perlička se na něj zvědavě posadila. Tráva se okamžitě začala vlnit a

Perlička se po ní se smíchem sklouzla ze svahu dolů. V záři slunce se její náhrdelníky z rosy překrásně leskly, bystrý Kanárek mával křídly a letěl v těsné blízkosti za ní.

„Kanárku, rychle pojd' sem! Podívej na tu spoustu krásných motýlů!“ Dole pod horským svahem se ocitli v čarovném Údolí purpurových motýlů. Malá Perlička volala vzrušeně na Kanárka a mezitím se v té husté záplavě nejroztodivnějších květů honila za ladně poletujícími motýly.

Údolí purpurových motýlů připomínalo bludiště – jednu chvíli se před nimi rozprostírala klikatá cestička a sotva se otočili, spatřili náhle horské prameny a vodopády. Jinde se zase ocitli mezi strmými skalisky a vzápětí se před nimi najednou rozprostřela planina posetá květinami... Malá Perlička radostně trhala květiny a hrála si s motýly. Za chvíli zcela zapomněla na okolní svět a pocítila opojný pocit štěstí. Nevníkala ani, že slunce pomalu ztrácí na síle, a když se i poletující motýli postupně odebrali do svých hnízd, unavená Perlička náhle zjistila, že Kanárek zmizel. Okamžitě začala na svého kamaráda volat a všude ho hledala. Kanárek jí byl dnem i nocí stále nablízku a dosud se od ní ani na okamžik nevzdálil.

Na noční obloze už mezitím vykukly hvězdy a po Kanárkovi stále nebylo ani vidu ani slechu. Perlička se žalostně rozplakala a rozlehlým Údolím purpurových motýlů se opakovaně rozléhalo její stísněné volání. Když hvězdy na nebi zaslechly její ustrašené vzlyky, najednou

jako by jejich jas pobledl.

S příchodem rána přispěchalo do Údolí purpurových motýlů zpět sluníčko, aby pomohlo Perličce milovaného Kanárka najít. Když ale jeho paprsky konečně zalily okolní krajinu, po Kanárkovi nebylo nikde ani stopy. Všude kolem byli stejně jako předchozího dne pouze půvabní motýli a překrásné květy.

Unavená Perlička kráčela smutně podél říčky směrem k Zahradě purpurové vůně. Zármutek ji však zcela odzbrojil, a aniž si to uvědomila, náhle se ocitla v Bambusovém háji hustých mraků – mezi nespočetnými horskými vrcholky, jež se ztrácely v oblacích.

Bambusový lesík, kterým teď kráčela, byl zahalen v záplavě obláčků a mizel v dálce, jako by nikde ani nekončil. Zbloudilá Perlička rozhrnovala husté zelené bambusy a snažila se najít cestu zpět domů. Lesíkem se proháněly mlžné obláčky a rozpustily si s ní hrály na schovávanou. Obklopovaly ji, vzápětí se zase rozpustily a tak ji popletly, že vůbec nevěděla, kudy se má vydat.

„Kdyby tu tak byl Kanárek!“ Jakmile si Perlička vzpomněla na Kanárka, který jí vždy pomohl z nesnází, znovu se žalostně rozplakala.

„Holčičko, nebuď smutná!“ ozval se z nitra bambusového háje zvucný hlas. Perlička se rychle rozhlédla kolem sebe a uviděla asi dvanáctiletého chlapce, který se vynořil z hustého mlžného oparu a přicházel teď směrem k ní. Chlapec měl pohlednou tvář, oděný byl do smaragdově zeleného mušelínu a na rameni měl zavěšenou starobylou citeru. Jeho vnitřní klid a rovnováha působily jako balzám

na Perliččinu rozrušenou duši i její žalem rozbolavělé srdce. Bála se, že se v tom bambusovém háji dočista ztratila, ale teď měla náhle pocit, jako by potkala někoho z rodiny. Dopodrobna chlapci pověděla o tom, jak ztratila svého Kanárka. A jak mu o tom vyprávěla, bezděky jí znovu začaly téct z očí slzy.

„Neplakej! Kanárek se k tobě brzy vrátí...“

Po tváři se jí koulely řetízky slziček připomínajících drobné perličky, ale chlapcův konejšivý hlas ji okamžitě uklidnil.

Nechala ho, aby ji vedl, a po nějakém čase společně došli do horského údolí uprostřed lesíka. Chlapec náhle sundal z ramene svou drahocennou citeru, usedl se zkříženýma nohama na kámen vedle potůčku a začal soustředěně hrát. Jak jeho prsty tančily po strunách v roztodivných variacích, z citery se linuly líbezné tóny. Perlička se posadila vedle bublajícího potůčku, nechala se hladit tou překrásnou písní a na jejím obličeji se brzy rozzářil šťastný úsměv. Bambusovým hájem hustých mraků se začala linout vůně bambusů, také poletující mlžné obláčky, jako by přispěchaly a pozorně naslouchaly. Zdálo se, že chlapec a jeho citera mezitím již zcela splynuly v jeden celek... Malá Perlička náhle pocítila, jako by se i v jejím srdci rozezněla podobná citera a hrála stejnou melodii jako chlapec... Když už nedokázala rozpoznat, zda hudba, kterou slyší, vychází z mladíkovy citery či z jejího srdce, zlatý Kanárek náhle prolétl skrze mraky a rychle se rozletěl směrem k potůčku.

„Perličko! Perličko!“

„Kanárku!“ Jakmile ho Perlička zahlédla, samou radostí svého znovunalezeného přítele objala a políbila.

2. Mladík z Hory štěstí

Vesmír si dává obzvláště záležet, aby Zahradu purpurové vůně bez ustání naplňovaly ty nejčistší a neúchvatnější přírodní jevy a scenérie. Hromadí se zde tajemná moudrost toku času, a z celé zahrady proto vyzařuje atmosféra vyžrálosti, kterou jí štědře obdarovává všemocná Příroda. Každý strom, každý květ, každý kámen, každá kapička deště či potůček je nevšední a jedinečný. Každý kousek země i každá molekula vzduchu se v zahradě vzájemně doplňují v naprosté harmonii a souznění.

Za starostlivé péče všeho živého i neživého, čerpala drobná Perlička v Zahradě purpurové vůně plnými doušky to nejryzejší z duchovního pramene života, až vyrostla ve spanilou dívku, která jako by byla zosobněním krásy všech květů.

Po onom bolestivém zážitku před šesti lety se Perlička a Kanárek stali nerozluční, nehnuli se od sebe ani krok. A tak kdykoli se v Zahradě purpurové vůně ozval Kanárkův zpěv, všichni, kdo v Zahradě bydleli, hned věděli, že Perlička, si již za okamžik přijde s nimi hrát.

Avšak přestože Perlička vyrůstala obklopena štěstím a klidem, v srdci nosila tajemství, které ji dnem i nocí neustále trápilo. Život v Zahradě purpurové vůně z ní udělal tu nejšťastnější osobu na světě, ale vzpomínka na setkání s chlapcem s citerou v Bambusovém háji hustých mraků se k ní neustále vracela a čeřila jinak klidnou hladinu

její myslí. Kdykoli si ono setkání vybavila, připadala si jako tulák, který bloumá světem sem a tam, tak osamocený, nemaje nikoho, komu by se mohl s tajemstvím svého srdce svěřit.

Perlička věřila, že stačí, aby znovu našla Bambusový háj hustých mraků a najde zároveň i chlapce s citerou. Den co den tedy v doprovodu Kanárka hledala v rozlehlé Zahradě purpurové vůně ten zlatavě zelený bambusový lesík zahalený v záplavě obláčků.

Když ale prošli celou Zahradu a chlapce ani bambusový háj nikde nenašli, naději vystřídalo zklamání a v její půvabné tváři se usadil smutek. Nedokázala se zbavit pomyšlení na chlapcovu tvář a něžné oči, nedokázala potlačit tíživý stesk, který v ní pomyšlení na chlapce vzbuzovalo.

Všichni toužíme po tom být životě šťastní, co nejrychleji překonat všechny překážky, zbavit se nečistot a zla, aby naše duše dosáhla klidu a vyváženosti.

Zoufalá Perlička se nakonec rozhodla, že jestliže se jí v Zahradě purpurové vůně nepodařilo Bambusový háj hustých mraků najít, vydají se spolu s Kanárkem do širého světa. Věděla, že dokud chlapce s citerou nenajde, nikdy se toho vysilujícího stesku ve svém srdci zcela nezbaví.

*

Obrovské skalní útesy se překrývaly jeden přes druhý a majestátně se tyčily nad okolní krajinou. Gigantická horská pásma, jedno úchvatnější než to druhé, střídal za svitu slunce a měsíce energii, neustále

zkoušeny větrem a deštěm, až nakonec daly vzniknout skvostné Hoře štěstí – hoře, které není na celém světě rovno.

Hora štěstí, která byla od svého vzniku svědkem nejrozmanitějších proměn vesmíru, oplývá zvláštní atmosférou milosrdenství – zešíroka rozevírá svou náruč a blahosklonně shlíží na nejrůznější přírodní jevy odehrávající se na jejích svazích.

Na jasné obloze tkají sluneční paprsky z jiskrné zlatavé záře jemný hřejivý závoj a rozšafnými tanečními kroky neomylně vábí každý trs trávy, každý lísteček i všechen hmyz na Hoře štěstí do zlatého slunečního království, aby zde načerpaly dostatečné zásoby životní energie.

Prastaré borovice spolu s cypřiši, jež na strmých vrcholcích hor objímají v hlubokém zamyšlení bělostná oblaka, vyzařují auru hluboké moudrosti, která je pro Horu štěstí tak typická. A jemný mlžný opar mezitím vyzývá květiny a hmyz ke společnému tanci oslavujícímu život.

Zatímco se příroda probouzela a připravovala k novému životu, bohaté deště radostně přispěly svým dílem z chladivého pramene života a zavlažily každý centimetr půdy.

Po nekonečných horských svazích a lukách Hory štěstí se klikatí říčky a bystřiny připomínající nefritové opasky, obrovské sněhobílé mraky se na křídlech větru vydávají tu na východ, tu na západ a neustále se proměňují do nejrozmanitějších podob a tvarů. Na vrcholcích hor se něžné vistárie objímají s borovicemi a radostně rozvírají nespočet

fialových květů. Křišťálové kapičky ranní rosy se kutálejí, aby probudily hluboce spící rostliny, které se pohupují ve větru a dnem i nocí nenasytně vdechují ten blahodárny horský vzduch, díky němuž se svahy místních hor již pokryly koberci květů.

Po těch strmých horských svazích šplhá Mladík z Hory štěstí – na nohou slámové sandály, na zádech raneček bylin, v ruce bambusovou hůl – a sbírá vzácné byliny. Někdy se nalodí na orchidejovou bárku a vydá se po proudu bystřiny svižně protékající lukami, aby ochutnal a vyzkoušel rostliny, které vzkvétají v podhůří Hory štěstí. Tento mladík s velkýma očima a hustým obočím, velkorysý a šlechetný, je pravým synem Hory štěstí. Rozhodl se, že se stane velkým léčitелеm a bude pomáhat všemu živému.

Každý rok s příchodem jara a jarních dešťů odstraňuje Mladík z Hory štěstí pečlivě s motýčkou v ruce plevel a okopává svoje záhonky.

Z jeho mozolnatých rukou se pak k úrodné černé zemi nasáklé vláhou snášejí semínka nejrozmanitějších tvarů, a zatímco je Mladík usilovně okopává, přímo před jeho netrpělivýma očima se v nich začne hromadit energie života.

Poté co načerpala dostatečné množství sluneční záře a vláhy z jarních dešťů, nedokázala už v sobě semínka dál schraňovat tu překypující energii a nedočkavě vyrašila z půdy ven. Křehké výhonky se natahovaly a bázkově pozorovaly ten tajuplný svět kolem sebe. Mladík z Hory štěstí nedbaje spalujícího slunce ani prudkých dešťů

dohlížel dnem i nocí na rozlehlé horské planině na svá políčka, pečlivě vytrhával bujný plevel a přihrnoval zpět půdu, kterou odplavil déšť. Díky jeho starostlivé péči mladé výhonky postupně sílily a Horou štěstí se den za dnem linula vůně květin.

Spolu s postupujícím jarem, které provází jemný vytrvalý déšť a poletující hejna pěnic, zederahy, sabie, komule, pórnatky kokosové, zárazce pouštní a další vzácné léčivé byliny i nadále sílily a rostly. Mladík z Hory štěstí mezitím pilně podle nároků jednotlivých druhů bylin rostlinky hnojil a zaléval odpovídajícím množstvím vody. Pro zimolez postavil nízké zastřešení a rinakantům zastříhával nadbytečné větvičky. Věnoval pěstování bylin veškerou svou energii. Občas se navíc za časného mlhavého rána vydával na své orchidejové bárce do hor, aby tam nabral průzračné vody z voňavého pramene, nasbíral větvičky borovic a natrhal bylinky, které pak použil při vaření nejrůznějších léčivých odvarů.

Rok za rokem neúnavně vyhledával a pěstoval byliny a sám je i všechny ochutnával, až porozuměl jejich nárokům a léčivým účinkům každé z nich. Mnohem jasněji si teď uvědomoval, že je důležité odstranit jak bolesti těla, tak trápení duše, teprve tak zaručí, že budou živé bytosti šťastné a zdravé.

Díky jeho nezištné péči ztratila Hora štěstí svou původní zarostlou tvář a všude, kde se jeho slaměné sandály dotkly země, se objevily léčivé byliny. Mladík z Hory štěstí se rozhodl zasvětit své rodné krajině svůj život a věnovat veškerý svůj um tomu, aby ji přetvořil v drahocennou

horu, která vyléčí vše živé. Hora štěstí byla v jeho očích místem blaženosti, nejšťastnějším místem celého vesmíru.

Jeho stín se míhal po svazích Hory štěstí, stal se její součástí, a zatímco se Hora štěstí postupně stávala čím dál krásnější a celá se doslova obalila drahocennými květy a plody, on stejně jako předtím vybaven ranečkem na byliny a bambusovou holí, stejně ryzí jako předtím, pouze s tím nejnutnějším, co potřeboval k životu, ji i nadále zušlechťoval.

3. Strážce hor

Poté co opustila Zahradu purpurové vůně, prošla Perlička mnoha pustinami, brodila se přes široké řeky a vedena svým nezlomným odhodláním hledala všude toho, na něhož neustále myslela. Nemilosrdný vítr ani mráz nedokázaly potlačit její stesk, naopak, širý svět a neustále se měnící příroda dodaly křehké Perličce odvahy a posílily její odhodlání Mladíka s citerou najít.

Perlička během tohoto období znatelně vyspěla. Z jejích hlubokých jasných očí vyzařovala moudrost a hluboko v jejím nitru rozechvívaly tóny citery, které kdysi zaslechla, struny jejího srdce.

Za doprovodu Kanárka přišla Perlička k Hoře štěstí, jejíž členité svahy pokrývala nefritová zeleň. Při pohledu na ty strmé vrcholky, staré borovice a vodopády, které jako by prýštily ze samotných Nebes, se Perlička zvědavě vrhla do její náruče.

Perlička spolu s Kanárkem se celou cestu obdivovali místní scénérii, když tu náhle se zvedl silný horský vítr a přihnala se hustá černá mračna. Za okamžik už zaslechli dunění hromů a Horu štěstí začal bičovat prudký déšť.

„Perličko, rychle pojďme odsud, voda v řece se každou chvílí vylije z koryta,“ volal naléhavě Kanárek.

Vítr a déšť nemilosrdně obklíčily Horu štěstí a Perlička spolu s

Kanárkem, celí promočení, hledali v té bouři místo, kam by se ukryli. Byla stále větší tma a Perlička znaveně klopýtala po hrbolaté horské cestičce.

Děsivá bouře zuřila kdoví jak dlouho, než konečně polevila. Déšť postupně ustal a mraky se rozestoupily, ale neposedné hvězdičky se do jedné polekaně schovaly. Ani měsíc tu noc nevyšel a celá Hora štěstí se tak ocitla v temnotě.

Mezitím padla hluboká noc a horské svahy prostoupil temný chlad. Perlička už dávno ztratila ponětí o směru a její věrný Kanárek poletoval kolem dokola ve snaze najít cestu, která by je vyvedla z hor. Nebylo to ale nic platné. Všude, kam se otočili, viděli jen strmé horské svahy, a když si Kanárek všiml Perliččina unaveného výrazu, zmocnil se ho ještě větší neklid.

„Kanárku, kdybychom tak byli v Zahradě purpurové vůně, to už by se určitě kolem nás dávno seběhlo spousta našich kamarádů, kteří by nám přišli na pomoc,“ povzdechla si Perlička, když si vzpomněla na šťastné dny v Zahradě purpurové vůně.

„Neboj se, Perličko, jakmile se rozední, určitě najdeme cestu ven.“ Kanárek se sice snažil Perličku utěšovat, ale jakmile sám pomyslel na malé kobylinky, motýly, bílé králíčky a další přátele ze Zahrady purpurové vůně a vzpomněl si na to, jak si všichni společně vesele hráli, přemohl ho smutek a nedokázal ze sebe vydat ani hlásku.

Noc po bouři byla tak temná, že nebylo vidět na krok, ale Perlička, poháněna touhou nalézt svého Mladíka s citerou, dál statečně klopýtala

po nerovné horské cestičce. Náhle se korálky na jejím náhrdelníku zaleskly a to vnuklo nápad bystrému Kanárkovi. Okamžitě se samou radostí líbezně rozezpíval. Jak světlušky začaly jedna po druhé do rytmu jeho melodie rozsvěcet svoje lucerničky, do té doby temná Hora štěstí rázem ožila.

„Kanárku, rychle se podívej, to jsou světlušky!“ vykřikla Perlička, ale Kanárek, jako by jim vůbec nevěnoval pozornost, a nadále zpíval svou písničku.

Kanárkův lahodný zpěv se nesl horami, až zazněl i v daleké Zahradě purpurové vůně. Když laskavé světlušky ze Zahrady purpurové vůně uslyšely Kanárkovo volání, rychle se slétly a následujíc jeho zvukný zpěv vydaly se vstříc temné noci, přelétly horské vrcholky a říčky, až dorazily na černočernou Horu štěstí. Ten hvězdičky připomínající roj světlušek vydával překrásnou záři, jež připomínala oslnivou Mléčnou dráhu a šířila se temnou nocí jako sen.

„Podívej! Světlušky nám svítí na cestu!“ zvolala radostně vděčná Perlička.

Světlušky se mezitím seřadily do dvojstupu a ukazovaly Perličce kudy jít. Jejich slabá světélka se překvapivě spojila ve dva nesmírně jasné světelné kužely, které ozářily horskou stezku a zároveň hřály Perličku u srdce.

Kanárkův líbezný zpěv spolu s jejich oslnivou září ozdobily letní noc, že vypadala najednou jako z pohádky.

Za doprovodu Kanárkova veselého zpěvu a hřejivé ochrany světlušek vykročila Perlička rozhodným krokem vstříc širým horským lukám.

*

„Co to? Kde se tu vzala ta tajuplná záře?“ Strážce hor sejmul dalekohled, který měl zavěšený u pasu, a pozorně se rozhlížel kolem sebe.

„Ale vždyť to jsou světlušky! Ještě nikdy jsem nic takového na Hoře štěstí neviděl. Jak je možné, že se ty světlušky tak pravidelně seřadily a letí spořádaně jedna za druhou?“ Ten neuvěřitelný úkaz okamžitě upoutal jeho pozornost.

Rychle si dal na záda svůj raneček a rozhodl se, že se vydá podívat se té záhadě na kloub.

Velkorysé světlušky se pro Perličku vydaly ze svého světla i tepla a jejich lucerničky odívaly temnou noc kousek po kousku do stříbrného závoje.

„Kanárku, světlušky už musí být hrozně unavené,“ řekla Perlička starostlivě.

„Perličko, až dojdeme na tu prostornou planinu před námi, světlušky se budou moci vrátit domů a dosyta si odpočinout,“ odpověděl Kanárek.

Když světlušky uslyšely, jakou o ně má Perlička starost, zapomněly zcela na únavu a rozletěly se ještě rychleji kupředu. Za chvíli už se všichni ocitli na největší louce Hory štěstí.

„Perličko, tam vpředu je nějaký člověk,“ upozorňoval ji bystrý

Kanárek, když z dálky zaslechl chrastění kamínků a něčí kroky.

Perlička se zastavila a začala pozorně poslouchat.

„Kdo jste?“ zeptal se hlasitě Strážce hor, když zahlédl, jak se ze tmy postupně vynořila vysoká štíhlá dívka obklopená rojem světlušek.

Jeho hlas, který se náhle ozval uprostřed té tmy, vylekal i Perličku:

„Kanátku, opravdu je tam nějaký člověk!“

Vystrašeně ustoupila o několik kroků zpět. Vnímavé světlušky jako by vycítily její neklid a začaly okamžitě kolem ní poletovat, až ji celou obklopily.

Vítr jí jemně vzdouval šat a Perlička ozářená hřejivým světlem světlušek skutečně vypadala jako nějaká pohádková bytost. Také drahocenné korálky, které měla vetknuté do konečků vlasů, i její náhrdelník a náramky se oslnivě třpytily a její půvabný obličej vypovídal o její srdečnosti, která vyvolávala v jejím okolí touhu ji ochraňovat. Strážce hor stojící ve tmě měl pocit, jako by mu nohy náhle přirostly k zemi, a nevěřícně na Perličku hleděl. Opravdu si myslel, že se setkal s vílou, která přišla ze samotných Nebes!

Kanárek svižně popolétl směrem k němu.

„Kdo jsi?“ zeptala se tiše Perlička, když ucítila laskavou přátelskou atmosféru, která mladíka obklopovala. Její jasný hlas na něj zapůsobil jako chladivý proud vody a mladík, jenž tam dosud zaraženě stál, se rázem probral ze svého vytržení.

„Já... já jsem Strážce hor, mám na starosti bezpečnost Hory štěstí a ty... Ty jsi nebeská víla?“ vykřikl se zebe mladík.

Po jeho slovech se Perlička pousmála a odvětila: „Já nejsem víla, jmenuji se Perlička. Zastihla nás náhlá bouřka a já zabloudila...“

„Au! Au! Au!“ ozvalo se náhle od říčky, kterou stále ještě halila tma, něčí bédování.

„Nějaké zvíře se poranilo! Perličko, nikam neutíkej, Hora štěstí je velmi členitá, putovat tak temnou nocí je nebezpečné. Chvíli tu na mě počkej, hned jsem zpátky,“ řekl mladík a rozeběhl se do tmy. Perlička z jeho neklidných kroků rozpoznala, že situace je určitě nesmírně vážná, a tak se úzkostlivě rozeběhla za mladíkem směrem k říčce, aby zjistila, co se vlastně stalo.

„Au! Au!“ naříkání se ozývalo stále blíže. Perlička pořád ještě nevěděla, co se děje, když náhle zaslechla šplouchnutí, jak mladík skočil do říčky. V tu chvíli se ze všech stran začalo ozývat podivné hučení. Perlička vycítila, že Strážce hor bude nejspíš potřebovat pomoc, a tak rychle zavolala: „Světlušky, běžte mu posvítit...“

Noc byla opravdu temná. Perlička s Kanárkem čekali hodnou chvíli, než konečně zahlédli Strážce hor, jak za pomoci světlušek vystoupil na břeh a v náručí nese malého makaka, který sotva dýchal.

„Těžce se poranil, musím mu rychle dát léky. Už je hodně pozdě, nejlepší bude, když půjdeš se mnou, aby se ti nic nestalo,“ naléhal na Perličku mladík, zatímco velice opatrně svíral makaka v náručí. Když Perlička viděla, jak laskavý a pozorný je mladík k opičce, bez váhání se za ním vydala.

Již po několika dnech se poraněný makak díky mladíkově starostlivé péči uzdravil. Také Perlička se za tu dobu od Strážce hor naučila mnohému o tom, jak se starat o zvířátka.

Malý makak mezitím na rozlehlé Hoře štěstí postupně rostl a sílil. Navíc se stal oddaným pomocníkem Strážce hor a dnem i nocí neustále mladíka následoval jako jeho stín.

Laskavý Strážce hor vyrůstal odmalička na Hoře štěstí a všechna zvířátka, která tu žila, byla jeho dobrými kamarády. Kamkoli přišel, všude ho vítali jeho zvířecí přátelé, a kdykoli měl některý z nich potíže, stačilo zavolat o pomoc a Strážce hor, bez ohledu na počasí i na to, zda byl zrovna den či noc, vždy rychle přispěchal, aby ho zachránil. Strážce hor pokládal starost a péči o zvířátka za své poslání a svou milosrdností připomínal bódhisatvu Kuan-jin, která neustále ochotně naslouchala všem, kdo prosili o její pomoc. Vedl šťastný a naplněný život, který mu umožňoval neustále se pohybovat mezi zvířátky žijícími v místní divoké přírodě. Ale od té doby, co se seznámil s Perličkou, se v jeho srdci rozhořely dosud neznámé plameny, a aniž by si toho byl vědom, postupně našel v Perličce zalíbení.

Poprvé od okamžiku, kdy opustila Zahradu purpurové vůně, pocítila Perlička, že její život má nějaký smysl. Celé dny a noci pilně pomáhala Strážci hor pečovat o místní zvířátka a zachraňovat ty, jež se ocitli v ohrožení života, a když viděla, jak ta drobná křehká stvoření díky jejich starostlivé péči den ode dne rostou, její srdce naplňovala nevyslovitelná radost a pocit vlastní užitečnosti.

Zároveň si postupně uvědomila, jak hodnotný každý život je.

4. Zpěv citery

Zatímco Perlička pečovala spolu se Strážcem hor na Hoře štěstí o zvířátka, poznala sice, jaký význam může mít lidský život, ale zároveň jí nemohlo uniknout, že se do ní Strážce hor tajně zamiloval. I přes krásu místní scenérie a pozornost, jakou jí Strážce hor věnoval, se však nedokázala zbavit stesku a touhy znovu spatřit svého Mladíka s citerou.

Čím déle zůstávala Perlička na Hoře štěstí, tím jasněji si uvědomovala, že dokud Mladíka s citerou nenalezne, ten intenzivní cit, který byl pevně zakořeněn v jejím srdci, nedosáhne nikdy naplnění.

Strážce hor si záhy všiml, že Perlička je nejen neobyčejně krásná, ale že má zároveň i laskavé srdce. Den co den mu pilně pomáhala a úzkostlivě pečovala o zvířátka z Hory štěstí. Nikdy si ani slovem nepostěžovala na únavu, naopak se zdálo, že ji práce naplňuje nezměrným pocitem štěstí a Strážce hor k ní pocítil ještě větší úctu. Zároveň mu ale nemohlo uniknout, že se Perlička občas zahledí do dálky a ztratí se ve svých myšlenkách, a v takových chvílích se v jejích očích vždy usadí hluboký smutek. Strážce hor tomu nerozuměl a říkal si, co jen ji může tak trápit.

Jednoho časného rána hustě mrholilo a Perlička se zrovna probudila

ze snu, ve kterém se jí zdálo o Bambusovém háji hustých mraků. Náhle ke svému překvapení spatřila, že na samých vrcholcích hor se znenadání zjevila nádherná scenérie a mezi obláčky zahlédla poklidně sedět Mladíka s citerou, na kterého dnem i nocí myslela...

„Kanárku, zahlédla jsem snovou krajinu hustých mraků!“ rozeběhla se radostně směrem k hoře. Její náhlý výkřik a rychlý úprk Strážce hor vylekaly.

„Perličko, co se stalo?“

„Zahlédla jsem Bambusový háj hustých mraků! Mladík s citerou tam stále ještě je! Strážce hor, pomoz mi, prosím...“ volala rozrušeně Perlička a ukazovala před sebe.

Strážce hor se pozorně zadíval na horský vrcholek, na který mířila, ale kromě obrovských mraků tam nic jiného neviděl.

„Perličko, co to je Bambusový háj hustých mraků? A kdo je Mladík s citerou?“

Zanedlouho se objevilo sluníčko a poté co ranní horský vítr rozfoukal oblaka na obloze, zmizel i Bambusový háj hustých mraků. Perlička se zklamaně dívala, jak silueta Mladíka s citerou mizí na křídlech větru a po tvářích se jí rozkutálely slzy. Strážce hor na ni starostlivě naléhal, aby mu pověděla, co se stalo, až nakonec nedokázala už více svou lásku skrývat a pověděla mu o tajemství, jež nosila ve svém srdci. Zároveň ho prosila, aby jí pomohl Mladíka s citerou najít.

Strážce hor cítil, jako by se náhle probudil z nádherného snu a ocitl se v temné, rozeklané propasti. Jeho srdce bylo plné ran. Z Perliččina

zamračeného utrápeného výrazu ale zároveň vytušil, jak silné je pouto a láska, kterou vůči Mladíkovi s citerou cítí, a uvědomil si, že na tomto světě není nikoho jiného, kdo by dokázal její srdce získat. A tak zahnal svůj smutek a zklamání a rozhodl se, že udělá vše pro to, aby pomohl Perličce Mladíka s citerou najít.

Hora štěstí je jako mudrc, jehož mysl je tak hluboká, že na její dno nikdo nedohlédne. Strážce hor, který zde od malička vyrůstal, již více jak dvacet let putoval po jejích svazích a pečoval o místní zvěř, ale rozmanitost a členitost Hory štěstí mu bránily v tom, aby ji doopravdy celou poznal.

Aby pomohl Perličce nalézt Mladíka s citerou, vydal se Strážce hor spolu s malým Makakem po jejím boku do samotného nitra Hory štěstí.

Majestátná Hora štěstí rozkládala před jejich zraky ty nejrozmanitější scenérie. Strážce hor celé dny lámal a sekal trnitá křoviska ve snaze nalézt Perliččinu vysněnou krajinu, avšak všude kolem nich se ozýval pouze radostný křik nejrůznější zvěře. Jinak nepotkali za celou dobu ani živáčka a ani po Bambusovém háji hustých mraků nebylo ani vidu ani slechu. Perlička propadala stále více beznaději...

Jednoho odpoledne na sklonku podzimu, poté co překonali další horský vrcholek, dorazili do horského údolí, kterým protékala průzračná bystřina a které pokrýval překrásný měkoučký koberec lučního kvítí.

Měli za sebou dlouhou a namáhavou cestu, a tak když se ocitli v tak

nádherném horském údolí, kterým se linula omamná vůně květin, rozhodli se, že si tu pár dní odpočinou a teprve potom se vydají dál. Postupně se setmělo a vyšel neobyčejně jasný měsíc. Zpoza mraků co chvíli probleskla průzračná měsíční záře, proti které se rýsovaly horské svahy. Společně tu úžasnou podívanou sledovali se zatajeným dechem.

Pokaždé když unavená Perlička upadla do hlubokého spánku, Strážce hor s oblibou sedával pod měsícem, a zatímco pozoroval veliké zářivé hvězdy na nebi, oddával se snění. Často se mu ale zastesklo po zvířecích kamarádech tam doma v horách... Občas si vzpomněl i na ten radostný pocit, když se poprvé setkal s Perličkou... Zvláštní bylo, že pokaždé když se ponořil do vzpomínek či se oddal snění, jako by zaslechl nejasný zvuk citery. Nejprve si myslel, že se mu to jen zdá, ale poté co přišli do tohoto krásného horského údolí, ten zvuk ho budil den co den, sotva noc pokročila, a tak pojal podezření, že Bambusový háj hustých mraků musí být někde poblíž. To zjištění ho naplňovalo zármutkem, ale zároveň i pocitem radosti. Zatím však nic neříkal a několik dalších nocí pozorně naslouchal, aby se ujistil, že nejde o pouhý přelud. Nechtěl, aby Perlička musela opět zakusit ten hořký pocit zklamání. Toho dne, když za hluboké noci opět uslyšel ten líbezný zpěv citery, probudil hluboce spící Perličku: „Perličko, Perličko!“

Perlička pomalu otevřela ospalé oči.

„Perličko, poslouchej...“

Před měsícem proplouly bílé obláčky a údolím se na křídlech podzimního větru nejasně rozléhala hudba, která přicházela zpoza mraků.

„To je písnička Mladíka s citerou...“ vytryskly Perličce dojetím z očí slzy. „Mladík s citerou je určitě někde nablízku!“

Prerývané tóny citery rozeznávaly struny v jejím srdci a Perlička nedočkavě Strážce hor prosila, aby se vydali Mladíka s citerou hledat. Strážce hor vedl Perličku podél horské bystřiny a společně pospíchali směrem, odkud se ozývala ta hudba. Kanárek, jakmile zaslechl tu známou melodii, začal rozrušeně poletovat před nimi a udával jim směr. Po chvíli si uvědomili, že ta líbezná táhlá melodie přichází z hor za jejich zády. Tok bystřiny byl široký a prudký. Šli hodnou chvíli a tóny citery byly stále jasnější a jasnější. Perlička rozrušeně pokračovala vpřed, Strážce hor jí byl těsně v patách, a jak šli, měsíc náhle zmizel a na nebi zbylo pouze pár ojedinělých hvězdiček.

„Perličko, už dál nechod'. Před námi je černočerná tma, je to nebezpečné.“ Strážce hor v té temnotě nejasně zahlédl, že hory, které je obklopují, jsou stále strmější a jeho zkušenosti mu napověděly, že kráčet takovou horskou stezkou za temné noci se nevyplácí.

„Strážce hor, zpěv citery se ozývá z míst tam před námi. Když tam dojdeme, určitě tam najdeme i Mladíka s citerou.“ Strážce hor v té tmě zahlédl, jak v Perliččiných očích září toužebné očekávání.

Perlička měla hrozný strach, že zvuky citery za okamžik ustanou a bez ohledu na nebezpečí, která skrývala temná noc, kráčela dál.

Přerušované tóny citery postupně splynuly se stále jasnějším zvukem zurčící vody. Perličku ale ani nyní neopouštěla naděje.

Poté co kráčeli hodnou chvíli klikatým údolím horské bystřiny, zpěv citery se náhle začal ozývat tu z jedné, tu z druhé strany. Strážce hor obezřetně následoval Perličku a společně klopýtali temnotou.

Původně jasný zpěv citery však postupně utichl a zklamaná Perlička se tiše rozplakala.

„Perličko, neměj strach, tóny citery se ozývaly z hor tam v dáli. Stačí, když najdeme cestu, která nás tam dovede, a určitě najdeme i Bambusový háj hustých mraků.“

Strážce hor se zamyslel nad tím, kudy přišli, a vyvedl Perličku ven z toho strmého horského údolí.

5. Kvarkovy počty

Slabé paprsky ranního slunce se pomalu prodíraly skrze šedivá oblaka. Poté co si v noci odpočinuli, Perlička se nedočkavě vydala v doprovodu Strážce hor hledat cestu, která je dovede do svahů na opačné straně údolí.

Prošli úzkým údolím, když v tom si překvapeně všimli, že se ocitli v horách, kde všechny květiny, kameny, dokonce i každý trs trávy a každý strom byly naaranžované přesně podle důmyslného plánu. Na každé rostlině navíc visela červená stužka, a z té záplavy rudých praporků, které povlávaly v ranním větru, jim až přecházel zrak.

„Vždy jsem měl za to, že Hora štěstí je tak krásná, že nepotřebuje, aby ji někdo uměle zveleboval,“ poznamenal udiveně Strážce hor.

„Nevypadá to tady ani trochu jako Hora štěstí, jestlipak už jsme nepřišli do nějakých jiných hor?“ zeptala se stejně překvapená Perlička.

„Hora štěstí je tak členitá a rozsáhlá, že ji za jeden život nelze celou projít.“

Zatímco kráčeli tou podivnou krajinou, Strážce hor se co chvíli zastavil a prohlížel si pořadová čísla a nejrůznější písemné záznamy na červených stužkách: datum, druhové jméno, charakteristika, použití...

Doufal, že z těch popisků něco vyčte.

Prošli lesem červených stužek a náhle před sebou spatřili velké

smaragdově zelené jezero, které se koupalo v záři slunečních paprsků. Vlnky, jež vyfoukával na hladině vítr, je přesvědčily, že se ocitli na panenském místě uprostřed hor. Okamžitě na ně dýchla svěží nespoutaná atmosféra. Postupně se uvolnili a s radostí se u jezera oddali odpočinku.

„Hej! Kdo jste? Jak to, že se jen tak potulujete po mém území?“ zazněl náhle od lesíka na břehu jezera vyčítavý hlas.

Za okamžik se objevil pohledný, bystře vyhlížejší mladík, který měl na krku zavěšenou lesknoucí se krabičku, a namířil si to přímo k nim. Strážce hor k němu rychle přistoupil a řekl: „Velice se omlouváme, zabloudili jsme, a z ničeho nic jsme se ocitli na této hoře...“

„No dobrá, v tom případě vám mohu samozřejmě odpustit. Jmenuji se Kvark. A kdo jste vy?“ zeptal se mladík, poté co si je podrobně prohlédl.

„Já jsem Strážce hor a toto je Perlička.“

Pod Kvarkovým vedením vstoupili Strážce hor a Perlička do tajuplného světa...

Kvark byl nejchytřejším člověkem v celém vesmíru a věnoval veškerou svou energii na to, aby našel esenci lidského života – tajný zdroj duchovní energie.

Jeho největší zálibou a potěšením byly hry s počty. Když lidé viděli, jak je posedlý čísly, často pochybovali o tom, zda pro něj nejsou čísla důležitější než život. Rád porovnával velké s malým, početné

s nedostačujícím... Celé dny a noci, dokonce ani ve spánku, se jeho mysl ani na okamžik nezastavila a neustále porovnávala a přeměřovala celý vesmír.

Ještě zvláštnější bylo, že nosil na krku zavěšený mikropočítač, z něhož mohl okamžitě získat nejnovější zprávy i nejrůznější informace týkající se celého všehomíru.

Kvark, který stejně jako Strážce hor vyrůstal odmalička na Hoře štěstí, byl hluboce fascinován její rozsáhlostí a bohatstvím místních zdrojů, a tak neustále počítal a plánoval, jak by co nejjednodušším a zároveň nejučinnějším způsobem Horu štěstí zušlechtil. Pomocí svého počítače získával nejrůznější data z celého vesmíru a neúnavně na jejich svazích vysazoval a pěstoval nejrozmantější užitkové rostliny. Nejenže pravidelně poměřoval výsledky svého hospodaření a o všem si vedl přesné záznamy a statistiky, každou rostlinku zároveň opatřil červenou stužku, na kterou zapsal data vygenerovaná počítačem. Mohl tak snadno sledovat růst každé rostlinky a propočítávat budoucí úrodu. Jeho největším snem bylo jednoho dne si Horu štěstí celou přivlastnit a stát se jejím králem.

Záhy poté, co potkal Perličku a Strážce hor, Kvark instinktivně vycítil, že by mu ti dva mohli být v jeho úsilí nápomocni. Bez přestání jim tedy vyprávěl o svých ideálech jak kultivovat místní krajinu a učil je jak pomocí nejrůznějších rozborů a propočtů dosáhnout co největšího prospěchu.

Jednoho dne vzal Kvark Strážce hor a Perličku na obhlídku svých

polí. Na nekonečné planině zde rostlo na tisíce nejružnějších rostlin. Aby maximálně využil půdu, pěstoval Kvark rostliny plodící v různých ročních obdobích všechny pohromadě, hustě vysázené jednu vedle druhé. Sotva přišli k těm vzkvétajícím polím, Kvark se jim začal hrdě chlubit se svými poklady.

Spustil počítač, rychle na něj několikrát t'uknul a na obrazovce se okamžitě objevilo několik číselných kombinací.

„Podívejte se! Toto jsou výsledky mého hospodaření!“ řekl pyšně Kvark. Celou dobu jim vzrušeně vypočítával, jak je která rostlina vysoká, jak dlouho už ji pěstuje a za jak dlouho začne plodit. Zároveň je poučoval, která půda je vhodná k obdělávání, z jakých rostlin je možné získat nejbohatší úrodu... Kvark se nechal svým výkladem unést a jeho mysl zcela ovládla čísla.

Mezitím už vyšly hvězdy. Strážce hor a Perlička byli po celém dni nesmírně unavení. Původně si mysleli, že až se setmí, Kvark je odvede do svého honosného sídla, aby si odpočinuli. Nenapadlo je, že jen co vyjdou hvězdy, Kvark náhle vzrušeně vykřikne: „Kdyby se mi podařilo spočítat, kolik je na nebi hvězd, nezískal bych tak další zdroj bohatství?“ A vzápětí už začal hledat ve svém počítači informace o hvězdách.

„Tamto souhvězdí připomínající dřevěnou naběračku, to je Velký vůz. Jeho pozice na nebi se mění podle toho, jak se střídají roční období. A tamto je Altair, kterému se jinak říká Pasáček krav, a to je Vega, neboli Přadlenka, existuje o nich dojemná pověst...“

Kvark jim podrobně vyprávěl o všem, co vyčetl ve svém počítači...

„Tisíc jedna, tisíc dva, tisíc tři...“ pozoroval hvězdy a směrem od jihu k severu je počítal.

„Slyšel jsem, že každý člověk má svou vlastní hvězdu. Škorpion na jižní straně oblohy je souhvězdím těch, kteří se narodili mezi dvacátým čtvrtým prosincem a dvacátým druhým lednem. Lidé narození ve znamení Škorpiona bývají rozvážní a bystří, mívají auru velkých osobností...“ Kvark neúnavně ťukal do klávesnice svého počítače a příval jeho slov byl k nezastavení: „Lidé narození ve znamení Blíženců bývají všestranní a bystří, mají rychlý úsudek...“

Zatímco naslouchali Kvarkově vyprávění, měli Perlička se Strážcem hor pocit, jako by se k nim všechny ty hvězdy na nebi pomalu přibližovaly, když tu náhle se k zemi rozletělo na tisíce třpytivých světýlek. Ještě než si vůbec stihli uvědomit, co se vlastně děje, na nekonečné obloze se rozblikala zlatavá záře a poté se mezi hvězdami objevil dech beroucí obraz: „ $22 \div 7$ “.

„Úžasné! Vesmír je plný nejrůznějších čísel, je jich nekonečné množství...“ Jakmile ta slova Kvark vyřkl, z nebe začalo nesmírnou rychlostí připomínající prudký déšť padat na tisíce jasných hvězd a čas i prostor jako by ovládl chaos. Strážce hor i Perličku z té prudké záře píchalo v očích. Přemýšleli, kam se před ní schovat, když v tom se půda pod jejich nohama mocně otřásla a hvězdy rázem zasypaly zem všude kolem nich.

Z toho neutuchajícího hvězdného deště jim úplně přecházel zrak a

motala se jim hlava. Nekonečné množství hvězd připomínalo příboj, bylo jich stále více a zároveň se neustále zvětšovaly. Po chvíli Perlička se Strážcem hor ucítily, že je přitahuje obrovská síla, a zem pod nimi se začala propadat.

Už to vypadalo, že se ocitnou pod zemí, když se ve hvězdném příboji náhle objevila pestrobarevná záře a uprostřed těch oslnivých paprsků se rozsvítilo tajuplné duhové spektrum, které se k nim navíc neustále přibližovalo. Strážce hor i Perlička byly hrůzou celí ztuhlí, bez pohnutí ten podivný úkaz pozorovali, a když už se měli s tím pestrobarevným spektrem setkat, ty oslnivé paprsky se před jejich zraky náhle proměnily v nádherného velkého páva. Perlička okamžitě zapomněla na nebezpečí a vztáhla ruku, aby si ho pohladila.

„Perličko, pozor!“ vykřikl Kanárek. Velký páv se náhle proměnil v ohnivě rudého fénixe. Také duhové spektrum se vmžiku zbarvilo do krvavě rudé. Strážce hor ani Perlička nevěděli co si počít, hvězdný příboj se dal ještě rychleji do pohybu a zuřivě si prorážel cestu okolní krajinou.

Děsivý zvuk příboje se rozléhal všude kolem a byl stále hlasitější a hlasitější... Když už ten hluk nemohli téměř snést, všechny zvuky náhle utichly a Strážce hor i Perlička v tom divoce se točícím víru vypětím omdleli...

Když se konečně jeden po druhém znovu probrali, neměli nejmenší tušení, kolik času mezitím uplynulo.

„Co to?“ vykřikli podiveně, když se před jejich očima jakoby

zázrakem zjevila čistá, chladivá lazuritová krajina. Nedokázali pochopit, jak je možné, že ještě před chvílí se propadali pod zem a teď se náhle ocitli v tak tichém a mírumilovném světě. Nevěděli, zda je potkalo štěstí či neštěstí, a tak se opatrně rozhlíželi kolem sebe.

„Vypadá to tady jako v Bambusovém háji hustých mraků,“ řekla potichu Perlička.

„Ještě nikdy jsem takové zvláštní místo neviděl. Možná je to opravdu ona snová krajina hustých mraků, kterou hledáš, ale...“ Mluvili velice potichu, měli strach, že když si nedají pozor, ocitnou se opět v nesnázích.

Neslyšně našlapujíc zvědavě vykročili vstříc hustým oblakům. Vlhký vzduch způsobil, že se rázem uvolnili. Krajina kolem nich byla zahalená v mlžném závoji, a i když viděli pouze nejasné obrysy, usoudili, že se ocitli uprostřed rajske přírody.

„Perličko, pojď sem rychle ...“

Když Perlička viděla, jak Kanárek vzrušeně mává křidélky, přidala do kroku a pod jeho vedením se proplétala mlhavým lesem. Kanárek letěl stále vpřed. Mlžný opar postupně řídnul, až se před nimi náhle objevila tajuplná lazuritová zahrada, uprostřed které kvetla záplava bělostných lazuritových květů.

Sluneční paprsky potichu rozhrnuly husté mraky a něžně hladily ty průzračné květy, které se začaly oslnivě třpytit a lesknout. Perlička se Strážcem hor si je chtěli blíže prohlížet, když v tom se na cestičce dlážděné nejrůznějšími drahými kameny objevila skupinka totožně

vypadajících chlapců, kteří měli mezi očima bílou tečku a na hlavě pět drdůlků. Přes ramena měli plášť z jemné zelené závojoviny, v rukou lazuritová bambusová košťata a zametali průzračné listí, které se snášelo k zemi na křídlech větru.

Ranní vítr a paprsky ranního slunce laskavě dohlížely na ty usměvavé chlapce, kteří pobíhali obratně mezi květinami, a když o sebe jejich lazuritová košťata náhodou ťukla, ozval se tón připomínající nebeské píšťaly. Obklopeni tou ničím nerušenou, ryzí atmosférou se Strážce hor a Perlička brzy zbavili strachu, který svíral jejich srdce...

*

Jemný mlžný závoj hladil prastaré borovice a vodopád, který tryskal ze samotných nebes, rozstříkoval kolem drobné kapičky vody, až ozdobil konečky všech jehliček malými korálky. Poté co prudký vodopád vyústil do smaragdové tůňky uprostřed horského svahu, jeho vody se rázem zklidnily. Kolem dokola tůňky rostly horské traviny a keře a na její hladině se zračilo malebné kvítí vyrůstající ze štěrbin skalisek na jejích březích. Pod vodopádem si ve vodě hrálo několik bílých volavek.

Snová krajina hustých mraků, pečlivě uschovaná v jednom z odlehlých koutů vesmíru, existuje odpradáвна na hranici mezi Nebesy a Zemí. Nesmrtelní žijící na obloze mezi oblaky se na tomto úchvatném místě, jež není pošpiněné prachem lidského světa, ale zároveň je prosté nebeské velkoleposti, s oblibou scházejí a s láskou pečují o místní krajinu. Také Buddha jihu, Buddha severu a Buddha Velkého

slunce, kteří zde žili v ústranní, přicházejí často na břeh smaragdové tůňky, aby si zde nabrali vodu a pochutnali si na tisíc let starém čaji, který pro ně na vrcholcích mezi mraky nasbírali Purpurové roucho, Prabhutaratna a Padmaprabha – jejich tři mladí následovníci.

„Padmaprabho! Pospěš si...“

Jakmile Purpurové roucho spolu s Prabhutaratnou vstali, okamžitě ucítili chladivou vůni čaje. Rychle se tedy vydali s Padmaprabhou za svými učiteli, aby se jim poklonili.

„Purpurové roucho, Prabhutaratno, počkejte na mě!“

Padmaprabha, který měl na hlavě dva trčící copánky, byl mladší a menší než oni a chůze po té křivolaké horské stezce pro něj byla náročná. Když po chvíli zahnul za zatáčku, obklopila ho hustá mlha a Prabhutaratna a Purpurové roucho se mu ztratili z dohledu. Pozorně se rozhlížel na všechny strany, a když neviděl ani živáčka, úzkostlivě se rozkřičel.

„Z Purpurového roucha již začíná vyzařovat moudrost!“ prohlásil s úsměvem Buddha jihu, zatímco si hladil svůj dlouhý bílý vous.

„Také bílá tečka mezi očima Prabhutaratny je stále jasnější,“ řekl zamyšleně Buddha velkého slunce, který nosil po celý rok dlouhý zlatý plášť.

„Hm! Opravdu lahodný čaj!“ Buddha severu, který toho nikdy mnoho nenamluvil, se napil voňavého čaje a zcela v rozporu se svým zvykem

se náhle rozmluvil: „Ti tři chlapci rozumí čím dál víc skutečné podstatě bytí. Přestože je Padmaprabha ještě malý, jeho mysl a jeho pohled na svět jsou vskutku výjimečné, je vidět že naše úsilí nebylo marné.“

„Už pomalu vyrostli a já si myslím, že bychom je měli brzy poslat do světa, aby dostáli svého poslání.“ Také zbylí dva starci s návrhem Buddhy jihu souhlasili. V tu chvíli zrovna Purpurové roucho, Prabhutaratna a Padmaprabha přiběhli k tůňce.

„Prabhutaratno, Purpurové roucho, Padmaprabho, za pár dní musíte opustit Snovou krajinu hustých mraků,“ řekl Buddha velkého slunce.

„Kam nás chcete, mistře, vzít?“ zeptal se nevinně Padmaprabha. Buddha velkého slunce ho pohladil po vlasech a odpověděl: „Přišli jste do světa lidí hledat pravdu, to je vaše poslání. My jako vaši učitelé vám v něm samozřejmě pomůžeme.“

„Proč musíme hledat pravdu?“ zeptal se nechápavě Purpurové roucho.

„Pravda může pomoci lidem najít v sobě nekonečný potenciál duchovní energie a vymanit se z vlivu karmy. Pouze objevíte-li pravdu, přinesete užitek všemu živému.“ Buddha jihu se napil čaje a chtěl pokračovat, ale Prabhutaratna ho nedočkavě přerušil: „Co je to pravda? A jak ji najdeme?“

Buddha severu pokýval spokojeně hlavou: „Chlapci, musíte mít za každou cenu na paměti, že pravda se nikdy nezjevuje sama o sobě. Pravda se musí vždy snoubit s krásou, není-li doplněna o krásu, nemůže být nikdy plně rozvinuta vrozená moudrost, která by prospěla

celému vesmíru.“

Náhle se snesly spolu s vodami vodopádu k tůňce obláčky a zahalily vše kolem. Také na původně průzračné hladině se usadila vrstva husté mlhy. Ve tvářích chlapců, kteří byli ještě před chvílí veselí, se teď zračily neklid a neochota se odloučit.

„Chlapci, kdysi před dávnými dobami žil jeden bódhisattva, který se jednoho dne vydal na procházku úchvatnou jarní krajinou a vesele si přitom vyzpěvoval. Nespočet horských vrcholů, jež se ztrácely v mracích, a bystřiny obklopené květy vytvořily dohromady obrazový svitek, který se táhl na tisíce mil: »Nekonečný obraz bystřin a hor«. Bódhisattva se nechal tou nádherou zcela unést, a zatímco se radoval z té majestátní přírody kolem sebe, v nestřeženém okamžiku byl i jeho obraz zanesen do tohoto starobylého obrazového svitku. Později ten obrazový svitek získal jistý člověk, který o této příhodě nic nevěděl, ale který miloval staré malby s kaligrafiemi a velice pečlivě vzácný svitek uschoval v drahocenném granátovém albu. Nyní je toto album navíc ukryto mezi molekulami nekonečného vesmíru.“ Purpurové roucho a jeho dva kamarádi naslouchali napůl nechápavě tomuto prapodivnému příběhu.

Poté co Buddha velkého sluce domluvil a viděl na tvářích tří chlapců udivený výraz, připojil: „Chlapci, pravda se ukrývá v tom obraze. Stačí, abyste sestoupili z hor a ten obrazový svitek našli a můžete se znovu navrátit do Snové krajiny hustých mraků.“

Když Padmaprabha pomyslel na to, že musí opustit nejen Snovou

krajinu hustých mraků, ale i své drahé učitele, neudržel se a přerušil ho: „Jestliže je tak těžké pravdu najít, je opravdu nutné ji hledat?“

„Chlapče! Všechno na světě podléhá principu příčiny a následku. Naskytne-li se vhodná příležitost, je třeba odhodit všechny obavy a naplno ji využít,“ řekl Buddha jihu.

„Není sice snadné pravdu najít, ale dokážete-li zcela očistit svou mysl a neúnavně rozvíjet svou schopnost velkorysosti a milosrdenství, pravda a krása se před vámi přirozeně zjeví,“ nabádal je Buddha severu posmutněle.

Zatímco za hukotu vodopádu naslouchali radám třech starých mudrců, Prabhutaratna, Purpurové roucho i Padmaprabha si postupně uvědomili podobu pravdy i její význam a jejich mysl začal pomalu, jako mlžný opar Snové krajiny hustých mraků, zaplavovat zvláštní pocit...

6. Duhová panenka

Perlička se Strážcem hor mezitím prošli celou Horu štěstí. Někde uprostřed těch hluboký hor se setkali s chytrým „počtářem“ Kvarkem a kvůli jeho číselným hrám se téměř propadli do podzemí vesmíru. Jejich osud už visel na vlásku, když tu se náhle objevilo oslnivé duhové spektrum a v něm ohnivý fénix, který je zachránil a přenesl do harmonického Lazuritového bambusového háje.

V Lazuritovém bambusovém háji, jenž byl neustále zahalen v obláčkách štěstí, spatřili Perlička a Strážce hor skupinu chlapců, kteří vypadali jeden jako druhý, v rukou drželi průhledná bambusová košťata z lazuritu a vesele v zahradě zametali spadané listí. Překvapeně pozorovali ten nádherný a zároveň tajemný výjev, který se rozprostíral před jejich očima, když tu se k nim náhle zezadu nenápadně přiblížila dívka, jejíž celé tělo duhově zářilo...

„Opravdu neuvěřitelné místo, že ano?“

Její něžný zvonivý hlas přerušil tu tichou, ničím nerušenou atmosféru a vylekal Strážce hor i Perličku, kteří byli tou nevídanou podívanou zcela zaujati. Současně se ohlédli a když si všimli, že v těsné blízkosti za nimi stojí dívka, z níž vycházela oslnivá záře, bezděky vystrašeně o pár kroků ustoupili.

„Kdo jsi?“ ptali se.

„Nebojte se! Jmenuji se Duhová panenka a ten ohnivý fénix, se kterým

jste se setkali, byl mým převtělením,“ vysvětlovala rychle dívka, když viděla, jak oba vylekala.

„To ty jsi ten ohnivý fénix?“ zeptal se ostražitě Strážce hor a hned se mu vybavilo ono pestrobarevné světelné spektrum.

„Přesně tak, ten ohnivý fénix, to já jsem,“ řekla Duhová panenka a ladným krokem se k nim přiblížila. Perlička byla stále ještě neklidná, pevně svírala Kanárka v náruči a ustupovala zpět.

„Perličko, neboj se! Abych toho oslnivého převtělení dosáhla, musela jsem nejprve posbírat všechno teplo vesmíru. Určitě jsem tě tou podobou pořádně vylekala.“ Záře, která sálala z Duhové panenky, je oslňovala s každým jejím krokem stále víc a víc. Když Strážce hor viděl, jak je Perlička vyplašená, rychle se před ní postavil, aby ji chránil. Věrný Makak ho těsně následoval a nepřestával křičet.

Duhové panence nezbylo než se zastavit. Na chvíli se zamyslela a potom řekla laskavým hlasem: „Je mi to moc líto! Určitě vás vystrašila moje záře. Ale nebýt mojí záře a tepla, nejspíš byste přišli o život.“

V tu chvíli začala oslnivá záře, která ji dosud obklopovala, náhle postupně slábnout a Strážce hor a Perlička konečně zahlédli její skutečnou podobu. Jak byla krásná! Na sobě měla šat z pestrobarevného peří, které se mírně lesklo a dávalo vyniknout jejímu půvabnému obličejí, jenž se v tom světle zdál čistý jako alabastr. Ještě více ale přitahovaly jejich pohledy její hluboké zářivé oči. Aniž by si to uvědomovali, Perlička a Strážce hor se zcela přestali bát.

„Děkujeme, že jsi nás zachránila!“ řekl Strážce hor.

Když Duhová panenka viděla, že už z ní nemají takový strach, udělalo jí to velkou radost. Pohrávala si s malým jasně červeným fénixem, kterého měla vetknutého ve vlasech, a v očích jí jiskřilo. Náhle, jako by si na něco vzpomněla, vyndala opatrně ze svého duhového péřového šatu překrásnou sponku ve tvaru fénixe a přátelsky ji Perličce podala.

Z Perliččina půvabného obličejce se rázem vytratily veškeré obavy, potěšeně si od ní dárek vzala a stydlivě se zeptala: „Ty tady někde bydlíš?“

„Ale kdepak!“

„A kde jsme se to vůbec ocitli? Jak to, že jsou všechny místní květiny a stromy průzračné, jako by byly z lazuritu?“ ptal se zvědavě Strážce hor.

„Tohle místo se jmenuje Lazuritový bambusový háj. Je to nejryzejší zahrada v celém vesmíru, naplněná poklidem a štěstím. Ti malí chlapi, to jsou malí Prabhutaratnové,“ odpověděla přátelsky Duhová panenka.

„Prabhutaratnové...“ mumlala si Perlička.

„A proč vypadají všichni úplně stejně?“ Strážce hor měl ještě další otázky, když tu zpoza průzračných květin vyběhli tři na první pohled neobvyklí chlapi.

„Podívejte! A kdo jsou oni?“ zeptala se Perlička vzrušeně.

„To je Purpurové roucho, Prabhutaratna a Padmaprabha, budoucí pánové této zahrady,“ řekla Duhová panenka.

„Pojďme se s nimi pozdravit! Lazuritová zahrada tolik připomíná Bambusový háj hustých mraků, možná se od nich dozvíme, kde hledat Mladíka s citerou!“ naléhala Perlička na Strážce hor.

Její věrný přítel Kanárek, jako by vytušil její záměr, se mezitím už rozletěl směrem ke třem chlapcům. Když to Perlička zahlédla, okamžitě se vydala za ním. Strážce hor nedokázal jen tak klidně přihlížet, a aniž by stihl Duhové panence cokoli vysvětlit, rychle se za nimi rozběhl.

7. Zahrada vytrvalých kalichů a Noční říše

„Perličko! Strážce hor! Pojďte rychle za mnou na Vrcholek nespočtu stromů!“

Náhle se ze vzdáleného horského vrcholku ozvalo volání. V tu chvíli jako by se Lazuritový bambusový háj ocitl v jiném časoprostoru a oni jasně pocítili, jak posvátné a nepřístupné místo to je. Perlička a Strážce hor se snažili ze všech sil mizící se háj dohnat, ale čím více se od nich vzdaloval, tím marnější byla jejich snaha – nezbylo jim než zklamaně pozorovat, jak se jim pomalu ztrácí před očima. Perlička znovu pocítila nesmírnou úzkost a vysilující pocit prázdnoty.

„Pouze lidem s ryzím srdcem je souzeno Lazuritový bambusový háj spatřit. Perličko, tebe už potkalo takové štěstí, že ses dokonce na okamžik ocitla uvnitř té nádherné zahrady, ale ona chvíle už se naplnila a Lazuritový bambusový háj vzápětí zmizí. Uděláme nejlépe, když odsud odejdeme,“ nabádala Perličku Duhová panenka, když viděla, jak nerada se s bambusovým hájem loučí.

„Duhová panenko! Přiveď všechny rychle na Vrcholek nespočtu stromů...“

Z horských vrcholků se znovu ozvalo naléhavé volání. Perlička i Strážce hor bezděčně vzhledli a mezi nespočtem horských štítů spatřili pohledného chlapce stojícího na pestrobarevných obláčkách. Měl na sobě krátkou košili se symbolem žu-i pro štěstí a volné kalhoty s

rovnými nohavicemi. Opakovaně na ně mával a pestrobarevné stužky na jeho ramenou povlávaly ve větru a vytvářely všelijaké ornamenty.

„A kdo je tohle? Jak to, že vypadá jinak než běžní lidé?“ podivila se Perlika.

„To je Sudhana. Přestože je tak mladý, vykonal již mnoho dobrého, procestoval spoustu říší a navštívil všechny mudrce vesmíru.“

„Podívejte, jak se kolem něj neustále vynořují pestrobarevné obláčky!“ Strážce hor byl Sudhanou fascinovaný.

„Když se Sudhana narodil, celého jej obsypaly nejrůznější poklady, stejně jako ty pestrobarevné obláčky, které teď vidíte. Bylo jich tolik, že ani nebylo možné je spočítat,“ vyprávěla Duhová panenka.

„Jestliže je tak výjimečný, pak i horský vrcholek, kde žije, bude určitě jiný než ostatní hory.“ Perlička se na chvíli zamyslela a poté řekla: „Duhová panenko, vezmi nás za ním.“

Když Duhová panenka viděla její úzkostlivý výraz, řekla si, že nesmí dopustit, aby se Perlička znovu cítila zklamaná, a tak natáhla ruku a zamávala na Sudhanu. Potom rozevřela svůj pestrobarevný péřový šat a Perlička, Strážce hor, Kanárek i malý Makak se okamžitě ocitli v objetí horké záře, která je zcela oslnila. Sice nic neviděli, ale přesto vnímali, jak je postupně naplňuje nevýslovná radost a jejich srdce prostoupil klid a mír.

Po chvíli se ta oslnivá záře pomalu rozplynula a namísto ní se před nimi stále jasněji rýsovala vysoká štíhlá postava Duhové panenky.

„Už brzy budeme na Vrcholku nespočtu stromů.“ Péřový šat Duhové

panenky připomínal síť, která se postupně zmenšovala a zmenšovala. Poté co se záře vycházející z jejího těla pomalu vytratila, Perlička a Strážce hor uviděli, že před jejich zraky se teď rozkládají zelenající se horské vrcholky a oni stojí na nejvyšším z nich.

Když bystrý Makak zahlédl tu spoustu zralých plodů, které visely v trsech na větvích stromů kolem nich, začal vzrušeně poskakovat a křičet. Ocitli se totiž v rozlehlém ovocném háji. Ovoce nejrůznějších barev připomínalo pestrobarevné drahokamy – některé plody byly zelené jako smaragdy, jiné červené jako achát, ale všechny byly velké, krásně zralé a linula se z nich jemná vůně.

„Ještě nikdy jsem nic takového neviděl...“ vydechl Strážce hor, který vyrůstal odmalička v horách a viděl tedy za svůj život již mnoho hor a jezer a rozuměl povaze horské krajiny. Ani on se při pohledu na tuto horu, která jako by byla tvořena z nejrůznějších drahých kamenů, neubráníl obdivu.

„Perličko, Strážce hor, konečně jste přišli.“ Mezi trsem květin, který vypadal jako vykládaný topazem, ametystem a jaspisem, uviděli Sudhanu. Vznášel se na pestrobarevných obláčkách a zrovna na ně s úsměvem mával jako na staré přátele.

Perlička i Strážce hor byli jeho srdečností příjemně překvapeni a chvíli nevěděli jak reagovat. Když si Duhová panenka všimla jejich rozpaků, pokynula jim a pomalu je vedla vstříc květinám.

„Duhová panenko, dobře že jsi je se přivedla, protože jak by

Lazuritový bambusový háj zmizel, určitě by se propadli do podzemí vesmíru,“ řekl Sudhana stále ještě s úsměvem.

„Co to je podzemí vesmíru? A proč bychom tam měli spadnout?“ zeptala se udivená Perlička potichu Duhové panenky.

Duhová panenka se chystala Perličce vše vysvětlit, ale v tom si všimla, že Sudhana k nim mezitím připlul na pestrobarevných obláčkách a s velice vážným výrazem v tváři řekl: „Podzemí vesmíru je nekonečná temnota a každý, kdo se tam ocitne, musí čekat několik set milionů let na velkou změnu epochy, než znovu spatří denní světlo. Jen výjimečně se někomu podaří uniknout dříve.“ Sudhana se na chvíli odmlčel a potom připojil: „Lazuritový bambusový háj a podzemí vesmíru jsou dvě zcela odlišná místa. Přestože jsou obě součástí nekonečného vesmíru, nikdy se neobjeví současně v tom samém časoprostoru. Lazuritový bambusový háj je místem, které vzniklo koncentrací pravdy, dobra a krásy. Když se čisté ryzí srdce člověka zakalí, zmizí i Lazuritový háj. A jakmile se tak stane, obyvatelé temného podzemí vesmíru se okamžitě chopí příležitosti a zavedou toho nic netušícího člověka do říše temna.“

Perlička, Strážce hor a Duhová panenka Sudhanovi se zaujetím naslouchali. Mezitím už společně vyšli z ovocného háje a ocitli se na nádherné smaragdově zelené louce připomínající měkký koberec posetý drobnými fialovomodrými kvítky. Po chvílce jim šaty zmáčela průzračná rosa a obklopily je pestrobarevné obláčky. Také nespočet vrcholků, které jim doslova ležely pod nohama, zcela zakryla hustá

bílá oblaka, jež připomínala širý oceán.

Sudhana ukázal před sebe a řekl: „Tímto směrem je východ. Za jasného počasí se zde brzy zrána vyhoupne slunce zpoza hor. Právě jste se ocitli na nejvyšším bodě Vrcholku nespočtu stromů, z něhož je možné zhlédnout všechny hory světa. Tady na Vrcholku nespočtu stromů je ukryt poklad života – stačí, když sem člověk přijde, pozorně se rozhlédne kolem sebe, s klidnou myslí se oddá tiché meditaci a zaposlouchá se do zvuků vesmíru. Pak bude schopen rozvinout nejen laskavost a dobro, kterými ho obdařila Nebesa, ale zároveň objeví i to nejryzejší ze své původní podstaty.“

„Perličko! Perličko!“ rozkřičel se náhle Kanárek. Všichni se za jeho hlasem ohlédli. Nejprve nevěděli, co se děje, když v tom se objevilo hejno ptáků a zakroužilo mezi bílými mraky.

„To jsou bílé volavky, brodiví ptáci, kteří žijí na březích vodních ploch a živí se rybami, vodními živočichy a hmyzem,“ zvolal radostně Strážce hor.

„Jestliže jsou to vodní ptáci, tak co dělají v horách?“ zeptala se Perlička.

„Perličko, to hejno bílých volavek chce přeletět pod jižní svah Vrcholku nespočtu stromů. Je tam překrásná mokřina, kde budou mít hojnost potravy.“

Volavky ale i nadále poletovaly kolem nich. Nezdálo se, že by chtěly odtud odletět.

„Pokud je to skutečně tak, jak říkáš, tak proč neustále krouží mezi

mraky a neodletí? Podívej! Jsou ve vzduchu tak dlouho, vypadají opravdu unaveně.“

Bílá oblaka se převalovala v horském větru jako zpěněné čepce mořských vln a těch několik desítek bílých volavek dál poletovalo nad tím nekonečným oceánem mraků. Kolikrát už si mysleli, že jim co chvíli zmizí z dohledu, ale za několik minut se znovu objevily přímo před nimi. Když Sudhana viděl nechápavé výrazy ve tváři svých přátel, ukázal na ta bílá oblaka a řekl: „Ty bílé volavky by odtud pochopitelně rády odletěly někam, kde se jim bude dařit, ale cestu jim zastoupily tyhle mraky, které se tu drží už od minulého večera. Volavky zabloudily uprostřed toho nekonečného moře mraků a nevědí, jakým směrem se vydat.“

„To ale znamená, že musí počkat, dokud se všechny ty mraky nerozplynou. Teprve potom budou moci odletět na jih!“

„Přesně tak, Duhová panenka.“

Sotva Sudhana domluvil, Perlička se nedočkavě zeptala: „Jak dlouho bude trvat, než se mraky rozplynou? Sudhano, nemohl bys udělat něco, abys pomohl těm unaveným volavkám najít cestu ven?“

„Musíme počkat, až vyjde slunce, které ozáří vše kolem, teprve potom se tahle hustá mračna rozplynou.“ Sudhana se na chvíli zamyslel a potom dodal: „Život všech lidí je ovlivněn principem příčiny a následku a karmickým dluhem z předchozích životů. Proto jsou všichni lidé od okamžiku, kdy se narodí, uvrženi do zmatku a nejasnosti, stejně jako ty bílé volavky, co bloudí v těch bílých oblacích

a které nejenže zapomněly, odkud přiletěly, ale zároveň nedokážou najít ani cestu vpřed.“

„Chceš říct, že lidé žijí celý život v nevědomí a nevědí o tom?“ zeptal se zamyšleně Strážce hor.

„Lidé, kteří porozuměli síle, která pramení z odhodlání naplnit svůj osud, se dokážou vymanit z vlivu karmy!“ řekl Sudhana s mírným úsměvem.

„Síle odhodlání?“ zeptala se Perlička, která se cítila čím dál víc zmatená.

Vrcholek nespočtu stromů ztrácející se v ranní mlze připomínal bludiště. Bílé volavky i nadále prolétávaly mezi mraky, střídavě se objevovaly a zase mizely. Když Sudhana viděl, že mu Perlička, Duhová panenka a Strážce hor stále ještě nerozumí a jejich mysl jako by halila mlha podobná mrakům, ve kterých bloudily volavky, rozhodl se, že je vezme do Zahrady vytrvalých kalichů, aby poznali, jak se odhodlání naplnit své poslání projevuje v přírodě.

„Vrcholek nespočtu stromů oplývá mnoha krásnými scenériemi, když už jste jednou přišli na horu pokladů, nemůžete odtud odejít s prázdnýma rukama. Dovolte mi, abych vás zavedl do Zahrady vytrvalých kalichů!“ Sotva Sudhana domluvil, zamával rukou vstříc nebi a hned k němu připlul měkoučký duhový obláček, který zlehka nabral Perličku, Duhovou panenku i Strážce hor a vynesl je do oblak.

*

Duhový obláček letěl za Sudhanou z hory na horu. Nevídaná krajina Vrcholu nespočtu stromů okouzila Perličku, Duhovou panenku a Strážce hor natolik, že toužili vtisknout si ji navždy do paměti. Zrovna ve chvíli, kdy se zcela ztratili ve svém myšlenkách, se Sudhana na svém obláčku náhle prudce spustil dolů a před jejich očima se vmžiku rozprostřely strmé horské štíty. Perlička a ostatní byli tak vyděšení, že se neodvažovali ani pohnout a nechali se unášet za Sudhanou, který se na svém obláčku proplétal mezi horami před nimi.

Letěli hodnou chvíli, až se vzduch kolem nich náhle pročistil a oni ucítili závan sladké vůně. Skalní stěny, kolem kterých zrovna prolétali, byly ověšeny hrozny drobných smaragdově zelených plodů, které připomínaly závěsy z nefritových korálků. Zpoza strmých srázů k nim náhle pronikla třpytivá sluneční záře.

„Podívejte, ta louka před námi je celá zahalená v purpurové mlze. Už jste někdy něco takového viděli?!“ podivil se Strážce hor.

„To je Zahrada vytrvalých kalichů, žádné takové místo už nikde jinde nenajdeš,“ řekl s úsměvem Sudhana, který celou dobu mlčel a nyní se otočil směrem k nim.

Duhová panenka a Perlička se usilovně snažily rozeznat v té purpurové mlze pravou podobu Zahrady vytrvalých kalichů, ale nic neviděly.

„Strážce hor, ty tu Zahradu vytrvalých kalichů už vidíš?“

„Duhová panenko, ta purpurová mlha sice vypadá jako jemný závoj, ale vyzáruje z ní neuvěřitelná síla, která ani na vteřinu nepřestává zahradu chránit. Bez Zahradníkovy povolení Zahradu vytrvalých

kalichů nikdo nikdy nespátří,“ říkal Sudhana, zatímco si pohrával s pestrobarevnými stuhami na svém šatu, až z nich vytvořil obláček ve tvaru symbolu štěstí žu-i, z jehož středu vycházela sytě žlutá záře.

„Zahradníku!“ zavolal Sudhana a obláček, který právě vytvořil, vyplul směrem k purpurové mlze. Jak letěl po azurové obloze, zanechával za sebou obláček tmavě modrou stopu, po níž se Perlička spolu s ostatními v těsném závěsu za Sudhanou vesele sklouzli vstříc Zahradě vytrvalých kalichů. Neměli ani čas na to si povídat, pouze Kanárek a Makak vzrušeně pokřikovali.

Vmžiku se ocitli nad purpurovou mlhou. Přesně jak Sudhana říkal, z toho mlžného oparu purpurové barvy neustále vycházelo silné napětí, které jim bránilo, aby se k němu přiblížili. Sudhana nad mlhou několikrát zakroužil a znovu zavolal: „Zahradníku!“

Všude kolem nich bylo naprosté ticho a jejich šaty povlávaly ve větrných poryvech, které přicházely tu z jedné, tu z opačné strany. Náhle se uprostřed té purpurové mlhy začaly objevovat záblesky připomínající vlnky na vodní hladině. Z purpurové mlhy se ozvalo zasyčení, Perlička a ostatní vykřikli úlekem a uprostřed mlžné hladiny se objevil úzký kulatý otvor, z něhož vystřelil gejzír purpurové mlhy. Ohromná síla vmžiku přitáhla žlutý duhový obláček, který vykouzlil Sudhana, a než stačili zareagovat, ocitli se i oni uprostřed té purpurové mlhy.

Když mocná síla po chvíli polevila, rozezněl se u jejich uší nevinný hlásek: „Dlouho jsme se neviděli, Sudhano!“

Purpurová mlha se částečně rozestoupila a pod jejich nohama se náhle zjevila zahrada plná tajuplných rostlin. Kolem zahrady se vinula krásná říčka. Mezi květinami zahlédli asi osmiletého chlapce, který na ně srdečně mával.

„To je Zahradník?“ zeptala se Duhová panenka.

„Ano. Už za chvíli se ocitnete v jeho čarovné šíři rostlin,“ řekl vesele Sudhana, zatímco mával vstříc chlapci stojícímu mezi květinami.

Náhle se jejich pestrobarevné obláčky, na kterých dosud seděli, prudce rozletěly směrem dolů, a když se ocitly těsně nad zemí, pokračovaly pomalu vpřed. Po chvíli se kolem nich objevily listy nejrůznějších tvarů poseté kapičkami rosy. Strážce hor, milovník přírody, zvědavě natáhl ruku, aby si ty podivné listy pohladil: „To jsou ale zvláštní listy! Připadám si jako bychom se ocitli v samotném ráji!“

„Strážce hor, nejsme sice v ráji, ale květiny, které tu vidíš, ani v ráji nenajdeš.“

Sudhana je vedl oklikou podél říčky.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptala se tak trochu netrpělivě Perlička.

„Všechny květiny v Zahradě vytrvalých kalichů jsou závislé na vláze, kterou přináší tato říčka. Perličko, podaří-li se ti porozumět tomu, čím se tato říčka liší od ostatních vodních toků světa, bude pro tebe snazší porozumět i tajemství života, které Zahrada vytrvalých květů skrývá,“ řekl Sudhana vážným hlasem, poté co se na ni otočil.

„Rozumím...“ řekla Perlička zamyšleně nad jeho slovy a začala říčku pozorně sledovat.

Průzračná říčka, která byla soutokem horských pramenů vyvěrajících ze skalních stěn, se plazila podél strmých skalisek a obtékala kolem dokola celou Zahradu vytrvalých kalichů. Ve světle slunečních paprsků zahlédli nejen to, že pramen a ústí říčky jsou vzájemně propojené, ještě zvláštnější bylo, že nad říčkou se mísily dva pásy mlhoviny – jeden stoupal až k nebesům, zatímco druhý se táhl těsně nad hladinou . Oba pásy se navíc vzájemně proplétaly.

„To je neuvěřitelné!“

„Duhová panenka, jestlipak sis všimla, že ten mlžný opar, který se táhne směrem k nebesům, je plný maličkatých stříbrných částecek?“

„Máš pravdu, Perličko! Už to taky vidím.“ A vzápětí udiveně zvolala:

„Podívejte, jakmile ty stříbrné částčky dopadnou na vodní hladinu, plynou spolu s říčkou směrem k louce!“

„To určitě nebude jen tak!“ odhadoval Strážce hor.

Také ostatní se přidali se svými domněnkami, když tu se jim náhle zatmělo před očima a pestrobarevné obláčky pod jejich nohama se rozplynuly. Bezděky se zachvěli, a aniž by věděli jak, ocitli se v Zahradě vytrvalých kalichů, na kterou se tak dlouho těšili.

„Sudhano, klidně se vrať! Tvoji kamarádi tady můžou zůstat, jak dlouho budou chtít.“

Ještě se ani nestačili pořádně vzpamatovat, když spatřili malého chlapce s rudými tvářemi, který měl na sobě plášť utkaný z nejrůznějších květinových kalichů. V tlust'oučké ručce navíc svíral stébko sytě zelené trávy poseté kapkami rosy.

„Tak já už to tedy nechám na tobě,“ řekl Sudhana a potom se obrátil na Perličku a ostatní. „Zahrada vytrvalých kalichů je velice zajímavé místo, nenechte si ujít tuto nevšední příležitost a pozorně se rozhlížejte kolem sebe. Člověk s dobrým srdcem tady v náručí tajuplné přírody může najít cestu ke štěstí.“ Po těchto slovech se Sudhana vznesl do oblak.

Zahrada vytrvalých kalichů jako by byla zosobněním samotné přírody. Kopce, jezera, mokřiny... nacházely se tu snad všechny typy krajiny a všude kolem nich to bujelo životem. Skalní stěny, které zahradu obklopovaly, opracovaly vítr a déšť tak, že připomínaly ozdobný paraván, jenž sem spadl přímo z širého nebe. Místní příroda jim brzy učarovala.

Od té doby co začal vnímat svět kolem sebe, vyrůstal Zahradník v tomto horském údolí, kam jen zřídkakdy zavítala lidská duše. Výchova, které se mu v této zahradě hojnosti dostalo, se navíc nesmazatelně podepsala i na jeho povaze – překypoval chutí do života a ničím nezkaženou dětskou nevinností, jako poupě, které mělo každou chvíli vykvést.

Už od malička se zajímal o rostliny a jednou ho osudová náhoda zavedla do stojaté mokřiny, kde objevil velice podivnou květinu – zlatý lotos. Jeho květy byly tak čisté a tak krásné, jako by omylem vypadly přímo z květinového košíku nebeské víly. Zlatý lotos malého chlapce natolik okouznil, že se rozhodl pozorovat průběh jeho růstu,

a celé dny a noci trávil na březích mokřiny, bez ohledu na to, že se to kolem ní hemžilo jedovatými hady, krokodýly a hejny komárů.

Po nějakém čase si všiml, že čím je voda v mokřině stojatější a bahno špinavější, tím lépe se v něm lotosu daří. Jakmile se na hladině objevil první lístek, šedivá, na první pohled nijak přitažlivá poupata lotosů se začala natahovat na stoncích v té kalné, zapáchající vodě, a když se pak na hladině objevily i další listy, začala i poupata pomalu rozkvétat. V tu chvíli Zahradník zároveň upozoroval, že nepříliš pohledné kališní lístky chrání i nadále lotosový květ, a to i poté, co se plně rozvinul. A když potom ty krásné lotosové květy zvadly, kališní lístky se ani tehdy nechtěly od stonku odloučit a i nadále dohlížely na semeník, dokud zcela neuzrál. Teprve potom potichu opadaly.

Zahradník byl tím zvláštním průběhem života zlatých lotosů naprosto fascinován. Od té doby hledal všude květiny, které mají podobně jako lotos kalich chránící květy, a zároveň založil velká pole, kde tyto rostliny obětavě pěstoval. Zatímco o ně pečoval a pozoroval jejich růst, porozuměl postupně tomu, proč se různé formy života ve vesmíru od sebe navzájem liší...

Po svém příchodu do Zahrady vytrvalých kalichů se Perlička, Duhová panenka a Strážce hor občas vydávali spolu se Zahradníkem na malé loďce do srdce mokřiny, jindy chodili bosky po rozpraskaných sprašových polích nebo se prodírali plevem a šplhali po skalách. Avšak bez ohledu na to, kde se zrovna ocitli, všude kolem nich rostly

nejrůznější druhy rostlin s kalichy, které zde podle jejich nároků na typ půdy, teplotu a vlhkost vzduchu vysadil Zahradník a kterým se tu díky vhodným podmínkám neobvykle dařilo.

Perlička mezitím neustále myslela na Sudhanova slova a doufala, že v Zahradě získá odpovědi na své otázky, které jí pomohou najít Mladíka s citerou. Toho dne jim Zahradník zrovna vysvětloval, jak květiny s kalichem pěstovat. Perlička tedy využila příležitosti a zeptala se: „Proč se tato zahrada vlastně jmenuje Zahrada vytrvalých kalichů?“

„Kalich je součástí každého květu. Stavba kališních lístků se příliš neliší od struktury listů, ale kališní lístky jsou mnohem tenčí. Existuje několik druhů kalichů. Kalich tvořený volnými korunními lístky se nazývá volnolupenný, do této skupiny patří například řepka. Kalich, jehož korunní lístky jsou k sobě vzájemně přirostlé, se nazývá srostlolupenný, takový uvidíte například u květu bobu obecného.“

„Vypozoroval jsem, že většina rostlin má pouze jeden kalich,“ přerušil ho bystrý Strážce hor.

„To je běžnější, ale existují i květy, které mají kromě kalichu ještě menší kalíšek,“ odpověděl Chlapec.

„Vše v přírodě má svůj význam a účel. K čemu je vlastně takový kalich dobrý?“ zeptala se Duhová panenka, která ještě před chvílí skláněla hlavu a zblízka květy pozorovala.

„To máš naprostou pravdu, Duhová panenko, v přírodě má vše živé i neživé své poslání. Nejdůležitější funkcí kalichu je chránit poupě předtím, než rozkvetе, aby mohl květ klidně růst a rozvinout se do

své nejkrásnější podoby. Jakmile květina rozkvetne, poslání kalichu je naplněno a on lístek po lístku opadá na zem, kde zetlí a spojí se znovu s půdou, ze které vzešel.“

„A co to tedy je ten »vytrvalý kalich«?“ zeptala se zmatená Perlička.

„Perličko, některé kalichy neopadají hned poté, co rostlina rozkvetne, ale zůstanou na květině, aby chránily malé plody. Takovým kalichům se říká »vytrvalé«!“

„Aha! Už tomu rozumím. Všechny květiny v této zahradě mají kalich, který zůstane na rostlině i v době dozrávání plodů. Odtud tedy pochází její název!“ zvolala Perlička.

„A proč v Zahradě vytrvalých kalichů pěstuješ pouze takoveto rostliny?“ zeptal se Strážce hor.

„Protože vytrvalý kalich neochvějně a věrně chrání květ. Dokonce i poté, co rostlina odkvetne, ochraňuje mladý plod až do jeho plné zralosti. Vše živé ve vesmíru se zrodilo na základě podobného principu, jenž je spojením vytrvalého odhodlání naplnit své poslání a zákona příčiny a následku.“ Chlapec utrl jeden seschlý kališní lístek a pokračoval: „Teď když přišel o svůj ochranný kalich, je velmi nepravděpodobné, že z tohoto květu kdy uzraje plod. Vytrvalý kalich je jako silné předsevzetí. Pouze s vytrvalým odhodláním lze dosáhnout všeho!“

„Znamená to, že náš současný život je ovlivněn myšlenkami z našich předešlých životů?“ poznamenala zamyšleně Duhová panenka.

„Duhová panenko, všechny rostliny v Zahradě vytrvalých kalichů

se zrodily díky síle, jež vychází z vytrvalé odhodlanosti naplnit své poslání. Květy a plody, které zůstávají pod ochranou vytrvalých kalichů, nakonec dozrají, čímž se naplní i poslání jim určené!“

Zahradu vytrvalých kalichů, kterou neustále halil purpurový opar, zdobil díky Zahradníkově vytrvalé péči nespočet vzácných květů. Květiny uvadaly a znovu rozkvétaly, plody se rodily a dozrávaly a společně vytvářely úchvatnou symfonii života.

Zrovna když začínali Perlička, Duhová panenka a Strážce hor lépe rozumět tajům Zahrady a vůbec celému jejímu významu, před jejich očima se náhle zcela nepozorovaně, jako obláček, který připluje a zase beze stopy zmizí, znovu zjevil Sudhana. Vmžiku se ocitli zpět na jeho pestrobarevném obláčku a vzápětí zpozorovali, že i Zahrada vytrvalých kalichů se rychle ztrácí v purpurovém oparu. Ty proměny jako by se udály současně a byly tak rychlé, že začali pochybovat, zda Zahradu vytrvalých kalichů skutečně navštívili, nebo zda se jim to celé jen nezdálo.

„Sudhano, to byl jen sen? Proč Zahrada vytrvalých kalichů tak náhle zmizela?“ zeptala se překvapeně Perlička.

Sudhana se usmál a odpověděl: „Perličko, vytrvalé kalichy již prozradily své tajemství – bez dostatečného odhodlání svých cílů nikdy nedosáhnete. Vše živé musí nejprve objevit poslání, které jim bylo předem určeno, a snažit se o jeho naplnění, teprve tak lze plně rozvinout potenciál moudrosti.“

„Sudhano, rodí se každý člověk se schopností moudrosti dosáhnout?“

zeptal se Strážce hor.

„Nejlepší bude, když vás zavedu do Noční říše! Tam najdeš i odpověď na svou otázku,“ řekl Sudhana se zrakem upřeným před sebe.

*

Jen neradi opustili Zahradu vytrvalých kalichů a vydali se se Sudhanou na cestu do Noční říše. Poté co nechali Vrcholek nespočtu stromů v dáli za sebou, pokračovali neustále vstříc modré obloze, která byla tak rozlehlá, až se jim zdálo, že nikdy nedohlédnou na její konec!

Když Strážce hor viděl, jak je malý Makak v té výšce nervózní, prolomil mlčení: „Kde vlastně se nachází Noční říše?“

„Noční říše se skrývá v utajeném koutě oblohy,“ odpověděl Sudhana, který do té chvíle mlčel, bezbarvým hlasem a potom se znovu pozorně zahleděl před sebe a vedl je dál.

Proplétaly se skrze mraky kupředu, ale sotva jeden prorazili, další jim zatarasil cestu. Sudhana i přesto pokojně seděl na svém pestrobarevném obláčku jako by nic. Poté co vletěli do houfu mraků, které prozářily červánky, Sudhana náhle zpomalil a ohlédl se k nim: „Až proletíme skrze tyto krásné mraky, budeme už skoro v Noční říši!“

Mezi mraky foukal chladný vítr. Všem připadalo, jako by se ocitli na moři a ta atmosféra způsobila, že se rázem uvolnili. Duhová panenka si dodala odvahy a zeptala se: „Co je vlastně ta Noční říše zač?“

„Duhová panenka, Noční říše je místo, kam si chodí odpočinou slunce, měsíc a planety.“

„Co to znamená, že si tam chodí odpočinout?“ zeptal se zvědavě Strážce hor.

„Slunce, měsíc a pět velkých planet krouží každý den v předem určeném pořadí vesmírem a poskytují tak životu na zemi světlo a teplo. Noční říše je místo, kde si mohou střídavě odpočinout poté, co se unaví.“ Sudhana jim zrovna popisoval Noční říši, když se před nimi objevila hustá clona temných mraků připomínající černou oponu. Zároveň ucítili poryvy silného větru, který k nim odtamtud foukal. Kanárek a Makak byli celí vyplašení a Perlička se Strážcem hor je museli soustavně konejšit. Náhle se spolu se Sudhanou rozletěli velkou rychlostí přímo vstříc té černé cloně.

„Noční říše se nachází tam za těmi mraky. Uvidíte ji hned, jak skrze ně proletíme,“ řekl Sudhana.

„Ta oblaka jsou tak hustá, určitě jsou také velmi nebezpečná, raději se vraťme,“ řekla neklidně Perlička.

Sudhana jako by ji ani neslyšel, vztáhl ruku, rozhrnul mraky a řekl: „Zklidněte svou mysl a zastavte tok svých myšlenek. Zbavíte-li se všeho strachu, očekávání a snů, vzápětí se ocitnete v Noční říši.“

Uvnitř mraků je rázem obklopily ze všech stran kapky hustého deště jako zurčící vodopád, ale Sudhanův pokojný výraz přiměl Perličku i ostatní, aby se zklidnili a v mysli každého z nich zavládl zvláštní mír a vyrovnanost. Ty černé mraky sice působily hrůzostrašným dojmem, ale Perlička a její kamarádi, kteří se mezitím oprostili od všech tužeb a přání, se jimi nenechali ani trochu rozrušit. Pestrobarevný obláček pod

Sudhanou rozrazil černé mraky a náhle se uprostřed té temnoty začala tu a tam objevovat světla.

„Tam před námi, to je Noční říše!“ zvolal radostně Sudhana.

Za chvíli už nechali všechny černé mraky daleko za sebou a před očima se jim rozsvítilo – všude kolem sebe teď viděli nespočet lamp, které vydávaly jasné teplé světlo, jež poskakovalo a problikávalo v nočním vánku.

V Noční říši zrovna nastal večer. Starobylé palácové lampy prozářily temnou noční oblohu a z dálky vypadaly jako šňůrky třpytivých perel. Duhová panenka se udiveně zeptala: „Sudhano, ty lampy se v Noční říši takto rozsvěcí každou noc?“

„Tyhle starobylé lampy jsou symbolem moudrosti. Vždy jednou za rok se zde koná velká slavnost, při níž se lampy sami od sebe zjeví. Máme to štěstí, že jsme přišli zrovna v den oslav!“

Od okamžiku, kdy se ocitla v Noční říši, se Perličce neustále vybavovaly nejrůznější scény z Bambusového háje hustých mraků. Jednalo se sice o dvě zcela odlišná místa, ale zvláštní atmosféra Noční říše v ní přesto vyvolávala nesmírný smutek, a zatímco pozorovala záři, již vydávaly starobylé lampy, její mysl zcela ovládly bolestivé vzpomínky. Nakonec už to nedokázala vydržet a smutně se zeptala: „Sudhano, proč jsi nás zavedl do Noční říše?“

„Perličko, Mladík s citerou, kterého hledáš, již dokázal rozvinout potenciál moudrosti, kterým ho obdarovala Nebesa, a dosáhl skutečného uvědomění. Také všichni obyvatelé Noční říše dosáhli

stejného osvětlení jako on. Možná ho mezi nimi nalezneš!“

Sudhanova slova Perličku překvapila. „Odkud víš o Mladíkovi s citerou?“ zeptala se zahanbeně.

V tu chvíli se Noční říší rozezněl příjemný cinkot zvonů a před jejich očima se začali zjevovat lidé klidného vystupování a nesmírně důstojného vzhledu.

„Tvou mysl dlouhodobě zastírají mračna, která ti brání prohlédnout, a proto se ti dosud nepodařilo Mladíka s citerou nalézt,“ řekl Sudhana Perličce, aniž by přímo zodpověděl její otázku.

Když Strážce hor, který Perličku věrně miloval a provázel ji širým světem, uslyšel Sudhanova slova, rychle se ho zeptal: „Sudhano, a jak tedy Mladíka s citerou najdeme?“

„Naplníte-li poslání, které vám bylo osudem určeno, podaří se i vám rozvinout potenciál vrozené moudrosti. Potom pro vás nebude těžké ho najít.“

Poté se Sudhana obrátil směrem k Perličce: „Perličko, Mladík s citerou není obyčejný smrtelník, jestliže ho chceš opravdu najít, musíš využít síly pramenící z odhodlání dostát svého poslání a probudit s její pomocí svou vrozenou moudrost. Dokud nedosáhneš stejného stupně uvědomění jako on, nikdy ho nenajdeš.“

Zatímco mluvili, na velké slavnosti Noční říše se objevovalo stále více a více lidí neobvyklého vzezření. Perlička, jako by ji něco ponoukalo, se vydala spolu se Strážcem hor sebevědomě mezi ten dav hledat Mladíka s citerou.

Noc v Noční říši byla opravdu dlouhá. Prohledali celou říši křížem krážem, ale po Mladíkovi s citerou nebylo nikde ani vidu ani slechu. Když Sudhana viděl, že Perlička už je únavou na pokraji sil, i přes nesmírnou lítost mu nezbylo než se s nimi rozloučit. Ještě předtím ale nezapomněl znovu smutným hlasem Perličce připomenout: „Perličko, v žádném případě nesmíš zapomenout, že Mladík s citerou oplývá nezměrnou moudrostí. Teprve když se zcela zbavíš mračen, která halí tvou mysl, a rozvineš svou vrozenou moudrost, podaří se ti ho najít. Dobře rozmítej nad tím, co jsi viděla a slyšela na Vrcholku nespočtu stromů! Pokud tomu osud chtěl, ještě se znovu setkáme.“ Řekl Sudhana a odplul na svém obláčku. Také Perlička a ostatní opustili během chvilky Noční říši a ocitli se na vrcholku hory, který se koupal v oslnivé záři slunečních paprsků.

8. Spáč

Od té doby, co opustili Vrcholek nespočtu stromů, Duhová panenka jako by byla neustále zamyšlená. Sudhanova slova, bílé volavky bloudící v oblacích, starobylé lampy moudrosti z Noční říše, Zahrada vytrvalých kalichů a síla pramenící z odhodlání naplnit své poslání... ty scény se jí jedna po druhé neustále promítaly před očima. Dlouho se rozmýšlela, ale nakonec už před Perličkou a Strážcem hor, se kterými už nějaký čas pobývala a kterým naprosto důvěřovala, nedokázala dál skrývat bolest ukrytou hluboko ve svém srdci a zarmouceně se jim svěřila: „Znám jednoho silného mladíka, který kdysi omylem snědl zkvašené ovoce a od té doby spí. Vyzkoušela jsem už všechny možné způsoby, jak ho probudit, a prošla mnoha zkouškami, díky nimž jsem získala svou kouzelnou záři. Avšak ani když jsem vynaložila veškeré své schopnosti na to, abych vytvořila silné světelné spektrum, nedokázala jsem ho probudit.“ Říkala Duhová panenka a po její půvabné tváři se rozlil hluboký smutek.

„A kde je ten mladík teď?“ zeptal se Strážce hor.

„Abych ho ochránila, schovala jsem ho v jednom velmi odlehlém horském údolí.“

Když Perlička, která putovala tisíce mil, aby našla svého Mladíka s citerou, uslyšela ten srdceryvný příběh, chápala, jak se musí Duhová panenka cítit, a snažila se ji povzbudit: „Duhová panenko, nevzdávej

se, určitě existují ještě další způsoby jak ho probudit.“

„Už jsem vyzkoušela všechno možné, teď je mou jedinou nadějí vaše pomoc!“ Perlička jako by v jejích očekávání naplněných očích zahlédla svůj vlastní obraz, a tak bez sebemenšího zaváhání souhlasila, že jí pomohou.

Duhová panenka, v níž se znovu rozhořela naděje, tedy opět vykouzila své světelné spektrum a vydala se v doprovodu Perličky a Strážce hor zpět do toho tajuplného údolí.

Z jejího vyprávění věděli Perlička a Strážce hor pouze to, že místo, kde spící mladík odpočívá, je opuštěné horské údolí. Když se ale za pomoci světelného spektra ocitli v tom odříznutém tichém údolí, nevěřili vlastním očím. Přímo před nimi se rozprostíral neuvěřitelný obraz poletujících ptáků, kteří nesli v zobáčcích hořící pochodně. Kanárek jako by se najednou ocitl mezi svými, radostně kroužil kolem nich. Když si Duhová panenka všimla jejich překvapeného výrazu, řekla: „Toto horské údolí se jmenuje Údolí temnoty. Ze všech stran ho obklopují četné horské vrcholky a vodní toky, a tak sem slunce ani měsíc celý rok nezasvítí. Abych Spáče probudila, povolala jsem z údolí, kde jsem dříve žila, na pomoc tyto ptáky a za jejich pomoci jsme pochodněmi Údolí temnoty osvítily.“

Horským údolím problikávala mihotavá záře plamenů, díky níž v původně temném a chladném Údolí temnoty vyrostly liány, které pokrývaly nejen skalní stěny všude kolem, ale také každíčký centimetr

půdy. Z lián navíc vycházela ohnivá záře, která teď spolu s oslnivým pestrobarevným šatem Duhové panenky osvětila celé údolí. Byl to opravdu úchvatný pohled.

Od okamžiku, co se ocitli v horském údolí, tělo Duhové panenky neobyčejně zářilo a celé se třpytilo stejně jako peří ohnivého fénixe, kterého Perlička kdysi zahlédla. Duhová panenka nejprve vzala Perličku a Strážce hor na procházku Údolím temnoty, aby si ho důkladně prohlédli.

Při každém kroku cítili, jak oslnivé liány pod jejich nohama silou odražejí jejich chodidla do vzduchu. Ten zvláštní pocit zcela upoutal jejich pozornost, když tu náhle se tichým horským údolím rozlehl ptačí křik. Bystrý Strážce hor okamžitě začal zkoumat, odkud ty zvuky přichází. Kanárek a malý Makak byli ještě rozrušenější a nepřetržitě křičeli.

„Ten ptačí křik se ozývá od Spícího lotosu,“ hladila Duhová panenka poskakující opičku.

„Spícího lotosu?“ zeptali se souhlasně Perlička se Strážcem hor.

„Spící lotos se nachází v samém středu Údolí temnoty, to tam jsem kdysi Spáče ukryla ...“ Duhová panenka ještě ani nedomluvila, když zahlédli, jak k nim přilétá fénix s peřím neobyčejně jasných barev. Duhová panenka rychle rozevřela svůj péřový šat a oni vzápětí spatřili obrovský lotos. Z jeho okvětních lístků vyřazovala jemná pestrobarevná záře a kolem květu poletovalo více jak deset krásných fénixů, kteří nesli v zobáčcích drobné pochodně s mihotajícími se

plamínky a nepřetržitě lotos strážili.

„Duhová panenka, jak to, že ještě nikde Spáče nevidíme?“ zeptal se Strážce hor.

„Spáč je uvnitř květu. Abych ho ochránila, uložila jsem ho ke spánku mezi pestíky,“ řekla Duhová panenka a při těch slovech znovu rozsvítila své světelné spektrum. Uzavřený lotos se začal pomalu rozvíjet a za okamžik už zahlédli vysokého statného mladíka, který ležel poklidně ve středu květu. Pravé rameno měl odhalené a na sobě měl azurově modrý plášť.

„To je neuvěřitelné! Dům z květu lotosu.“ Strážce hor se k lotosu nedočkavě přiblížil a pozorně si prohlížel obličej spícího mladíka.

Květ Spícího lotosu jako by sám o sobě tvořil tichý harmonický mikrokosmos. Zlatavé tyčinky natahovaly své drobné sametové hlavičky vstříc větru a něžně s nimi spícího mladíka hladily. Když Perlička uviděla jeho pohledný obličej, před očima jí rázem vyvstal obraz Mladíka s citerou a její srdce sevřel bolestný stesk. Z očí jí bezděky vyhrkly slzy. V tu chvíli k ní Kanárek potichu přiletěl a držel se těsně při ní, jako by se ji snažil utěšit.

„Tak tohle je Spáč. Od té doby, co snědl zkvašené ovoce, spí neustále uvnitř lotosu a ani jednou se neprobudil,“ Duhová panenka upírala pohled na spícího mladíka a v jejích očích se zračil nevýslovný smutek.

„Duhová panenka, účinky rostlin se buď vzájemně doplňují nebo ruší. Určitě existuje nějaká bylina, která odstraní jed, jenž koluje

spícímu mladíkovi v těle,“ řekl zamyšleně Strážce hor, když uviděl její zamilovaný výraz.

„Navštívila jsem snad všechny známé léčitele a prošla mnoha zkouškami, abych získala svou kouzelnou záři, ale on je stále ještě v říši snů!“ povzdechla si Duhová panenka.

Náhle se Perličce v uších rozezněla slova Chlapce vytrvalých kalichů: „Rostliny v Zahradě vytrvalých kalichů jsou zhmotněním vytrvalého odhodlání naplnit své poslání, které stojí za zrodem jejich květů a plodů. Jejich květy a plody tak v sobě nesou tu tajuplnou sílu vytrvalého odhodlání a dokážou vyléčit všechna světská trápení i jedy...“

„Duhová panenko, ty plody, které Spáček snědl, to určitě nebylo jen tak obyčejné ovoce,“ řekla Perlička a vyndala bylinku s drobnými sytě zelenými listy, na nichž se zřetelně rýsovaly žilky a které navíc nejasně zářily.

„Tuhle bylinku mi dal Zahradník. Říkal, že je to ta nejvzácnější rostlina z celé zahrady a lze ji použít jako lék proti všem jedům. Vyzkoušej ji!“ vyzvala Duhovou panenku.

Duhová panenka si od ní bylinku vzala a náhle pocítila, jak se celým jejím tělem šíří silná energie. Opatrně prošla skrze husté okvětní listy Spícího lotosu k zlatavě žlutým tyčinkách. Záře vycházející z jejího těla byla teď ještě oslnivější a její pérový šat a pestrobarevná záře lotosu se spojily do nezapomenutelné duhy. Zlehka odtrhla jeden lístek bylinky a plna očekávání jej vložila spícímu mladíkovi do úst.

Čas běžel vteřinu za vteřinou. Perlička ani Strážce hor ze spícího mladíka nespouštěli zrak. Duhová panenka, která zůstala stát vedle tyčinek vypadala, jako by se ponořila do meditace. Náhle se na lístku, který měl spící mladík v ústech, objevila křišťálová kapička rosy a před jejich zraky se svezla po žilkách lístku pomalu k mladíkově pevně sevřeným rtům. Spící lotos jako by se vylekal. Z hustých okvětních lístků vystřelily oslnivé paprsky, ze zlatých tyčinek se začala linout intenzivní vůně a fénixové, kteří obrovský květ s ohněm v zobáčcích strážili, roztáhli křídla a začali poletovat kolem. Duhová panenka se tak vystrašila, že chtěla spícího mladíka okamžitě z lotosu vynést. Vtom ale Spáč náhle pootevřel oči a nechápavě se na Duhovou panenku, která stála vedle něj, zadíval. Bez jediného slova vstal a vyšel ze Spícího lotosu.

9. Křišťálová panenka

Za pomoci Perličky a Strážce hor se Duhové panence sice podařilo spícího mladíka probudit, ale záhy zjistili, že přišel o všechny své dřívější vzpomínky. Vyzkoušeli nejrůznější způsoby, ale přesvědčit ho, že prospal hezkou řádku let, se jim nepodařilo. Ještě horší bylo, že si na Duhovou panenku, která mezitím získala svou kouzelnou záři, ani trochu nepamatoval. Pocit náhlého odcizení a smutek ze ztráty dřívějšího štěstí způsobily, že Duhová panenka znovu propadla pocitu hluboké beznaděje. Celé dny se trápila, byla pobledlá a vyhublá. Když to Perlička, která se dokázala přesně vcítit do jejích emocí, viděla, začala se o ni vážně strachovat a dnem i nocí neustále přemýšlela, jak Duhové panence pomoci.

Toho dne jí náhle z ničeho nic vzrušeně řekla: „Kdysi jsem slyšela, že ve Vesmíru existuje jedna velká řeka a že kdokoli se k ní přiblíží a zahlédne v ní svůj obraz, spatří svou skutečnou podobu. Vezměme tam Spáče a on v řece určitě zahlédne vaši společnou minulost.“

„A kde je ta řeka?“ vyhrkl Strážce hor, kterého ta myšlenka okamžitě nadchla.

„To nevím, ale prý stačí opravdu chtít a člověk ji snadno najde.“

A tak se všichni společně vydali na velice namáhavou cestu. Cestovali světem křížem krážem, prohledali spoustu míst a minuli nespočet velkých řek, ale stále se jim nedařilo přimět Spáče, aby Duhovou

panenku rozpoznal. Přesto neztráceli naději. Naopak, ta nevyčerpatelná zásoba životní energie, kterou před jejich zraky na každém kroku příroda rozprostírala, jen posílila jejich odhodlání.

Jednoho dne prošli neznámým přístavem a vydali se po břehu proti proudu velké průzračně čisté řeky. Šli a šli, až přišli na horu hojně porostlou dračími stromy. Stromy zrovna kvetly a jejich koruny byly obalené hrozny světle žlutých květů. Jakmile zafoukalo a větve stromů se začaly pohupovat ve větru, shůry se na ně sesypaly žluté okvětní lístky.

Kanárek a malý Makak pobíhali radostně mezi stromy a když ostatní viděli, že i Spáč se usmívá a z ničeho nic se rozpovídal, připadalo jim, že i jejich unavené nohy jsou náhle mnohem lehčí. Vesele kráčeli po říčním břehu obdivujíc se té nádherné přírodní scénérii opadávajících květů a tekoucí vody a vůbec nevnímali, že slunce už se mezitím přehouplo nad jejich hlavami a začalo klesat k západu.

Pozorovali hru paprsků, jež prosvítaly skrze husté koruny stromů, když tu náhle se před nimi objevil vysoký strmý sráz. Zdáli viděli pouze mlžnou clonu tvořenou drobnými kapičkami vody, jak z více jak tisíc stop vysoké stráně prudce padal obrovský vodopád. Vzrušeně se vydali po nerovném břehu řeky vstříc tomu vodopádu. Šumění a hukot vody byly stále hlasitější, až přehlušily všechny ostatní zvuky lesa. Vítr k nim v poryvech zanášel husté závoje vodní tříště, které je hladily po tváři.

Když se jim konečně podařilo dojít až k vodopádu a zrovna se

chystali, že se posadí, aby si ho pořádně prohlédli, Kanárek náhle zvolal: „Podívejte na tu krásnou dívku!“

Polekaně vzhledli a spatřili, že pod vodopádem, který připomínal stříbrného draka, stojí dlouhovlasá dívka v dlouhém sněhobílém plášti s náušnicemi ve tvaru slunce a měsíce a jakoby duchem nepřítomna tančí zvláštní tanec. Chvilí připomínala něžnou větvičku vrby, jindy mrštnou rybku a do rytmu větru a padající vody nechávala kolem sebe povlávat rukávy svého šatu a nesmírně ladně tančila úchvatný tanec. Perlička a ostatní byli jejími půvabnými pohyby fascinováni a tiše ji ze břehu pozorovali. A jak se tak na ni dívali, po chvíli si náhle uvědomili, že ten zurčící vodopád a tančící dívka mezitím již splynuly v jeden celek. Každé pozvednutí ruky či nohy, každý její pohyb byly v naprosté harmonii s rytmem tekoucí vody, nebylo mezi nimi nejmenší neshody.

Zatímco ji očarovane pozorovali, tančící dívka došla potichu k nim a přátelsky je oslovila: „Jmenuji se Křišťálová panenka.“

Její slova je vytrhla ze zasnění. „Proč tančíš pod tím velkým vodopádem?“ ptali se. „Tvůj tanec je opravdu jedinečný!“

„Tanec, který jsem právě tančila, se jmenuje Tanec vodních víl. Je to tanec, který vychází ze zvuků vody a který zároveň napodobuje její vzhled. Tanečnice musí nejprve porozumět tomu, jak mocná energie se ve vodě skrývá, a pečlivě studovat její neustále se měnící podoby, teprve tak dokáže svými tanečními kroky vyjádřit pravou podstatu a

atmosféru tohoto tance. Abych přivedla Tanec vodních víl zpět na tento svět, dnem i nocí jsem vodu pozorovala, mnoho let o ní přemýšlela, a poté co jsem prošla zatěžkávací zkouškou a přestála nespočet hustých dešťů a zocelila se pod vodami vodopádu, konečně jsem pronikla do jeho tajemství,“ odpověděla s úsměvem. Její lahodný hlas, tak čistý jako křišťálová voda, je všechny uvedl do stavu příjemného uvolnění. Když nikdo z nich dlouho nic neříkal, Křišťálová panenka se znovu zeptala: „Proč jste sem vlastně přišli?“

„Hledáme velkou Řeku života. Šli jsme podél říčního břehu, až jsme narazili na tento vodopád,“ odpověděla Duhová panenka.

„Hledáte velkou Řeku života?“

Když Strážce hor zahlédl její udivený výraz, rychle jí pověděl, proč Řeku života hledají.

„Velká řeka života je tu od počátku věků a zároveň nikdy neexistovala. Může se objevit v horském údolí, kam jen zřídka zasvítí slunce, ale i na zelené louce!“ řekla Křišťálová panenka lhostejným hlasem.

Perlička vytušila, že za jejími slovy se skrývá něco víc, a tak se obratem zeptala: „Jestliže je to opravdu tak, jak dosáhneme toho, aby se před námi velká Řeka života zjevila?“

„Ve skutečnosti to není vůbec těžké. Stačí, když se zbavíte všech zábran a naučíte se ode mě porozumět tajemství Tance vodních víl. V tom okamžiku, kdy zahlédnete velkou Řeku života, rozplyne se zároveň i Spáčovo poblouznění.“

A tak, aby pomohli Spáčovi navrátit paměť, učili se teď pod vedením

Křišťálové panenky každý den Tanec vodních víl. A když za nějaký čas dračí stromy na břehu řeky shodily všechny listy a objevily se na nich drobné červené plody, i oni konečně pronikli do tajů tohoto tance.

Jednoho dne si Křišťálová panenka všimla, že už nadešel vhodný okamžik, a tak se k nim sama připojila pod vodopádem k tanci. Přes ohlušující rachot padající vody pocítili Perlička spolu s ostatními neobvyklý klid. Křišťálová panenka se uprostřed vodní tříště zcela ponořila do svého tance a její černé vlasy i jemný bílý plášť poletovaly ladně kolem ní, jak tančila drobnými tanečními kroky. Pod jejím vedením se i ostatní brzy nechali strhnout a po chvíli zcela zapomněli na vodopád i svá vlastní těla a jejich mysl ovládl ten nádherný Tanec vodních víl.

Poté co rytmus jejich tanečních kroků splynul s rytmem vody, spatřili skutečnou podstatu života a zakusili opravdové štěstí prosté všech fantazií a snů. Náhle se ozvalo šplouchnutí a vodopád padající ze strmého srázu se vmžiku proměnil v širokou průzračnou řeku, která se táhla až k nebesům. Uprostřed řeky se lesklo obrovské křišťálové zrcadlo, které zářilo jako lazurit, a oni v něm jasně zahlédli svůj odraz. V tu chvíli se Spáč konečně probudil a jeho vyprahlým srdcem se začal pomalu rozlévat pramen života, až jej zcela naplnil. V ryzím křišťálovém zrcadle spatřil nejen svou pravou podobu, ale zahlédl také sebe a Duhovou panenku a vše, co spolu dříve prožili...

Perlička i ostatní byli na své pouti za velkou Řekou života celou

dobu přesvědčení, že stejně jako všechny ostatní řeky, i tato teče horizontálně. Teprve nyní si uvědomili, že velká Řeka života neteče vodorovně, ale že spojuje svislou přímkou minulost, přítomnost i budoucnost.

10. Město šťastného života

Spáč, který získal zpět svou paměť, a Duhová panenka se mohli opět těšit ze štěstí, které spolu dříve prožívali. Zato Perlička teď cítila ještě silnější stesk a nevěděla, jak se s tím vysilujícím smutkem vypořádat. Když Strážce hor viděl, jak je jeho milovaná Perlička zarmoucená, i jeho zabořilo u srdce, a tak se rozhodl, že jí musí za každou cenu pomoci.

Jednou ji opět přistihl, jak potají pláče, a tak k ní přistoupil a řekl: „Perličko, vraťme se na Horu štěstí! Na Hoře štěstí je Město šťastného života, kde se nachází starobylá třináctipatrová pagoda. Kdysi jsem tam zahlédl jednoho chlapce, Mladíka z Hory štěstí, který se náramně podobal tvému popisu Mladíka s citerou. Možná tam objevíme nějaké stopy, které nás k Mladíkovi s citerou zavedou.“

Duhová panenka a Spáč chtěli vyjádřit Perličce svůj vděk, a tak se pod vedením Strážce hor vydali spolu s nimi zpět na Horu štěstí.

Pomalů se blížil Svátek středu podzimu a Hora štěstí, kterou tak dlouho neviděli, působila teď ještě majestátnějším dojmem. Duhová panenka a Spáč tu byli vůbec poprvé, a tak je Strážce hor zavedl ke starobylé pagodě na čaj, aby si řádně prohlédli, jak krásná je touto dobou místní příroda.

Město šťastného života, které se též nazývá Město uvědomění, se

nachází hluboko mezi četnými vrcholky Hory štěstí, jež je tvořena těmi nejslavnějšími horami a veletoky světa. Nikdo přesně neví, jak rozlehlá ve skutečnosti je, nikomu se dosud nepodařilo zcela odhalit její tajuplný závoj. Strážce hor, který zde odmalička vyrůstal, si sice kdysi předsevzal, že Horu štěstí dokonale pozná, ale Hora štěstí byla jako člověk tisíce tváří, její neustále se měnící scenérie a podoby nedovolily nikomu, aby jim zcela porozuměl.

I přesto měl Strážce hor kdysi to štěstí, že se jednoho dne ocitl v honosném Městě šťastného života, kde se setkal s Mladíkem z Hory štěstí, který snil o tom stát se velkým léčitелеm. Aby pomohl Perličce, Strážce hor se rozhodl zavézt ji i ostatní na toto tajné místo, o jehož existenci dosud nikomu neřekl.

Krása místní krajiny Duhové panence a Spáčovi přímo učarovala. Putovali dlouho přes hory a přes brody, až konečně dorazili do Města šťastného života. Nebyly zde k vidění žádné honosné střechy se zvednutými okraji či glazovanými taškami, ani výstavní budovy s vyřezávanými krovy, ale ta úchvatná atmosféra nezkažené přírody, jež vyzařovala z okolní krajiny, způsobovala, že si město musel každý na první pohled zamilovat.

Na Perliččino naléhání je Strážce hor zavedl k nejkrásnějšímu místu celého města – Pagodě dávných buddhů. Pagoda dávných buddhů stála na nejvyšším bodě města, měla třináct pater a byla zdobena propracovanými řezbami. Šlo o jednoduchou avšak nesmírně elegantní stavbu, která díky svému stáří působila velmi vznešeným a úchvatným

dojmem. Když se člověk postavil pod pagodu a vzhlédl, spatřil četné bronzové zvonky visící na zvednutých okrajích střech v jednotlivých patrech. Stěny pagody zdobily ze dřeva vytesané sochy dávných buddhů. Stačilo pouze jednou na ně soustředěně pohlédnout a jejich podoba, tak nesmírně skutečná, se nesmazatelně vtiskla člověku do paměti a vzbudila v něm zároveň takové dojetí, že zatoužil znovu na ně upřít svůj pohled. Spáč viděl poprvé v životě tak vznešené sochy buddhů a ten obraz jím doslova otřásl. Aniž by od nich odtrhl zrak, zeptal se: „Kdo jsou zač? Jak to, že dokážou člověka tak zaujmout?“ „To jsou zpodobnění dávných buddhů. Buddha je člověk, který dosáhl absolutní moudrosti a štěstí, a proto působí tak důstojným a strhujícím dojmem,“ řekl Strážce hor, načež vedle pagody zkušeně rozdělal oheň a začal připravovat čaj.

Svátek středu podzimu ve Městě šťastného života byl opravdu mimořádný. Když na východě pomalu vyšel měsíc, celé město rázem objala jasná náruč měsíčního svitu a oni se ocitli ve světě zalitém stříbrným světlem. Strážce hor vybalil vzácný čaj pchu-er s pečeti, který si pečlivě schovával mnoho let, aby s ním pohostil své věrné přátele. Také Duhová panenka podlehla té radostné atmosféře a začala připravovat čaj zvaný Dračí studna. Za okamžik už i čajové lístky od Křišťálové panenky provoněly vše kolem. Lahodně jemná vůně čaje a plné tóny Spáčovy píšťaly dodaly tomuto prostému, ale přesto vznešenému městu na eleganci a něžnosti.

Od okamžiku, kdy se ocitla ve Městě šťastného života, toužila Perlička

z celého srdce spatřit Mladíka z Hory štěstí, o kterém mluvil Strážce hor. Město osvětlené úchvatnou měsíční září a jemná vůně čaje jen posílily její stesk, ale ani ona neměla to srdce kazit svým přátelům zábavu, a tak se snažila ze všech sil potlačit svůj smutek a obrnit se trpělivostí...

Měsíc se postupně přesouval nad pagodou a Perliččino srdce neklidně tlouklo spolu s každým jeho krokem. Vyšplhal již až na vysoký vrchol samotné pagody a Mladík z Hory štěstí se zatím stále ještě neukázal. Pozorný Strážce hor si všiml smutného výrazu v Perliččině tváři a něžným hlasem ji uklidňoval: „Pagoda dávných buddhů v sobě skrývá všemocnou sílu, která pomůže člověku uskutečnit všechna jeho předsevzetí. Stačí pouze pod pagodou vyslovit své přání a opravdovost svých citů tu sílu probudit a jeho předsevzetí i jemu předurčené poslání se naplní. Perličko, pojďme pod pagodu, a zkusme to.“

A tak se Perlička vydala v doprovodu svých kamarádů s mizivou nadějí v srdci k pagodě. Když k ní došli, překvapeně si všimli, že aniž by to zpozorovali, Pagoda dávných buddhů zářila teď v měsíčním světle, jako by byla vystavěna z čistého lazuritu. Na jednoduchých, ale nesmírně elegantních stěnách zároveň jasně vyvstaly výjevy zobrazující dávné buddhy v okamžiku, kdy byli svědky pravdy, při výuce svých žáků nebo jak otáčejí kolem dharmy.

„Perličko, dnes v noci vyzařuje Pagoda dávných buddhů opravdu nevšední sílu, rychle se na ni obrať se svou prosbou!“ vyzval Strážce

hor Perličku, když vycítil tu zvláštní atmosféru, která pagodu obklopovala.

Překvapená Perlička jako by se ocitla uprostřed krásného snu. Obávala se, aby se ten neobyčejně vzácný okamžik vzápětí nerozplynul, a tak se neodvažovala pomyslet na nic, co by mohlo odvést její pozornost. Rychle zbožně poklekla a spojila ruce. Její mysl i srdce rázem naplnily obrazy Mladíka s citerou a Bambusový háj hustých mraků.

Ostatní stáli potichu opodál. V měsíčním světle vypadaly barvy Pagody dávných buddhů stále sytější. Náhle se zvonky na pagodě rozcinkaly a výjevy na stěnách pagody se začaly otáčet do jejich rytmu. Všichni na tu scénu překvapeně hleděli, když tu se v měsíčním svitu zničehonic objevila něčí silueta. Perlička rozrušeně vstala. Její srdce bušilo jako útočící jízda o tisíce bojovnicích! Ten nejasný obrys se pomalu přibližoval k pagodě.

„Buďte zdraví! Tak se znovu setkáváme.“

„To je Kvark!“ zvolal překvapeně Strážce hor.

„To není Mladík z Hory štěstí?“ zeptal se potichu Spáč, když uslyšel jeho udivené zvolání.

Duhová a Křišťálová panenka si okamžitě všimly Perliččina zklamání. Objímala Kanárka a se slzami v očích pozorovala Pagodu dávných buddhů. Obě dívky k ní rychle přistoupily a začaly ji utěšovat.

„Strážce hor, proč jste se za mnou nezašli podívat, když jste se s Perličkou vrátili zpátky na Horu štěstí?“ mumlal Kvark, který mezitím

došel až k nim a předstíral, že si nevšiml jejich zklamaného výrazu. Během chvilky všechny přesvědčil, aby přijali jeho návrh a vydali se s ním na obhlídku jeho pečlivě obdělávaných zahrad a polí.

Z Hory štěstí teď díky Kvarkově neustálé péči a plánování dýchala ještě více atmosféra čísel. Také červených stužek o poznání přibýlo a byly tak ještě nápadnější než předtím. Duhová panenka, Spáč i Kříšťálová panenka byli Kvarkovou kultivací místní krajiny zcela fascinováni a i samotný Kvark jim neúnavně ukazoval výsledky svého hospodaření. Na displeji jeho osobního počítače viděl Strážce hor, jak výrazně se Hora štěstí v Kvarkových rukách změnila.

Když Kvark zahlédl, jak je Perlička ustaraná, okamžitě dostal nápad: „Perličko, až moc se poddáváš svým citům! Ale každá věc i vše, co se děje v lidském světě, má svou příčinu, svůj původ. Jestli chceš, mohu ti pomocí svého počítače vygenerovat obraz tvých citových zárodků.“ Kvark si chvíli hrdě pohrával se svým nablýskaným přístrojem, potom se zadíval na Perličku a pokračoval: „Z obrazu citových zárodků zjistíš, jestli Mladík z Hory štěstí je opravdu ten Mladík s citerou, na kterého pořád tak myslíš! Pokud je to skutečně on, stačí, když vytrváš a budeš trpělivá, a určitě ho najdeš. Pokud to ale on není, i kdybys obrátila celou Horu štěstí naruby, jen bys plýtvala silami. V takovém případě uděláš lépe, když se ho vydáš hledat někam jinam.“

„Co to je obraz citových zárodků?“ zeptal se nedočkavě Spáč, který měl co dělat, aby udržel svou zvědavost na uzdě.

„Obraz citových zárodků má původ v naší mysli. Jsou to nejrůznější

pocity jako například zalíbení či nechut', které v nás vyvolává naše okolí na základě našich smyslových vjemů. Jsou jako semínka, která čekají vyseta v naší mysli a která, když přijde vhodná příležitost, postupně vyraší.“

„A jak tyto obrazy citových zárodků vyvolat?“ zeptala se zvědavě Křišťálová panenka.

„Stačí, když se soustředěně zamyslíš, a můj počítač se dokáže napojit na tvoje smysly, z nichž získá informace, na základě kterých vypočítá a vytiskne tvůj vlastní obraz citových zárodků.“

Po těchto slovech hned všichni Perličku nabádali, aby to vyzkoušela. Perlička Kvarkovým slovům sice úplně nevěřila, ale nakonec se nechala přemluvit. Zasedla k tiché meditaci, a jak přemýšlela, za chvíli se před jejíma očima objevil tak přesvědčivý obraz Mladíka s citerou, že Perlička mimoděk zvolala jeho jméno.

Z počítače na Kvarkově hrudi se ozvalo pronikavé bzučení a začaly z něj vypadávat archy papíru potištěné rozmazanými obrazy. Zrovna v okamžiku, když už v něj všichni začínali ztrácet důvěru, počítač náhle vytiskl pohádkově krásný obraz. Hrdý Kvark probudil Perličku z její meditace a řekl: „To je obraz tvých citových zárodků, z něhož vyčteš odpověď, kterou hledáš.“

Perlička si vzala od Kvarka obraz citových zárodků, ale ke svému překvapení na něm viděla pouze vyobrazení dvou pohledných mladíků, kteří spolu s jednou krásnou dívkou společně na horském svahu při západu slunce pásli kozy. Celá zem kolem nich se jako ve

snu koupala v zářivých paprscích zapadajícího slunce.

„Ani jeden z těch lidí na obraze mi nic neříká!“ řekla nedůvěřivě Perlička.

„Perličko, tento obraz ti sestavil a vytiskl můj počítač na základě tvých myšlenek, je naprosto spolehlivý. Dost možná se jedná o výjev z tvých dřívějších životů. Ručím za to, že podle tohoto obrazu Mladíka s citerou určitě najdeš,“ řekl Kvark sebevědomě.

„Mě se naopak zdá, že ten chlapec na tom obraze je ti tak trochu podobný,“ řekl Strážce hor, který stál vedle Perličky, načež se podíval na obrázek a potom znovu na Kvarka.

Když Křišťálová panenka viděla, že Kvarkův počítač opravdu dokáže vytisknout obraz citových zárodků, prosila ho, aby jí také pomohl poznat její minulost. Kvark se nenechal dvakrát pobízet a poté co se Křišťálová panenka ponořila soustředěně do svých myšlenek, počítač během chvilky vytiskl obrázek neobyčejně krásné a moudře vypadající dívky. „Křišťálová panenko, pouze tvá moudrost a milosrdenství může stát za tak dokonalým portrétem!“ povzdechla si při pohledu na obraz Duhová panenka.

Také Duhová panenka, Spáč a Strážce hor nyní podlehlí kouzlu Kvarkových obrazů a jeden po druhém ho prosili, aby jim pomohl najít jejich vlastní obraz citových zárodků. Kvark byl nesmírně potěšen jejich zájmem a s velkorysým výrazem ve tváři všem postupně vyhověl. I počítač jako by vycítil, jakou důvěru v něj mají, a plynule tiskl jeden obraz citových zárodků za druhým.

Další, kdo se na Kvarkův počítač napojil, byla Duhová panenka. K všeobecnému překvapení obraz jejích citových zárodků tvořila pouze oslnivá záře, z níž vycházelo zvláštní teplo a vůně.

Po chvilce přišel na řadu Strážce hor, a jakmile se ponořil do svých myšlenek, počítač jako by zkratoval. Celý se roztřásl a vytištěný arch papíru s obrazem citových zárodků se začal divoce třepotat ve větru. Kvark se obával, aby se jeho milovaný přístroj nepoškodil, a tak povlávající papír rychle odtrhl. Když spatřil, že Strážcův obraz citových zárodků je vyobrazením takové moudrosti, jež dokáže rozproudít vítr, vystrašeně si mumlal pod vousy: „Neuvěřitelné! To jsem opravdu ještě neviděl.“

Jako poslední se napojil na Kvarkův počítač Spáč, ale trvalo hodně dlouhou dobu, než počítač konečně zaznamenal jeho tok myšlenek a začal pomalu tisknout jeho obraz citových zárodků.

„Podívejte! Tolik květů!“ vykřikla Perlička, když spatřila, jak se na obrazovce počítače objevil nespočet pupat, která během okamžiku do jednoho vykvetla...

Zatímco se nad tím i ostatní podívovali, počítač jako by se vymknul kontrole a začal jeden za druhým tisknout nejpodivnější obrazy citových zárodků. Nervózní Kvark už se chystal, že ho vypne, když tu náhle se začala z počítače linout okouzlující vůně květin a objevil se neobvykle jasný obraz citových zárodků. Na obraze byla Mléčná dráha, uprostřed které se vyjímal Květinové město, v němž kvetlo na tisíce květů. Ještě neuvěřitelnější bylo, když se uprostřed té

pestrobarevné záplavy květin náhle zjevil respekt budící mladík...

Kvarkův počítač jako by před nimi chtěl odhalit všechna tajemství vesmíru, která znal, a bez ustání chrlil jeden arch papíru za druhým. Perlička spolu s ostatními udiveně zkoumali obraz citových zárodků s vyobrazením Květinového města a ani si nevšimli, že k nim mezitím neslyšně přistoupil Sudhana.

„Perličko, už jsi viděla Vrcholek nespočtu stromů, vytrvalé kalichy i Noční říši, ale dosud jsi neprohlédla! Pořád ještě nevíš, jak Mladíka s citerou najít?“ ptal se s lítostí Sudhana.

Jakmile Kanárek s malým Makakem zahlédli Sudhanu, radostně se rozkřičeli. Za to Perlička nevěděla jak na jeho slova reagovat.

„Sudhano, možná že Kvarkův počítač mi pomůže...“ řekla zahanbeně. Aniž by nechal Perličku domluvit, Sudhana ji nevěřícně přerušil: „Obrazy, které tiskne Kvarkův počítač, nejsou nic jiného než pouhé falešné preludy! Mezi obrazem citových zárodků a realitou je velká propast, v žádném případě pomocí něj Mladíka s citerou nenajdeš!“ Když zahlédl původně neobyčejně hrdý Kvark Sudhanův opovržlivý výraz, využil toho, že mu zrovna nikdo nevěnuje pozornost, a tiše se vytratil.

Strážce hor, který Perličku věrně ochraňoval a pomáhal jí, se skromně zeptal: „Sudhano, jestliže pomocí Kvarkovy metody Mladíka s citerou nenajdeme, znáš snad nějaký lepší způsob?“

Sudhana se na chvíli odmlčel a potom řekl Duhové panence: „Duhová

panenko, abychom pomohli Perličce, budeš muset znovu vyvolat své světelné spektrum.“

Duhová panenka na něj upřela nechápavý pohled. Sudhana připojil: „Mimo tento časoprostor existuje ještě Svět úchvatných tónů, kde možná znovu zahlédneme důstojného Prabhutaratnu. A podaří-li se nám ho najít, porozumí i Perlička poutu, jež ji s Mladíkem s citerou pojí.“

„Svět úchvatných tónů? Sudhano, copak ve vesmíru existují i další světy mimo ten na naší planetě?“ zeptal se Spáč.

„Vesmír je přeci nekonečný. Kromě prostoru, který obýváme my, v něm žije ještě nespočet dalších životních forem. Mysl mnoha lidí halí mlha karmického dluhu z předešlých životů a jejich chápání je tedy omezeno hranicemi jednoho časoprostoru. Znají pouze prostor, ve kterém momentálně žijí, a nedohlédnou do dalších světů, jichž je nespočet a jsou nekonečné.“

„A kde se vlastně ten Svět úchvatných tónů nachází a jsou ostatní světy stejné jako ten náš?“ zeptala se okamžitě Křišťálová panenka.

Její slova Sudhanu pobavila. „Každý svět má jinou podobu, která je závislá na karmickém zákonu a principu příčiny a následku, jež jsou vlastní všem živým formám, které ten daný svět obývají. Svět úchvatných tónů je nesmírně zvláštní a vzdálený svět, který je zcela prostý všech omezení časoprostoru. Čas a prostor jsou zde pouhými bezvýznamnými jmény,“ odpověděl s úsměvem.

„Sudhano, jeli-li Svět úchvatných tónů tak vzdálený, stačí mé

schopnosti na to, abych tam všechny zanesla?“ Duhová panenka začala pochybovat o síle svého světelného spektra.

„Duhová panenko, ani diamant není tak nezdolný jako odhodlání. Stačí, když si budeš důvěřovat a oprostíš svou mysl od všech dalších tužeb a přání. Mysli na Svět úchvatných tónů jako svůj jediný cíl a vyvolej znovu své světelné spektrum, pak se tam určitě dostanete.“

A tak soustředila Duhová panenka za všeobecné podpory a očekávání ostatních svou mysl, pomalu rozevřela svůj pestrobarevný péřový šat a ten se vmžiku začal nezadržitelně rozpínat. Vše kolem rázem zalila oslnivá záře a její světelné spektrum během chvilky naplnilo prostor kolem nich. Všichni pouze cítili, jak je obstupuje duhová záře, a za okamžik už se ocitli v nekonečném vesmíru.

Ve světelném spektru Duhové panenky se promítalo nekonečné množství neustále se měnících nádherných výjevů. Netrvalo dlouho a oni se ocitli mimo svět, který tak dobře znali, a začali svou velkolepou pout' skrze vesmír. Obklopeni úchvatnou září světelného spektra dorazili bez sebemenších potíží do kvadrilion světelných let vzdálené Mléčné dráhy. Třpytící se hvězdy tu připomínaly tok řeky, která se od vzdáleného pramene kdesi v nedohlednu rozpínala vstříc nekonečné budoucnosti. S radostným očekáváním překročili tok Mléčné dráhy, nechali za zády nespočet světů a zamířili vstříc tunelu, který je měl vyvést ze známého časoprostoru.

Zcela ohromeni pozorovali dění kolem, když tu pronikla do světelného spektra Duhové panenky tajuplná zvuková vlna, kterou obklopovala

jemná stříbřitá záře. Duhová panenka, jejíž mysl byla zcela prostá jakýchkoli rušivých myšlenek, vycítila, že Svět úchvatných tónů se již blíží. Rychle tedy soustředila svou pozornost a vydala se po dráze té stříbřité zvukové vlny, která se rozpínala do dáli daleko před nimi.

Po chvíli Duhová panenka vytušila, že už nadešel čas, a odklonila své spektrum ven z dráhy té zvukové vlny a oni se ocitli rovnou ve Světe úchvatných tónů.

Svět úchvatných tónů se vymykal všem představám lidského rozumu. Vyplňovaly jej zvláštní zvukové vlny, a jakmile je člověk zaslechl, všechny jeho starosti se rázem rozplynuly. Ty zvukové vlny jako by vycházely ze všech částeczek atmosféry, a jak do sebe vzájemně narážely, vydávaly neobyčejně líbezné tóny. Ta zvláštní, krásná hudba se nepřetržitě linula Světem úchvatných tónů a proměňovala ho tak v ryzí, ničím neposkvrněný bezstarostný svět. Perlička a ostatní byli okamžitě tím nádherným zvukem ohromeni a bezstarostně se oddali kouzlu tohoto harmonického světa.

„Svět úchvatných tónů získal své jméno podle hudby, jež tu zaznívá. Všechny živé i neživé formy zde existují řízeny tóny, které mají původ v ryzích srdcích všech živých tvorů tohoto světa a dokážou odstranit všechny hmotné i nehmotné nečistoty...“ Zatímco mu naslouchali, připadalo jim, jako by Sudhanův hlas splynul s těmi jasnými všudypřítomnými tóny Světa úchvatných tónů.

Náhle se spolu s jednotlivými zvukovými vlnami začala kolem nich

koncentrovat stříbřitá záře, z níž se šířily oslnivé paprsky, uprostřed kterých zahlédli nejrozmanitější výjevy z Velkolepého věku tisíce buddhů, a hned poté se v těch zvukových vlnách zjevil před jejich očima důstojný Prabhutaratna, ten, který dosáhl absolutního osvětlení. Při pohledu na Prabhutaratnu se Perliččina mysl rázem rozzářila a veškeré její pochyby a zmatení se okamžitě rozplynuly. Také Strážce hor, Duhová panenka, Spáč i Křišťálová panenka náhle pochopili, že nekonečně vzdálená minulost není nic jiného než budoucnost, jež nezná hranic, a že Svět úchvatných tónů ležící mimo známý časoprostor je ve skutečnosti Světem budoucnosti...

11. Moře dokonalé moudrosti

Světlem úchvatných tónů se dnem i nocí nesly ty nejkrásnější melodie. Jakmile se zde ocitli, Perliče i jejím kamarádům připadalo, jako by každá buňka jejich těla prošla očistnou lázní – jejich tělo i mysl prostoupil jas a klid a oni plnými doušky vychutnávali pocit dokonalé blaženosti.

Vše ve Světě úchvatných tónů oplývalo vitalitou, dokonce i z čerstvě vyrašeného křehkého stébka trávy vyzařovala zvláštní posvátná atmosféra čistoty. Tento neobyčejný svět byl jako bezedná pokladnice, která neustále přinášela lidem překvapení a probouzela v nich mladistvou zvědavost. A tak se Perlička spolu s ostatními, následující ty nádherné stimulující tóny, toulali křížem krážem tou neposkvrněnou krajinou, jež nemá v celém vesmíru obdoby. Perliččino srdce však nepřestávala ani na vteřinu ovládat jediná myšlenka – nalézt Mladíka s citerou.

Jednoho dne přišli ke strmému horskému pohoří, když k nim ze sytých zelených horských lesů a luk náhle dolehl táhlý zvuk mořského příboje, který se tiše rozléhal všude kolem nich. Ten zvuk jako by promlouval přímo k jejich srdcím a probouzel v nich jejich nejniternější tužby.

„Ty zvuky příboje tolik připomínají volání Mladíka s citerou!“

zašeptala Perlička, jejíž mysl mezitím již zcela naplnil obraz Bambusového háje hustých mraků.

V tu chvíli si Strážce hor vzpomněl na Pagodu dávných buddhů na Hoře štěstí. Ti dávní buddhové jako by ho na dálku ochraňovali. Duhová panenka zase pocítila záři, z níž čisely radost a štěstí, a Spáč nejasně zahlédl, že kdesi hluboko v zemi je ukryt vzácný drahokam připomínající diamant. Křišťálová panenka se přenesla v duchu k jezírku s vodou bílou jako mléko a obklopena hustým vodním oparem spatřila věčný pramen života.

„Ještě nikdy jsem neslyšela, aby příboj vydával takové zvuky. To určitě není jen tak!“ řekla zamyšleně Křišťálová panenka, když se po chvíli vzpamatovala.

„Sudhana mi kdysi vyprávěl o tom, že ve Světě úchvatných tónů existuje Moře dokonalé moudrosti, nejrozsáhlejší a nejhlubší moře v celém vesmíru... Je možné, že bychom se ocitli v blízkosti tohoto moře nezměrné moudrosti a blaženosti?“ přemítala nahlas Duhová panenka.

Po jejích slovech se i ostatní znovu zaposlouchali do zvuku příboje, který se rozléhal všude kolem nich, a začali si to tajuplné Moře dokonalé moudrosti v duchu představovat.

„Co kdybychom se vydali podívat se té záhadě na kloub?“ navrhla netrpělivě Perlička. Doufala, že u Moře dokonalé moudrosti nalezne nějaké, byť sebemenší stopy, které jí pomohou najít Mladíka s citerou. Také ostatní už mezitím dávno pomysleli na to samé, a tak vyrazili

svorně směrem, odkud ty zvuky přicházely.

Úchvatný zvuk příboje je zavedl do vysokého hlubokého lesa.

„Zdejší stromy musí být nejméně sto let staré, ale i přesto z nich stále vyzařuje mocná životní síla. Jako by jejich růst neřídila ani tak sluneční záře, ale ozvěna příboje, která ve dne ani v noci neutichá,“ Strážce hor, bystrý pozorovatel přírody, na první pohled prohlédl tajemství tohoto lesa. Po jeho slovech se začali i ostatní pozorně rozhlížet kolem sebe.

„Strážce hor má naprostou pravdu!“ zvolala Duhová panenka při pohledu na rostliny hustě porůstající svahy okolních hor.

„Moře dokonalé moudrosti je opravdu mocné a zároveň milosrdné. Určitě nám pomůže najít to, po čem toužíme.“ Zatímco Perlička naslouchala nepřetržitému zvuku příboje, v jejím srdci se rozhořely plameny naděje. A tak se vydali následujíc ten rytmický zvuk příboje, který řídil růst zdejších rostlin, a doufali, že se jim podle něj podaří nalézt směr, kde leží Moře dokonalé moudrosti. Pozorný Kanárek vycítil, jak silně se k tomu cíli Perliččino srdce upíná, a tak mával usilovně svými zlatavými křídly a prolétal mezi hustým porostem.

Po hodné chvíli jim náhle připadalo, jako by se zvuk příboje jasně ozýval z míst napravo od nich. Přesto ale nedokázali najít cestu, která by je vyvedla z toho hustého lesa ven.

Když už se téměř chtěli vzdát, dolehlo k nim zdáli Kanárkovo volání:

„Perličko!“

„Proč zní Kanárkův hlas tak vystrašeně a naléhavě? Jestlipak se něco nestalo?“ Jakmile pomyslela Perlička na to, že by se její věrný přítel mohl ocitnout v nebezpečí, obavami jí vyrazil po těle studený pot a okamžitě se rozeběhla směrem, odkud jeho volání přicházelo. Strážce hor a ostatní ji rychle následovali.

Uběhli pěkný kus cesty a zem pod jejich nohama byla náhle celá hrbolatá. Perlička ale jako by tomu nevěnovala žádnou pozornost, běžela stále dál a přitom Kanárka volala. Teprve když už únavou sotva popadala dech, na chvíli se zastavila, aby se nadechla. I nadále se však opakovaně rozhlížela kolem sebe.

„Už jsme uběhli takový kus cesty, jak to, že Kanárka stále ještě nevidíme? Celou dobu na něj volám a on ani neodpoví,“ při těch slovech se Perlička rozplakala.

„Kanárek je chytrý a opatrný, určitě se mu nic nestalo...“

Strážce hor ještě ani nedomluvil, když ho přerušil křik malého Makaka. Ohlédl se a uviděl, že Makak vyšplhal vysoko na strom. Ukazoval před sebe a neustále křičel.

„Makak určitě Kanárka objevil,“ řekl Strážce hor a okamžitě se vydal směrem, kterým Makak ukazoval. Ostatní se za ním vzápětí s očekáváním rozeběhli.

Zanedlouho zahlédli v dáli před sebou Kanárka, jak rozrušeně míří směrem k nim. Konečně si oddechli. Hlavně Perlička, která roztáhla paže a pevně ho objala.

Kanárek byl ale velmi rozrušený a nepřestával hlasitě štěbetat. Rychle

se vyprostil z jejího náručí a nepřetržitě nad nimi kroužil. Všichni po sobě koukali a nechápavě nad tím kroutili hlavou, Perlička rychle vysvětlovala: „Kanárek říká, že les před námi vypadá nějak podivně a že tam zahlédl veverku, která potřebuje naši pomoc. Chce, abychom se okamžitě vydali ji zachránit!“

„Tak na co ještě čekáme?!“ Jakmile to Strážce hor uslyšel, byl úzkostí bez sebe a chtěl po Kanárkovi, aby je za veverkou okamžitě zavedl.

Běželi za Kanárkem, který mířil východním směrem, a zanedlouho si všimli, že míjejí stále více mrtvých stromů. Všude se navíc povalovala spousta polosuchých větví s listy posetými černými skvrnami. Zvířata a ptáci, kteří se mezi nimi schovávali, vypadali smutně a vyčerpaně. Zdejší krajina byla pravým opakem životem bujícího lesa, kterým ještě před chvílí procházeli, a tak není divu, že ještě více zneklidněli.

„Perličko!“ Kanárkovo naléhavé volání znovu upoutalo jejich pozornost. Když se podívali směrem, odkud přicházelo, všimli si, že oblohu nedaleko před nimi zcela zakrývají černé mraky. Bezděky přidali do kroku.

Během chvilky se krajina kolem nich znovu změnila a oni se ocitli v rozsáhlém lese plném suchých stromů. Zároveň zpozorovali, že zem před nimi je neobyčejně temná a že je na ní něco podivného.

„Jak je možné, že se ve Světě úchvatných tónů, který je jinak tak harmonický a překypuje životem, nalézá tak zpustlý a poničený les?“ Ten kontrast byl tak silný a nečekaný, že tomu téměř nemohli uvěřit. Pozorná Perlička si okamžitě všimla unavené a vystrašené veverky,

kteřá se držela na kmeni jednoho uschlého stromu několik desítek metrů před nimi, a Kanárka, co nad ní neustále kroužil.

„Podívejte! Vypadá to, že ta veverka nedokáže slézt dolů!“ vykřikla Perlička.

„Určitě je zraněná, jdu jí pomoci,“ Strážce hor vyrazil okamžitě vpřed.

„Počkej!“ vykřikl náhle Spáč, který dosud mlčel. Chytil Strážce hor a dodal: „Pozorně se podívej na zem před námi.“ Načež zvedl několik kamínků a hodil je před sebe.

Jakmile kamínky dopadly na temnou zem, během chvilky se ponořily a beze stopy zmizely. Všichni současně úlekem vykřikli. Spáč zvedl velkou suchou větev, opatrně udělal pár kroků vpřed a když se přiblížil k té temné půdě, zapíchl ji zlehka do země. Netrvalo dlouho a i ta suchá větev zmizela nenávratně pod zemí. Všem se při tom pohledu divoce rozbuřila srdce.

„To bylo o fous! Stačilo pár kroků a i my bychom se ocitli pod zemí,“ poznamenala vystrašeně Duhová panenka.

„To je bažina. Těžko říct, jak je hluboká. Na první pohled je nerozeznatelná od okolní krajiny, ale žádný člověk ani zvíře po ní nepřejde, protože není tak pevná jako běžná půda. Nemá žádnou nosnost a kdokoli na ni vstoupí, propadne se hluboko pod zem a už se nedostane zpátky.“ Vysvětloval Spáč a potom zamyšleně zamumlal: „Zvláštní ale je, že takovéhle bažiny se obvykle vyskytují na temných, vlhkých místech, kam nezasvítí slunce. Jak je možné, že se objevila uprostřed jasného Světa úchvatných tónů...?“

„Spáči, a jak bychom podle tebe měli veverku zachránit?“ zeptal se úzkostlivě Strážce hor, který stál vedle něj.

„To... to nevím!“ přiznal Spáč a ani ostatní nic nenapadalo. Strážce hor už byl úzkostí bez sebe.

V tu chvíli se Kanárek vrátil do Perliččina náručí a znovu se rozkřičel. Za okamžik se na Perliččině tváři objevil záblesk naděje. Všichni na ni úzkostlivě upírali zrak a když konečně Kanárek zmlkl, Perlička rychle vysvětlovala: „Prý tady byl původně nádherný borový les a právě poblíž toho uschlého stromu, na kterém je uvězněna veverka, ležela hromada kamenů, uprostřed nichž se nacházela malá křišťálová tůňka, z níž vytékal sladký chladivý pramen. Přestože z něj pila všechna zvířata a ptáčky v tomto lese, byl v něm vždy dostatek vody...“

Všichni se zaujetím naslouchali jejímu vyprávění, ale když se rozhlédli kolem sebe, nedokázali si ta místa spojit. Perlička se na chvíli odmlčela, aby se nadechla, a vzápětí znepokojeně pokračovala: „Až před pár dny si pár neposedných opiček usmyslelo, že tůňku rozšíří, a jak kolem ní hrabaly, přesunuly i několik kamenů. Voda, která vzápětí vytryskla ze země, ale nebyla průzračná, nýbrž temně černá a stříkala takovým proudem, že ji nedokázali zastavit. Černá voda se postupně mísila spolu s okolní půdou, až se proměnila v neobyvatelnou bažinu. Potom začala navíc z té bažiny stoupat temná pára, která se na nebi kondenzuje v černou hmotu a pokaždé, když padne noc, začne z ní pršet černý déšť. Stromy, na které dopadne, hromadně usychají. Během několika dní se celé okolí proměnilo v suchý les.“

Konečně pochopili, kde se ve Světě úchvatných tónů vzal tak nehostinný kout.

„A jak se ta malá veverka ocitla v pasti na tom suchém stromě? Můžeme ji nějak zachránit?“ Strážce hor nepustil ani na okamžik z mysli bezpečí veverky, která visela na stromě.

„Kanárek říká, že veverka se vzdor nebezpečí rozhodla, že se pokusí tu černou vodu zastavit, aby ten tisíc let starý les zachránila. Vyhlídla si jeden naplavený kmen a vydala se na něm napříč bažinou do míst, kde se původně nacházela křišťálová tůňka. Nenapadlo ji, že i ten plovoucí kmen se potopí. Nakonec se jí sice podařilo na poslední chvíli se zachránit, ale zůstala uvězněná na tom uschlém stromě.“

„Černá hmota se rozpíná velkou rychlostí, musíme rychle něco vymyslet, jinak tenhle prastarý les nepřežije další noc. Podívejte, slunce už se pomalu sklání k západu a zmizelo za korunami stromů.“ Teprve když je na to Křišťálová panenka upozornila, uvědomili si i ostatní, že už je pozdě, a jejich obavy ještě zesílily.

A zatímco tam bezradně stáli, slunce jako by zapadalo o to rychleji...

„Možná mě něco napadlo,“ řekl tak trochu nejistě Spáč po delší odmlce.

„A co?“

„Rychle povídej!“

„Musíme zkusit všechno!“

V jejich zoufalých tvářích se teď mihla jiskřička naděje. Plni obav a

zároveň s radostným očekáváním naléhali na Spáče, aby jim představil svůj plán.

„Nejprve rozeženeme tu černou masu.“ Zatímco ho ostatní nedůvěřivě pozorovali, Spáč se otočil na Duhovou panenku a řekl: „Duhová panenka, pouze tvoje záře a žár dokážou ta temná mračna rozptýlit. Pomocí tvého světelného spektra zároveň nalezneme místo, odkud ta černá voda vytéká a pokusíme se ji zastavit.“

Duhová panenka se bez váhání ujala svého úkolu.

Soustředila svou veškerou energii na to, aby znovu vyvolala své světelné spektrum a vmžiku osvítila vše kolem jasná horká záře. Perlička a ostatní zadržovali dech a ani na chvíli nespouštěli z té černé masy zrak.

Perličce připadalo, že už čekají snad celou věčnost. Konečně se ta černá mračna postupně rozdělila, původně hustá hmota prořídla, až se nakonec zcela rozplynula. Když to ostatní uviděli, samou radostí se roztančili a za okamžik, jako by vyslyšelo jejich volání, zalilo okolní krajinu opět denní světlo.

„Počkejte, utište se! Musíme využít zbylého denního světla a záře Duhové panenky a rychle najít zdroj, odkud vytéká ta černá voda. Duhová panenka už je na pokraji sil!“ upozornil ostatní Spáč, který se jako první vzpamatoval z počáteční euforie.

Všichni se po jeho okřiknutí rázem zklidnili a začali pozorně prohledávat každý kout suchého lesa. Dokonce i věčně nezbedný malý Makak byl náhle plně soustředěný a Kanárek přelétal sem a tam

nad bažinou. Hledali hodnou chvíli, ale bezvýsledně. Záře Duhové panenky postupně slábla.

„Podívejte! Našla jsem to!“

Sotva Křišťálová panenka zvolala a všichni se zaradovali, světlo, které je dosud obklopovalo, pohaslo, a když se Perlička vylekaně ohlédla, všimla si, že Duhová panenka leží bezvládně na zemi. Byla bledá a celá se třásla. Spáč ji rychle odvedl stranou, aby si odpočinula. Když ostatní viděli, jak je vyčerpaná, pocítili k ní obdiv a lítost.

„Teď budeme potřebovat pomoc od Křišťálové panenky.“ Poté co Spáč uložil Duhovou panenku ke spánku, obrátil se na Křišťálovou panenku: „Dokázala bys využít svých znalostí a pozvednout tu černou vodu ze země do nebes?“

„Cože?“ Křišťálová panenka se nejprve na chvíli zarazila a potom si povzdechla: „Můžu to zkusit, ale i když na to budou moje síly stačit, ten zápach z vody neodstráním!“

„Copak byla naše dosavadní snaha marná?“ zeptala se v obavách Perlička.

„Ledaže by nám pomohl silný vítr, který by ten zápach rozfoukal...“ Křišťálová panenka vztáhla ruku směrem k nebi, aby ozkoušela, zda fouká vítr, a potom řekla: „Teď se ale nepohne ani větvička!“

Po jejích slovech propadli opět všichni trdomyslnosti. Usilovně přemýšleli, ale nikdo z nich si nevěděl rady. Náhle dostal Strážce hor nápad – vzpomněl si na Pagodu dávných buddhů a na slova, která mu kdysi řekl Mladík z Hory štěstí: „Tato vzácná pagoda oplývá

milosrdnou silou dávných buddhů. Dostaneš-li se do neřešitelných problémů, bez ohledu na to kde a v jakou denní či noční hodinu, stačí, abys zbožně s dobrým úmyslem a nesobecky požádal o pomoc a dávní buddhové ti pomohou nesnáze překonat ...“

„Možná, že jsem na něco přišel.“ Ostatním se po jeho slovech rázem rozzářily oči. Přesto se ale nedokázali zcela zbavit obav. Teprve když jim Strážce hor zopakoval, co mu kdysi Mladík z Hory štěstí řekl, rozplynuly se i jejich chmury.

A tak Křišťálová panenka spolu se Strážcem hor zklidnili každý svou mysl a plně se koncentrovali na společný úkol – ještě nikdy nic podobného nezkoušeli a věděli, že se nesmí dopustit jediné chybičky. Bylo to zároveň poprvé, co Křišťálová panenka tančila na suché zemi, a musela se tedy zcela spolehnout na svou vůli a sílu své mysli, aby se jí podařilo svým tancem vodu oslovit.

Ani Strážce hor nikdy předtím neprosil Pagodu dávných buddhů o splnění přání. Měl nesmírný strach, aby mu nepřišla na mysl nějaká, byť jediná, rušivá myšlenka a on tak zmařil příležitost zachránit tisíc let starý les. Cítil proto stejné obavy a postupoval stejně obezřetně, jako by stál před hlubokým srázem.

Křišťálová panenka se zcela ponořila do svého tance a její něžné kroky vypovídaly o nezměrné vytrvalosti a odhodlání. Její neuvěřitelně ladné pohyby byly stejně proměnlivé jako plynoucí voda – chvíli připomínala klidnou tůň, chvíli bouřlivý vodopád, chvíli valící se řeku, chvíli líně tekoucí bystřinu... A zatímco celým srdcem tančila,

voda v bažině, jako by ji volala nějaká kouzelná síla, náhle vytryskla vstříc nebesům!

Perlička na to zůstala omámeně koukat, když v tom se rozfoukal silný vítr. Strážce hor se usilovně soustředil na své přání, v mysli se přenesl do Pagody dávných buddhů a zbožně, nezištně prosil o pomoc. Po chvíli konečně ucítil, že ona nemyslitelná vůle dávných buddhů k nim zavála silné větrné poryvy. Vítr, který poslali dávní buddhové, nebyl žádný obyčejný vítr – měl neuvěřitelnou sílu, ale zároveň přinášel duším klid a mír. Poté co rozfoukal zápach mokřiny, voda tryskající vstříc nebesům se postupně proměnila v průzračný chladivý pramen.

Díky společnému úsilí Křišťálové panenky a Strážce hor černá bažina konečně zmizela a krajina kolem nich získala zpět svou původní podobu. Neuvěřitelné bylo, že ty kapičky vody prosté špíny a zápachu se ve vzduchu spojily do pásu obláček a vypadalo to, že se každou chvíli promění ve vydatný déšť, jenž po dlouhém období sucha zavlaží vyprahlý les.

V tu chvíli už se i Křišťálová panenka a Strážce hor sesunuli vyčerpaně na zem. Perlička se Spáčem je rychle uložili spolu s Duhovou panenkou do výklenku v kmeni velkého stromu. Potom společně nanosili velké kameny a přesně podle popisu malé veverky jimi obestavěli místo, odkud pramen vytékal. Když po chvíli vzhledli, zjistili, že na nebi už mezitím září jasný měsíc. Dosud ani na okamžik nepomysleli na únavu či na to, kolik je hodin, ale teď, když si konečně oddechli, uvědomili si, jak je přenášení těch kamenů vyčerpalo.

Měsíc se v tu chvíli schoval mezi mraky. Perlička se Spáčem se vzájemně podpírali až došli k výklenku ve kmeni velkého stromu a o všem Duhové panence, Strážci hor a Křišťálové panence pověděli. A zatímco mluvili, mraky na obloze se náhle proměnily v blahodárný vydatný déšť, který radostně smýval prach z okolní krajiny. Za ohlušujícího bubnování deště Perlička spolu s ostatními spokojeně usnuli hlubokým spánkem.

Uprostřed snění Perlička náhle zaslechla, jako by k ní odkudsi z dálky zaznívaly táhlé tóny citery, které něžně rozvlnily hladinu jejího srdce. Navíc se zdálo, že se stále více přibližují.

„Co to? Je možné, že by ty zvuky přílivu byly ve skutečnosti tóny citery...?“

„Perličko! Perličko!“

Kanárkovo volání je probudilo ze sna a když vyhlédli ven ze svého úkrytu ve výklenku v kmeni stromu, spatřili oslnivou sluneční zář, která pronikala skrze koruny stromů. Posílení vydatným spánkem okamžitě vyskočili a vyběhli ven vstříc té nádherné krajině, která je zvala do své náruče...

„Podívejte! Ještě nikdy jsem neviděla tak krásný borový les,“ vykřikla Duhová panenka, poté co se ocitli v lese, který společnými silami předešlého dne zachránili.

Byl to opravdu velmi neobvyklý les. Prastaré sytě zelené borovice vyrůstaly hustě jedna vedle druhé všude kolem nich. Některé se

uchytily dokonce i ve štěrbinách mezi skalními útesy a jejich kořeny pevně objímaly drsné kameny. Jejich temně zelené jehličí se natáčelo vzhůru za sluncem a oslnivě zářilo a jejich větve připomínaly paže překypující vitalitou a dodávaly stromům nádech vznešenosti.

„Ani se mi nechce uvěřit, že ten mrtvý lest během jediné noci znovu ožil. Svět úchvatných tónů je opravdu jedinečný!“ vydechla při pohledu na ten zázrak Perlička.

„Podívejte! Kanárek s malým Makakem u té hromady kamení asi něco objevili. Pojdme za nimi,“ pobízel je Spáč.

Když se ocitli vedle navršeného kamení, všimli si, že uprostřed opravdu bublá průzračný pramen, přesně jak říkala veverka. Kameny, které ta pramenitá voda omyla, se navíc třpytivě leskly. Nedočkavě se sehnuli, aby se z pramene napili a jakmile polkli, jejich tělo okamžitě prostoupil neobyčejně příjemný chladivý pocit.

„Poslouchejte! To je zvuk příboje z Moře dokonalé moudrosti,“ zvolala potichu Duhová panenka.

„Slyšíme ho tak jasně. Moře dokonalé moudrosti musí být někde poblíž. Jakým směrem se ale vydat?“ poznamenala úzkostlivě Perlička poté, co chvíli společně zvukům příboje naslouchali.

„Podívejte se, všechny větve borovic ukazují jedním směrem, jako by nás naváděly. Co kdybychom se jimi zkusili nechat vést?“ navrhl Strážce hor.

A tak se vydali směrem, kterým ukazovaly větve borovic. Prošli lesem a náhle se před nimi otevřel pohled na nedozírnou azurovou plochu,

která se táhla do dále, jako by chtěla pojmout i celou blankytně modrou oblohu do svého náručí. Ta úchvatná atmosféra, která z té obrovské vodní masy čišela, je ohromila natolik, že ze sebe dlouho nedokázal nikdo z nich vypravit jediného slova!

„Ještě nikdy jsem neviděla tak nádherné moře!“

„Podívejte! Táhle v dále jako by z moře vycházela duhová záře.“

Všichni se zadívali směrem, kterým Perlička ukazovala.

„Co je to?“ vykřikl náhle Spáč a ukazoval na bílou tečku na obloze, která se neustále zvětšovala.

Kanárek a malý Makak vedle nich křičeli a vzrušeně poskakovali. Za chvíli měli bílou tečku přímo před očima.

„Podívejte, to je obrovský bílý jeřáb!“

Velký jeřáb, bílý jako sníh, rychle proletěl nad jejich hlavami a zamířil do borového lesa. Za chvíli ale viděli, že se vrací zpátky.

„V zobáku nese zelenou borovicovou větvíčku!“ zvolala Křišťálová panenka.

Kanárek náhle roztáhl křídla, letěl mu vstříc a vítal ho zpěvem. Všichni překvapeně sledovali, jak ti dva ptáci, jeden žlutý, druhý bílý, jeden malý, druhý velký, poletují společně vzduchem. Za chvíli k nim bílý jeřáb přilétl, a aniž by to čekali, otevřel zobáček a několikrát vysokým hlasem zazpíval. Temně zelená větvíčka, kterou svíral v zobáčku, začala padat a tiše zmizela někde mezi mořem a oblohou.

Po Kanárkově zvolání se Perlička okamžitě vzpamatovala a všimla si, že Kanárek neustále krouží Makakovi nad hlavou. Nezbedný

Makak poskakoval sem a tam a zrovna se chystal shodit borovicovou větvičku, která mezitím dopadla na zem, do Moře dokonalé moudrosti. Když Perlička viděla, že Makak nerozumí, jak vzácný poklad se jim dostal do rukou, v obavách se k němu rozběhla, aby ho zadržela. Ale mrštný malý Makak už mezitím skopl větvičku do moře.

„Taková škoda,“ naříkali jeden přes druhého. Najednou se ale stalo něco nečekaného. Jakmile se ta borovicová větvička dotkla mořské vody, proměnila se jako mávnutím kouzelného proutku v loďku zdobenou borovicovými květy a vzduchem zavanula jemná vůně borového háje. Loďka byla připravená okamžitě vyplout.

Nevěřicně na tu zázračnou proměnu koukali a vůbec je nenapadlo pozastavit se nad tím, zda je to skutečnost, nebo jestli se jim to celé jen zdá.

„Vzpomínám si, že Sudhana říkal, že uprostřed Moře dokonalé moudrosti leží Město pokladů. Nejdřív ten bílý jeřáb a teď ta loďka... jako by přijela, aby nás tam zavezla! Co kdybychom se na ni nalodili? Možná budeme mít to štěstí a Město pokladů spatříme,“ navrhla Duhová panenka. Ostatní se nenechali dvakrát pobízet a rychle naskočili na palubu, zdvihli plachty a na křídlech větru se vydali na dobrodružnou cestu tím azurově modrým královstvím.

Hladina Moře dokonalé moudrosti byla hladká jako zrcadlo, dokonce ani loďka, která po něm plula, za sebou nezanechávala žádnou stopu a pouze zlehka se pohupovala na průzračné vodě. Všude kolem nich se rozléhal zvuk příboje, svěží mořský vítr si pohrával s Perliččinými

dlouhými vlasy a rozfoukal dokonce i teskná mračna v jejím srdci a ona náhle vycítila, že i Mladík s citerou zrovna kdesi tiše čeká na jejich příští společné setkání.

12. Deset tisíc let starý jinan

Na hladině nebyla ani vlnka. Všude, kam oko dohlédlo, se rozprostíralo pouze průzračné Moře dokonalé moudrosti, které připomínalo velký třpytivý safír. Ta safírová modř byla neuvěřitelně čirá, nebylo v ní ani smítko nečistoty a pestrý neobyčejně malebný podmořský svět se rozkládal úplně jako na dlani přímo pod nimi. Rybky jasných barev se rozverně proháněly mezi korálovými hlavami a kolem korálových útesů. Nejružnější druhy vodních rostlin vyrůstaly tu v trsech, jinde osamoceně a společně pokrývaly mořské dno jako nádherný podmořský les. Hejna nejrozmanitějších ryb plavala ničím nerušená sem a tam ... Z té podívané jim doslova přecházel zrak!

Všichni už dávno zapomněli na Město pokladů, protože jejich pozornost mezitím upoutaly krásy Moře dokonalé moudrosti a oni se jako očarování obdivovali těm překrásným obrazům podmořského života. Ani netušili, jak dlouho už plují a jak velkou vzdálenost urazili, když v tom Perlička zahlédla starobylý hrad, který se zvedal přímo z průzračných hlubin Moře dokonalé moudrosti.

Náhle se ozvalo rozverné zvonění, které okamžitě upoutalo jejich pozornost.

„Podívejte, to musí být Město pokladů – něco takového se jen tak nevidí!“ vydechla Duhová panenka.

Zatímco jejich loďka mířila přímo k Městu pokladů, na palubě

zavládlo radostné veselí. Cesta rychle ubíhala a během chvilky se ocitli uvnitř toho krásného hradu.

Ze všech budov a zákoutí Města pokladů vyzařovala těžko popsatelná, téměř posvátná aura. Dokonce i země se zvláštěně leskla a štíhlé vysoké stromy se různobarevně třpytily – jejich zeleň byla neuvěřitelně jemná, mísila se s fialovými, jemně žlutými a tmavě červenými odlesky a všechny barvy spolu dohromady harmonicky souzněly.

„To město je opravdu zvláštní! Ta duhová záře jako by pronikala až na samé dno mé duše a celou mě prosvítila. Vytrvalým cvičením jsem sice získala schopnost vyvolat světelné spektrum a celá se rozzářit, ale ještě nikdy jsem nezažila tak jedinečný pocit!“ podívovala se Duhová panenka.

„Máš pravdu, vše se tu zdá tak čisté, neposkvrněné a zároveň plné života!“ Strážce hor byl tou neobvyklou atmosférou přímo fascinován.

„Krása Města pokladů působí tak věčně a opravdově!“ zašeptala Perlička, která už odmalička dokázala vždy ocenit vše krásné.

Zatímco pozorovali půvaby okolí, Perlička jako by zaslechla zvuky citery. Nejprve si myslela, že se jí to jen zdá, ale když prošla skrze les a dorazila na horský svah, který byl celý posetý květy krásnoočka, do uší jí začaly jasně pronikat ty slabé tóny, jež připomínaly tiché volání a notu po notě rozeznávaly struny v jejím srdci.

„Poslouvejte, to je přeci hra citery! Mladík s citerou je určitě někde poblíž!“

Tóny citery se mísily se zvuky větru a jako jemný deštěk zvlažily vyprahlá srdce všech, kteří po něčem tesknili.

Duhová panenka, Spáč a Křišťálová panenka slyšeli poprvé v životě citeru tak nádherně hrát. Okamžitě jim bylo jasné, proč nemůže Perlička na Mladíka s citerou zapomenout, a to i přestože se setkali pouze jedinkrát v životě. Zároveň pocítili touhu spatřit jeho skutečnou podobu a začali se otáčet a zkoumat, odkud ta hudba přichází.

Citera jako by hrála speciálně pro Perličku a vedla ji přes louku plnou krásnooček až k jezírku na vrcholku hory, kterému dominovaly tyčící se stalagmity. Na hladině jezírka kvetly žluté lotosy a kolem jezírka vyrůstalo několik starých stromů se spleťtými kořeny. Všimli si, že jejich koruny se již obalily novými pupeny.

„Zvuk citery přichází od jezírka, ale proč nikde nevidíme Mladíka s citerou?“ ptala se rozrušená Perlička.

„Perličko, neztrácej naději.“ Strážce hor spolu s ostatními se sice snažili zachovat si optimismus a Perličku utěšovali, ale i když prohledali každý kout ne zrovna rozsáhlého vrcholku hory, po Mladíkovi s citerou nebylo nikde ani stopy.

Unaveně se přiblížili ke břehu jezírka a při pohledu na tu křišťálovou vodu rázem trochu pookřáli. Náhle ze štěrbiny mezi kameny vyskočila žába, ozvalo se hlasité žbluňknutí a dosud klidná hladina jezírka se zčeřila. Mezi těmi drobnými vlnkami zpozorovala Křišťálová panenka odraz jasně zelené větve jakéhosi stromu. Podivné bylo, že ty táhlé tóny citery jako by působily i na ten obraz na hladině, až jí připadalo,

že se větvička vlní do rytmu hudby. Hned řekla o svém objevu i ostatním. Zvědavě vzhledli a za úzkou štěrbinou mezi útesy náhle objevili velký košatý strom. Jeho mohutný kmen jako by dosahoval až k samotným nebesům, a když se zadívali dolů ke kořenům, všimli si zvláštní dutiny, která se nacházela v kmeni asi čtyři stopy nad zemí.

„Že by to byl starobylý Král stromů?“ zamumlala Křišťálová panenka. Když se ke stromu přiblížili, překvapivě zjistili, že zvuk citery vychází z koruny stromu, která se ztrácela vysoko v oblacích.

„To je jinan dvoulaločný, známý také jako ginkgo biloba!“ řekl Strážce hor poté, co se pozorně zadíval na jeho husté listoví.

Hodnou chvíli kolem stromu obcházeli, ale kromě zpěvu citery, který pronikal hluboko do jejich srdcí, a několika listů ve tvaru vějíře, jež k nim zavál vítr, nic jiného nenašli.

Tóny citery ale dál klesaly po mohutném kmeni stromu a volaly Perličku. Ta se dojatě opírala o silný jinan, a zatímco té hudbě se slzami v očích naslouchala, celým svým srdcem i myslí doufala, že se Mladík s citerou jako zázrakem náhle objeví.

*

Nakonec se zklamaně posadili na zem okolo stromu. Pouze neposedný Makak se nedokázal uklidnit a poskakoval sem a tam. Náhle skočil do dutiny uprostřed kmene a zvuk citery vmžiku ustal. Strážce hor na něj vylekaně volal: „Makaku! Makaku!“

Ale Makak vůbec neodpovídal. Strážce hor byl starostí bez sebe, a aniž by se dvakrát rozmyslel, zmizel i on v dutině stromu. Také ostatní

ho rozrušeně následovali.

„To není možné! V kmeni jinanu se nachází celý další svět!“

Když se protáhli dovnitř a odhrnuli z cesty hustou spleť pavučin, před jejich očima se zjevila úchvatná podívaná. Bublající potůček pohazoval rozverně svými rozevlátými vodními rukávy a něžně hladil členité kameny na obou březích i vodní rostliny, které na nich vyrůstaly.

„Jak je možné, že se do jinanu vejde tak obrovský kus tak úchvatné krajiny?“

„Určitě jsme prošli nějakou bránou a ocitli se v nějakém jiném světě!“
Dohadovali se jeden přes druhého.

Vydali se podél potůčku, na němž se houpaly opadané květy, prošli klikatou stezkou kolem mladých vrb a náhle se před nimi rozevřel pohled na zelenou tůňku, v níž se zrcadlila modrá obloze a bílé mraky, které po ní pluly. Hladina tůňky se jemně vlnila. Zvuk citery, který předtím utichl, se náhle znovu rozezněl a v Perliččině srdci znovu vzplála jiskřička naděje.

Šli vpřed směrem, odkud se ozýval zpěv citery, a zanedlouho spatřili kamenný most, který byl celý porostlý zeleným mechem a který se jim chvílemi ztrácel z dohledu, jak si vánek pohrával s větvičkami vrby, jež stála předním. Opodál se kývaly hrozny fialových květů kozince. Křišťálová a Duhová panenka vkročily zlehka na most.

„Podívejte! To je přeci náš Makak!“

„No jo, jídlo a zábava, to je to jediné, co ho zajímá! Úplně na nás

zapomněl!“ poznamenal pobaveně a zároveň tak trochu rozzlobeně Strážce hor, když viděl, že Makakovi nic není.

Skrze závěs vrbových větviček zahlédli malého Makaka, jak sedí pod broskvoní plnou uzrálých plodů a mlsně se zakusuje do růžovoučkého plodu. Duhová panenka se zrovna chystala na něj zavolat, když vtom si všimla malého chlapce s copánky trčícími do vzduchu, který držel v ruce zelené ovoce a mával na Makaka.

„Ale vždyť to je Padmaprabha z Lazuritového bambusového háje!“ vykřikla radostně Duhová panenka.

V tu chvíli k nim pomalu po třpytící se hladině připlula malá loďka zdobená drobnými průsvitnými kvítky připomínajícími křišťál. Ve světle slunečních paprsků se ty drobné květy pestrobarevně leskly a oni uprostřed té záře spatřili dvě postavy.

„A to je Prabhutaratna a Purpurový šat!“ zvolala znovu potěšeně Duhová panenka, poté co se k nim loďka přiblížila.

„Vítejte ve Městě pokladů! Ocitli jste se na nejposvátnějším místě celého vesmíru. Pouze ti, kdo porozuměli pravé podstatě života založené na moudrosti, uvědomění, neochvějném úsilí následovat dobro, vytrvalém odhodlání naplnit své poslání a jasné mysli, sem mohou zavítat.“ Prabhutaratnův jasný hlas se nesl nad hladinou tůňky:

„Po deseti milionech let jste prvními lidmi, které sem osud zavedl.“

Když přirazila jejich loďka ke břehu, přiběhl i mladičký Padmaprabha a přátelsky je zdravil: „To je pravda! Taková vzácná návštěva. Vydejte se s námi na loďce na projížďku!“

Duhová panenka spolu s ostatními pozorovali jejich křišťálovou loďku a nemohli vůbec uvěřit svým očím. Perlička jako první vstoupila na palubu a ostatní ji rychle následovali.

Poté co se nalodili, vydali se pod vedením Prabhutaratny vzhůru proti proudu potůčku, projeli skrze lotosovou zahradu, kterou naplňovala omamná vůně, a nakonec se ocitli u vodního pavilónku, kolem něhož rostly červené javory a jasné zelené banánovníky.

Ještě nikdy neviděli důstojného Prabhutaratnu tak zblízka, a tak se zpočátku cítili v jeho přítomnosti poněkud nesví. Ale Prabhutaratna, Purpurový šat a Padmaprabha se k nim chovali jako by byli jedna velká rodina a srdečně je hostili. Zejména Padmaprabha byl radostí bez sebe a hned nabíral vodu z voňavého pramene a zaléval pro ně nesmírně lahodný čaj: „Toto je vzácný čaj z lístků, které se sbírají před jarními dešti!“

V jejich šálcích jako by se místo čaje vznášela měsíční záře a jak čaj ochutnali, okamžitě pocítili slastné uvolnění. Perlička poslouchala táhlé tóny citery, které stále ještě neutichly, a její srdce zaplavilo radostné očekávání. Dodala si odvahy a opatrně se zeptala: „Kdo hraje na tu citeru?“

„Zpěv citery vychází z prastarých jinanů, je to hudba přírody, která není určena lidem,“ odpověděl Prabhutaratna s úsměvem.

„To nehraje Mladík s citerou?“ zamumlala třesoucí se Perlička. Plameny naděje vyhasly a jí připadalo, jako by ztěžka dopadla na

pichlavý led.

„Když se formoval vesmír, mezi nebesy a zemí vyrostly i jinany a ani následné změny věků ani to, jak se přetvářel zemský povrch, nikdy nedokázaly mohutné jinany udolat. Srdečně objímají nebesa i zem a provází obyčejné lidi na cestě vstříc věčnému tunelu času.“ Purpurový šat si nalil trochu čaje a pokračoval: „Jinan, do něhož jste vstoupili, je nejstarším jinanem v celém vesmíru. Roste tu už deset tisíc let. Kdyby z jeho větve někdo vyřezal citeru, tóny, které by vyluzovaly její struny, by bylo možné zaslechnout po celé Mléčné dráze a byly by zároveň tou nejharmoničtější hudbou v celém vesmíru.“

„Citory a život jinanů jsou provázané. Jakmile začne některý z jinanů usychat, zrodí se i citera, a v tom okamžiku, kdy se rozezní její táhlé tóny, jinan jako zázrakem znovu ožije,“ řekl Prabhutaratna.

Jasně tóny citery pronikaly hluboko do srdce Perličky i jejích kamarádů, a zatímco společně naslouchali Prabhutaratnově výkladu, před očima jako by zahlédli ten obrovský, vznešený strom a jeho větve, které se vlnily do rytmu citery. Náhle k nim zavanula omamná vůně...

„Bratříčku, rychle je zaveď ke stolu, aby ochutnali tyhle pochoutky.“ Odebrali se tedy s Prabhutaratnou a Purpurovým rouchem po stopách té vůně, prošli zastřešenou chodbou kvetoucích lotosů a ocitli se v altánku u skalní stěny.

Na kamenném stole uprostřed altánku zahlédli nejrůznější pokrmy. Všechny vypadaly lahodně a krásně to voněly. Mlsný Makak se

radostně rozeběhl ke stolu a vesele pokřikoval.

„Toto je voňavé tofu, toto je bílá odrůda jidášova ucha, řeřicha s kukuřicí, jemně osmahnuté mladé bambusové výhonky, tohle lilie s kustovnicí čínskou, výhonky česnekovníku se sojovými klíčky, a tohle lotosová semena na houbách...“ Padmaprabha jim představoval jeden po druhém jednotlivé chody.

Pokrmy navršené na sytě zelených lotosových listech vypadaly nesmírně elegantně a svěže a jejich chuť byla tak lahodná, že ji vůbec nebylo možné popsat slovy.

„Padmaprabho, uvařil jsi to opravdu znamenitě!“ chválil Spáč jeho kuchařské umění.

„Ale kdepak, tyto pokrmy pocházejí z daleké Říše vůní,“ vysvětloval rychle Padmaprabha a mával u toho svou malou tlustoučkou rukou.

„Z Říše vůní?“

„V Říši vůní žije buddha říše vůní, pokrmy tam připravené voní tak, že jejich vůně se nese na tisíce mil a jejich chuť předčí všechny lahůdky světa, lidská potrava se s nimi nemůže vůbec srovnávat. Jedna miska rýže od buddhy říše vůně nasytí nespočet živých tvorů...“

Když vítr prosycený vůní lotosů zaslechl vyprávění Purpurového šatu, potichu se přehnal nad lotosovými listy a v mysli se i on přenesl spolu s nimi do tajemné Říše vůní...

13. Květinové město

Tajuplné propojení citery a jinanu vzbudilo v Perličce silnou touhu poznat všechna tajemství vesmíru. Konečně si uvědomila, že jestliže chce Mladíka s citerou najít, musí nejprve porozumět podstatě života. Když viděla moudrého Prabhutaratnu připadalo jí, jako by se setkala s dávným přítelem, a tak neodolala a pověděla mu o tajemném setkání, které zažila jako malá v Bambusovém háji hustých mraků.

„Mysl jasná jako perla prohlédla a neulpívá.“

Zarecitoval tiše Prabhutaratna jeden buddhistický verš poté, co ji vyslechl, načež připojil: „Nic na tomto světě nevzniká jen tak náhodou. Stejně jako jsou na sobě životně závislé citera s jinanem, vše se rodí na základě sledu nespočtu příčin a následků, díky nimž dochází k nejrůznějším setkáním a událostem. Mladík s citerou již dosáhl osvícení, teprve když zcela porozumíš pravé podstatě života založené na moudrosti, neochvějném úsilí následovat dobro, vytrvalém odhodlání naplnit své poslání a jasné mysli, podaří se ti ho najít. Ve Světě úchvatných tónů se ukrývá mnoho tajemství, která vypovídají o původu života, dokázete-li je soustředěně vnímat a poučit se z nich, možná pochopíte význam existence jednotlivce, porozumíte příčinám a následkům, které spojují minulost, přítomnost a budoucnost, a zároveň spatříte i to nejryzejší, nejjasnější a nejvzácnější z pravé podstaty své vlastní existence!“

*

Zatímco pobývali ve Městě pokladů, vstřebávali Perlička spolu s ostatními radostně nezměrný jas a posvátnost onoho místa, jež očistila jejich mysl i duši. V mysli každého z nich teď opakovaně zaznívala Prabhutaratnova slova a potichu se koncentrovala v jedno určité přání – zcela porozumět pravé podstatě své vlastní existence!

Toho dne zavedl Prabhutaratna Perličku a ostatní do tajné komnaty. Komnata byla vytesaná z obrovského kusu ametystu, a jakmile na ni zasvítilo slunce, všude kolem se rozlila ryzí purpurová záře a celá místnost se naplnila jasným světlem.

Poté co omámeně vstoupili dovnitř, Prabhutaratna je přivedl k obrovské skleněné stěně, v níž však nespatřili svůj obraz, ale liduprázdné temné údolí.

„Ale vždyť to je Spáčovo údolí – Údolí temnoty!“ zvolala rozrušeně Duhová panenka.

Spolu s jejím výkřikem se Údolí temnoty začalo náhle mocně otřásat, nebesa i země se chvěly, hory praskaly, balvany se odštěpovaly, vzduchem poletovalo kamení a štěrk. V zemi se rozevřely hluboké propasti a na jiných místech se zase zem vzdouvala a vytvářela strmá skaliska. Obrovské stromy ztratily zemskou oporu a opřekot padaly k zemi. Celým údolím se nesl ohlušující rachot. Vyděšená zvířata neměla, kam by se schovala, pouze bezmocně pobíhala či poletovala kolem, odevšad se ozýval se křik a zoufalé vití. Nemálo zvířat zasáhly poletující kameny, jiná spadla do propastí či utrpěla těžká zranění...

Uprostřed toho chaosu a zděšení si Perlička náhle všimla ohnivých fénixů, které tak milovala Duhová panenka. Zběsile křižovali mezi poletujícím kamením a snažili se vylétnout co nejvýše k oblakům. Zároveň neustále křičeli, stále obraceli hlavy směrem k východu a za chvíli se nebesa i zem náhle utišily.

Perlička a ostatní měli však i přesto ty hrůzné výjevy stále ještě před očima. Připadalo jim, jako by se sami ocitli přímo uprostřed té pohromy. Třásli se strachy a jejich mysl ovládl chaos. Dlouhou dobu zdevastované Údolí temnoty ohromeně pozorovali, dokonce se báli i hlasitě vydechnout.

„Co to má znamenat?“ otočil se k Prabhutaratnovi naléhavě Spáč, který se vzpamatoval jako první.

„Pověz! To, co jsme právě viděli v zrcadle, se opravdu stalo, nebo to byl jen přelud, jen zlý sen?“ ptala se rozrušeně Duhová panenka, kterou Spáčova slova probrala z vytržení.

Všichni se postupně obrátili na Prabhutaratnu v naději, že jim vysvětlí, co právě viděli. Prabhutaratna jako by vytušil, na co myslí, dlouze se na ně zadíval svými jasnými klidnými očima, a poté co částečně rozehnal jejich obavy, řekl: „V tomto zrcadle je možné zahlédnout celý vesmír. Vše, co jsme právě viděli, se skutečně stalo. Spáčova říše snů opravdu zažila velké zemětřesení. To byla ale jenom první vlna. Nebude trvat dlouho a zem se znovu otřese. A navíc s každým dalším zemětřesením se bude i nadále zvyšovat jeho intenzita, až do té chvíle, než bude Údolí temnoty zcela zničeno.“

„Co budeme dělat?“ vykřikla Duhová panenka, kterou zachvátil panický strach, a když si vzápětí vzpomněla na své přátele zvířátka, z očí jí okamžitě vytryskly slzy.

„Prabhutaratno, ty určitě víš, jak Údolí temnoty zachránit, že ano?“ zeptal se pln očekávání vystrašený Spáč. Zdálo se, že k Prabhutaratnovi upírá veškeré své naděje.

„Ano, vím. Chcete-li zemětřesení v Údolí temnoty zastavit, existuje jen jeden způsob – musíte získat Element země a zakopat ho v Údolí temnoty.“

„A kde ten Element země najdeme? A co to vlastně je?“ ptala se netrpělivě Duhová panenka.

„Ve Světě úchvatných tónů uprostřed nejjasnější Mléčné dráhy se nachází Květinové město, kde kvete nespočet pestrobarevných květů. Element země je ukryt právě v zemi, z níž ty květiny vyrůstají.“ Když viděl jejich zoufalé pohledy, Prabhutaratna se usmál a pokračoval: „Element země se velmi podobá nejtvrďšímu a nejostřejšímu nerostu ve Vesmíru – diamantu.“

„Aha!“ když Spáč uslyšel jeho popis, vzpomněl si na obraz, který v jeho mysli vyvolal zvuk příboje.

Prabhutaratnovi jako by leželo něco důležitého na srdci: „Není času nazbyt. Vydejte se okamžitě do Květinového města a najděte Element země. Ten jediný dokáže Spáčovu říši snů zachránit.“

Poté co se rozloučili s Prabhutaratnou, Purpurovým šatem a

Padmaprabhou, začali úzkostlivě prohledávat Svět úchvatných tónů. Na své pouti míjeli překrásná zákoutí, ale neměli čas se zastavit a kochat se okolím. Vstávali ještě před rozedněním a uléhali až poté, co vyšel měsíc. Neúnavně hledali, až došli k Mléčné dráze, která ze ztrácela v nedohlednu. Hvězdy jako by vycítily, co leželo Perličce a jejím kamarádům na srdci, ještě více se rozzářily, až se proměnily v rozzářený hvězdný koberec a lákaly mladé návštěvníky, aby se k nim přiblížili. Ti nakonec neodolali a vykročili. Vmžiku se k nim začaly slétávat další hvězdy, které je zcela obklopily a vydaly se spolu s nimi vstříc nekonečné hvězdné krajině.

Zdálky se sem slétlo na stovky komet, které za sebou zanechávaly oslnivé dráhy, a nakonec sama Mléčná dráha nedokázala odolat a roztančila se spolu s nimi.

„Ty krásné komety v sobě skrývají tolik důkazů o tvořivé síle vesmíru!“ Duhová panenka, která vynaložila tolik úsilí, aby získala schopnost vyvolat světelné spektrum, měla najednou pocit, že její záře se nemohla s jasem těchto komet vůbec poměřovat.

Křišťálová panenka pozorovala jako učarovaná tanec Mléčné dráhy a Perlička vztáhla svou jemnou paži ve snaze zachytit třpytící se hvězdy. Ani Strážce hor a Spáč se během té tajuplné cesty neodvažovali ani na chvíli zamhouřit oka z obavy, aby jim něco z té velkolepé podívané neušlo. Když propluli skrze roz dováděné komety, připadalo jim, že hvězd kolem nich náhle neustále přibývá, ale jejich záře už nebyla tak jasná a plná svěžesti.

„Hvězdy jako by náhle pohasly!“ kroutil hlavou Spáč při pohledu na ty tajuplné bělostné hvězdy, z nichž vycházel už jen chladný svit. Jiskrný hvězdný koberec se během okamžiku přestal vlnit a rychle se rozletěl do samého nitra vesmírného oceánu hvězd.

Po stovky miliónů let strážily ve středu Mléčné dráhy desetitisíce hvězd tajuplný časoprostor, o jehož existenci věděl jen málokdo.

Perlička a ostatní teď proplouvali mezi těmi hustými shluky hvězd na svém hvězdném koberci. Vzdušné proudění, které za sebou zanechával jejich koberec, rozpohyboval i okolní hvězdy. Mléčná dráha se celá otřásla a hvězdy, z nichž dosud vycházela pouze chladivá záře, se náhle rozzářily tak silně, že je zcela oslnily. A tak pouze seděli, oči zavřené a nechali hvězdný koberec, aby je unášel dál.

Laskavé hvězdy, jako by vytušily, že návštěvníci na koberci nepřicházejí s žádným zlým úmyslem, a postupně ztlumily svůj oslnivý jas.

„Podívejte, jako bychom vstoupili do samotného středu vesmírného oceánu hvězd!“

Radostný výkřik Duhové panenky je přinutil rychle otevřít oči. Vzápětí ale ztuhli – chladivá hvězdná záře se k nim valila jako stříbrné přílivové vlny a přímo před nimi se v oceánu hvězd rýsovaly obrysy Květinového města, jako nějaký zapomenutý a ničím a nikým nerušený rajský kout.

Perlička hleděla do dále na to krásné město a bezděky si vybavila

Zahradu purpurové vůně, ve které odmalička vyrůstala. Bystrý Kanárek třepotal křídly a vyzpěvoval písničku z květinového údolí. Jeho jasný hlas roztančil neposedné hvězdičky, které rozdováděně postrkovaly jejich hvězdný koberec vstříc té stříbřité záři.

Náhle pocítili jemný, sotva znatelný tlak, který se k nim šířil z toho vlnícího se hvězdného příboje.

„Cítíte to? To je přirozený pulz vesmíru.“

„Křišťálová panenko, tenhle hvězdný příboj mi připomíná nezdolnou životní energii, která se ukrývá v něžných pohybech tance vodních víl.“ Zatímco si Strážce hor povídal s Křišťálovou panenkou, hvězdný koberec se ladně snesl do Květinového města.

Květinové město připomínalo krásnou dívku, která jak někam vstoupí, hned každého oslní svým půvabem. Klopy jejího sněhobílého šatu zdobily vyšité pugety sněhových vloček. Některé z nich nedokázaly odolat tomu vřelému volání hvězd a rozverně se rozkutálely z toho na tisíce stop vzdáleného šatu, až se proměnily v husté krupobití připomínající bílý závoj, jenž ledově cinkal. Všude kolem zurčely průzračné ledové bystřiny, které dodávaly vláhu záplavě pestrobarevných květin, jejichž duhové odlesky se odrážely na hladině těch ledových potůčků. Ta jemná hedvábná kvítka jako by vymalovaly samotné hvězdy, tak jasná záře se z nich šířila, skoro jako by to byly něžné oči hvězd. Poté co se Perlička spolu s ostatními ocitli v Květinovém městě, připadalo jim, že jejich vlastní lidský svět zůstal

daleko za branami této hvězdné říše, kde zamrzl čas.

Chvíli nevěděli, co si počít, nerozhodně chodili sem a tam, a aniž si to uvědomili, náhle se ocitli na holé mýtině, kde nerostla ani jedna rostlina. Všichni nad tím nevěřícně kroutili hlavou. Spáč přesto jasně vycítil, že i v tomto holém kusu půdy se skrývá životní síla, která se každou chvíli projeví. Náhle začaly hvězdy na nebi neslyšně pukat a z oblohy padaly pestrobarevné střípky, jež vzápětí zcela pokryly zem kolem nich. Okouzleně pozorovali, že sotva se ty střepiny hvězd dotkly země, začaly do sebe rozverně strkat a půda jako by nedokázala odolat jejich dovádění, rozevřela svou něžnou náruč a nechala je usnout ve svém teplém objetí.

„Ty střípky padající z hvězd vypadají skoro jako semínka. Je možné, že by to byla opravdu semínka, ze kterých vyrůstají místní květiny?“ uvažoval nahlas Spáč, zatímco si prohlížel střípky, které vyhrabal ze země.

„Všechny živé formy ve vesmíru z něčeho pocházejí, ani květiny v Květinovém městě nevyrůstají jen tak z prázdnoty. Co kdybychom tu chvíli zůstali a zjistili, jestli tyhle částičky nezačnou klíčit? Sama jsem zvědavá, co se s nimi stane,“ navrhla Perlička.

Jakmile se střípky hvězd ocitly pod zemí, začaly k nim jako o závod přitékat ledové bystřiny Květinového města a jejich zurčení se vzápětí spojilo v radostnou symfonii života. Zanedlouho začaly střípky v půdě klíčit a záře, která se z nich šířila, stoupala vzhůru zpět ke hvězdám. Klíčící střípky vstřebávaly vláhu a živiny ze země, rychle

rostly a sílily, až se proměnily ve smaragdově zelené rostliny, které zářily zdravím a vitalitou. Již za několik dní se na nich objevila nalitá poupata. Proměna hvězdných střípků v krásné rostliny naprosto upoutala Spáčovu pozornost, jako by něco podobného už kdesi viděl... Jako očarovaný neustále procházel sem a tam mezi květinami a nedokázal se od nich odtrhnout.

„Pojďte rychle sem, poupata každou chvíli rozkvetou!“

Když k nim zpoza květin zaznělo Perliččino volání, první poupě už se mezitím pomalu rozvílo, a sotva se jeho obraz odrazil na hladině ledové bystřiny, také tisíce dalších poupat, jako by následovalo jeho příkladu, o překot odhalilo svůj pestrobarevný šat – purpurový, rudý, sněhobílý, žlutý, smaragdový, azurový... Z té nádherné podívané, která se během okamžiku rozprostřela před jejich očima, se jim až zatočila hlava. Perlička si najednou připadala, jako by se ocitla uprostřed snu. Ze všech stran k ní doléhalo špitání květin, a když viděla ty mladistvé květy, zmocnilo se jí hluboké dojetí.

To, co se před nimi odehrávalo, připomínalo miniaturu koloběhu života, který se ani na chvíli nezastaví. Pestrobarevná záplava květin pomalu ztrácela na svém půvabu, květy začaly potichu uvadat, a když všechny opadaly, zůstaly po nich plody nejrůznějších barev a tvarů. Květy, které spadly na zem, zetlely a dodaly živiny nezralým plodům. Drobné plody rychle dozrávaly a Květinové město naplnila slavnostní atmosféra, protože vyzrálost znamenala zároveň počátek nového života.

„Vraťte se! Vraťte se!“ Spáč náhle zaslechl něžné volání. Chtěl, aby mu Duhová panenka spolu s ostatními pomohli najít, odkud se ozývá, ale ostatní, ať poslouchali sebezpozorněji, volání, o kterém Spáč mluvil, neslyšeli. Spáč sice nevěděl proč, ale hluboko uvnitř byl přesvědčen, že ten hlas v sobě skrývá nějaké tajemství. Zklidnil se, očistil svou mysl a sám se vydal hledat, odkud to volání přichází.

„Podívejte, hvězdy se neuvěřitelně třpytí!“ sotva to Křišťálová panenka dořekla, zahlédla, jak se hvězdy náhle rozsvítily oslnivou pestrobarevnou září, jako když rozkvetе louka plná kvítí. A v tu samou chvíli jako na povel puklo na tisíce zralých plodů a k zemi se sneslo tisíce semínek. Bylo jich tolik, že zem zcela přikryly. Některá ze semínek se navíc vznesla na křídlech větru a odletěla kamsi do daleka. „Vraťte se! Vraťte se!“ V tu chvíli i Perlička jasně uslyšela to záhadné volání.

„Ale vždyť to je volání Země!“ zvolal samou radostí Spáč, když konečně objevil, odkud se to volání ozývá.

Poté co byl Spáč svědkem růstu a zániku květin, pochopil, že věčný koloběh života a smrti je důvodem, proč se vesmír neustále mění. Bezděky odkryl závoj, který mu bránil nahlédnout do vlastního nitra, a poprvé v životě si jasně uvědomil, odkud sám pochází a jakým směrem se ubírá. Připadalo mu, že celý vesmír se před ním náhle rozprostírá ve své nejskutečnější podobě. V tu chvíli zároveň naprosto zřetelně spatřil, že v úrodné půdě, z níž vyrůstaly místní květiny, se

ukrývá nespočet Elementů země.

Osvícený Spáček jeden z nich sebral, vydal se s ním zpět do Města pokladů a za pomoci Prabhutaratny ho zakopal v Údolí temnoty, a odstranil tak hrozbu velkého zemětřesení.

14. Mléčné moře a Měsíční palác

Jak velký je vlastně vesmír? Dosud to nikdo nedokázal spočítat. Stejně tak nikdo neví, zda za známým časoprostorem existuje ještě nějaký další... Poté co našli Element země, snili Perlička spolu s ostatními neustále o tom, co dalšího přinese neznámá budoucnost.

A zatímco vytrvale kráčeli dál na své cestě poznání, vesmír jako všemocný malíř potichu přetvořil jejich sny do úchvatných obrazů, aby si je navždy uchovali v paměti v podobě skutečných vzpomínek.

Neposedný Makak ze všeho nejraději bloumal spolu s Padmaprabhou okolní krajinou, hrál si a vyhledával ty nejlahodnější plody.

Toho dne se opět přidal k Padmaprabhovi, který šel nabrat vodu z horského pramene. Horský pramen se nacházel na posvátném místě, kam bez povolení Prabhutaratny nikdo cizí nesmí. Padmaprabha proto řekl Makakovi, aby na něj počkal, a sám se vydal pro vodu.

Čilý Makak ale nedokázal ani na okamžik posedět, a tak začal poskakovat a pobíhat kolem, až se najednou ocitl v tajné křišťálové komnatě, ani nevěděl jak. V tu chvíli se zrovna na obrovské skleněné stěně zrcadlila velká svisle tekoucí řeka, jejíž mohutný tok jako by vytékal ze samotných nebes a mizel kdesi v nitru země. Náhle se uprostřed řeky objevila úchvatná záře. Malý Makak ji se zaujetím hodnou chvíli pozoroval, až si uvědomil, že ta záře vychází z nádherné

perly. Vypadala tak skutečná, že Makak na okamžik zapomněl, že jde o pouhý obraz v zrcadle, a natáhl ruku, aby ji uchopil. Sotva se však dotkl zrcadla, perla, jako by to vytušila, rychle pohasla a zanořila se pod hladinu. V tu chvíli se stalo něco ještě podivnějšího – řeka, která původně tekla svisle, se náhle pomalu otočila do vodorovné polohy a vmžiku se proměnila v mohutnou rozvodněnou řeku, která se nezadržitelně vylévala ze břehů.

Malá opička na to vystrašeně a bezmocně hleděla, když tu se v tajné komnatě objevil Prabhutaratna s Perličkou a ostatními. Prabhutaratna totiž hned vycítil, co se stalo, a tak rychle svolal ostatní a přivedl je do tajné komnaty.

V zrcadle mezitím nemilosrdně zuřila potopa. Mohutný říční tok s sebou nesl velké množství bahna a písku, bral útokem okolní zem a zcela podemlel horské svahy. Rozbouřeným korytem se neustále valily obrovské balvany a mohutné kmeny, které vytrhla voda i s kořeny a které teď nemilosrdně vrážely do topících se zvířat, jež bojovala ze všech sil o život. Odevšad se ozýval nářek a volání o pomoc...

„Nemůžeme je přeci nechat utopit, rychle, musíme je zachránit!“ vykřikla Perlička, když viděla ty hrozivé scény.

„Co způsobilo tak velkou potopu?“ ptala se naléhavě Křišťálová panenka.

„To malý Makak se na okamžik stal obětí své neznalosti a chtíče a omylem převrátil tok Řeky života,“ vysvětloval Prabhutaratna. „Teď si musíte rychle pospíšet k Mléčnému moři, najít Perlu nejvyššího dobra

a vhodit ji do rozvodněné řeky. Teprve tak zastavíte potopu a pomůžete Řece života, aby se její tok obrátil zpět do své původní polohy.“

Poté co Perlička spolu s ostatními vyslechli Prabhutaratnova slova a viděli, jak se malý Makak s nevinným výrazem krčí vystrašený v rohu komnaty, nedokázali mu nic vyčítat.

„A kde se vlastně to Mléčné moře nachází?“ Strážce hor, který se kvůli neposednému Makakovi cítil částečně na vinně, se chtěl okamžitě vydat potopu zastavit.

„Daleko na opačném konci Mléčné dráhy,“ řekl Prabhutaratna. „Rychle se vydejte na cestu. A nezapomeňte, že bez moudrosti, neochvějného úsilí následovat dobro, vytrvalého odhodlání a jasné mysli svého cíle nedosáhnete.“

V okamžiku, kdy Perlička spolu s ostatními překročili Mléčnou dráhu, všimli si rozlehlé mléčné bílé masy, která stydlivě vykoukla zpoza mraků.

„Strážce hor, co je to?“ zeptala se vystrašeně Perlička, která ji zahlédla jako první.

Když se i ostatní zadívali směrem, kterým Perlička ukazovala, spatřili mezi mráčky, které tančily na křídlech nočního větru, mohutnou bílou masu, jež se pomalu rozpínala mezi hvězdami. Všichni se k té neidentifikovatelné hmotě zvědavě přiblížili.

Náhle v mracích zahučel větrný poryv a zbývající mlžné obláčky se okamžitě rozutekly. Mléčné bílá hmota toho využila a rychle se rozlila

směrem vpřed. Vzduchem se spolu s větrem neslo hlasité šumění a jim připadalo, že se vesmírná tělesa kolem nich zrovna ohromnou rychlostí pohybují a přeskupují.

Všichni stáli jako přimražení, když v tom zaslechli výkřik Strážce hor: „Dávejte pozor!“ Mléčně bílá hmota se během chvilky rozlila až těsně k jejich nohám a rozprostřela před nimi svůj nedozírný sněhobílý plášť. Perlička s ostatními na to zůstali udiveně koukat. V tom okamžiku se náhle ozvalo žbluňknutí, jak malý Makak skočil do té bílé hmoty a náraz zmizel beze stopy. Všichni se polekali a současně se rozkřičeli: „Makaku, rychle se vrat’!“

Jejich naléhavé volání se neslo prázdným vesmírem, chvílemi znělo jasně a zřetelně a vzápětí utichalo. Také mléčně bílá hmota jako by se něčeho zalekla, náhle se zklidnila a pouze se pomalu vlnila. V tom se zpoza mraků vyhoupl velký kulatý měsíc a vše kolem zalila jasná, čistá záře.

„Ale vždyť to je voda! To je určitě Mléčné moře!“ zvolala radostně Křišťálová panenka.

Mléčně bílá hmota před nimi konečně ve svitu měsíce odhalila svou pravou podobu. V tu chvíli se malý Makak probojoval zpět na hladinu a všichni si oddechli.

Kouzlo měsíčního světla se zdálo všemocné. Na mléčně bílé hladině se objevily drobné vlnky, které se spolu s úchvatným měsíčním svitem rozbíhaly do okolí. V místech, kde už byla hladina zvlněná, působila ta sytá mléčně bílá barva Mléčného moře díky měsíční záři

nesmírně ušlechtilým a neposkvrněným dojmem. Perličku ta scéna zcela uchvátila a bezděky vztáhla ruku, aby nabrala do dlaně ten žlutý kotouč, jenž se zrcadlil na hladině. Měsíc jako by to vycítil a vmžiku se ještě více rozzářil. Mléčné moře tak získalo nádech vznešenosti, který bránil člověku jen tak svévolně se ho dotknout. Když Křišťálová panenka, která vodu tak důvěrně znala, viděla proměny Mléčného moře, na chvíli se zamyslela a potom řekla: „Perličko, obyčejný člověk zaslepený světskými tužbami Mléčné moře jen tak neprohlédne.“

Malý makak, který mezitím vylezl zpátky na břeh, se teď neustále motal kolem Strážce hor, poskakoval a křičel. Bystrý Kanárek vytyšil, že opička určitě něco zahlédla, a tak se rozletěl nad širé Mléčné moře, aby zjistil, co Makaka tak rozrušilo. Za okamžik se ale zadýchaně vrátil a na jeho zlatožlutém peří se třpytila spousta lesklých kapiček. Perličce to připadalo zvláštní, a tak se jich chtěla opatrně dotknout, ale kapičky se před ní rychle rozkutálely stranou, jako by byly živé. Zároveň si všimla, že z nich vychází jemná vůně. „Odkud je máš?“ zeptala se překvapeně.

„Ty kapičky a Mléčné moře tvoří jeden celek, vydejme se za Kanárkem a možná se nám podaří nalézt pramen, ze kterého Mléčné moře pochází,“ navrhla Křišťálová panenka při pohledu na kapičky na Kanárkově těle.

„Mléčné moře je tak rozsáhlé a hluboké, jak se přes něj dostaneme?“

Perliččina slova vytrhla Duhovou panenku ze zamyšlení: „Moje světelné spektrum nás jistě dokáže přenést do samého centra Mléčného

moře, abychom tu záhadu rozluštili!“

A tak se vzápětí ocitli nad Mléčným mořem, které připomínalo sladce spící nemluvně nerušeně ležící v náruči měsíčních paprsků, přikryté třpytivým teplým závojem. A zatímco se společně obdivovali té snové scénérii, měsíc náhle zakryly černé mraky a Mléčné moře rázem zmizelo!

Klidnou nocí pronikl zvuk dešťových kapek, které jako by bušily do duté tykve, a vzápětí se měsíc opět vynořil zpoza černých mraků a oni znovu spatřili Mléčné moře. To tajuplné bubnování ale proniklo hluboko do Perliččiny mysli, zmocnil se jí zvláštní neklid a zároveň si překvapeně všimla, že ani Mléčné moře už není zcela klidné. „Podívejte, ze středu Mléčného moře se šíří jemné vlnky!“

Znovu zaslechli ten zvláštní zvuk kapající vody. Křišťálová panenka se snažila rychle zjistit, odkud to bubnování přichází, a všimla si, že na noční obloze se objevilo několik třpytících se kapiček. Ukázala na slabou záři, kterou za sebou zanechaly, jak padaly dolů, a zvolala: „Duhová panenka, půjdeme-li po stopách těch kapiček, určitě najdeme pramen Mléčného moře!“

Duhová panenka ani nečekala, až domluví, a mezitím už nasměrovala své světelné spektrum po směru té rychle mizící záře. Náhle je obklopil chladivý měsíční svit a cestu jim zastoupil majestátně se tyčící velkolepý palác. Duhová panenka se vylekala a rychle zastavila. Nevěřicně si ten neuvěřitelný palác prohlíželi. Malý Makak a Kanárek

se vydali neohroženě vpřed a vmžiku se ztratili v nitru paláce, který jako by byl celý z lazuritu.

Náhle znovu zaslechli ten podivný zvuk.

„To je určitě ta kapající voda!“ řekla radostně Perlička.

„Pojďme se podívat dovnitř. Možná už jsme dorazili k samotnému prameni Mléčného moře.“

Křišťálové panence připadaly ty zvuky nesmírně povědomé a jakési zvláštní nutkání ji pohánělo, aby do toho neznámého paláce vstoupila. Ostatní ji vzápětí následovali.

Ještě nikdy nic takého neviděli. Stěny paláce zdobily kapičky vody, jejichž počet se ještě násobil, jak se zrcadlily na téměř průsvitných stěnách. Kapičky, ty pravé i ty falešné, se zároveň oslnivě leskly, podle toho, z jakého úhlu na ně dopadalo měsíční světlo.

„Pojďte se rychle podívat!“ zvolala Perlička, poté co za pomoci Kanárka, který jí ukazoval cestu, objevila kamennou chodbu. Všichni k ní rychle přiběhli.

Ve světle, které ozařovalo klikatící se chodbu, zahlédli, že vlhké skalní stěny za dlouhá léta obrostly zeleným mechem. Zatímco se ostatní bezradně rozhlíželi kolem dokola, Křišťálová panenka soustředěně studovala, odkud se ta vlhkost bere, až v tom spleťtém bludišti klikatých cestiček objevila zákrutu, kterou by ti, co nerozumí povaze a proměnám vody, nikdy nenašli.

Náhle se celou chodbou znovu rozlehl ten známý zvuk kapající vody

a vzápětí ucítili omamně vonící chladivý opar, který se vynořil ze skalní stěny. Bystrá Křišťálová panenka si všimla několika mléčně bílých kapiček, které stékaly po zemi, a rychle se vydala po jejich stopách. Také Perlička spolu s ostatními mezitím ten zvláštní úkaz již zpozorovali a vyrazili v těsném závěsu za ní. Chodba se stále zužovala a zvuk kapající vody se ozýval stále častěji. Navíc pokaždé, když ho zaslechli, z úzké chodby se vyvalil další oblak husté páry, která orosila kameny po obou stranách chodby. Zem pod jejich nohama byla kluzká, jak se na ní kondenzovaly kapičky vody, a oni museli dávat pozor na každý krok.

Oběma rukama se opírali o vlhké stěny a opatrně kráčeli vpřed, když tu cesta před nimi náhle skončila. Zvuk kapající vody byl ale tak blízko, jako by se ozýval těsně u jejich ucha, a jeho ozvěna přerušovaně rozeznívala úzkou chodbu. Úzkostlivě se rozhlíželi kolem sebe ale nic neviděli. Křišťálová panenka, která celou dobu soustředěně prohledávala okolí, náhle přitiskla ucho ke skalní stěně a potichu se zaposlouchala. Ostatní k ní obrátili svou pozornost a teprve v tu chvíli si všimli, že ze štěrbin mezi kameny vychází v pravidelných intervalech jemná pára. „Když odsuneme tenhle kámen, určitě se nám podaří projít,“ řekla Křišťálová panenka jako by už měla předem vymyšleny další kroky.

Ostatní se jí okamžitě vydali na pomoc a vši silou se opřeli do kamenné stěny. Za kratičkou chvíli se skalní stěna náhle s hlukem rozestoupila. Zpoza stěny se vyvalila hustá pára a zahalila vše do

bělostného oparu, skrze který nic neviděli. Křišťálová panenka je vedla napříč tou mlhou do nitra jeskyně. Ušli sotva pár kroků, když se pára postupně rozplynula a před jejich zraky se objevilo úchvatné jezírko mléčně bílé barvy.

Připadali si jako v pohádkovém světě, který vytvořila všemocná příroda. Kolem jezírka se vršila spousta na první pohled nahodile rozptýlených kamenů, ale když je člověk chvíli pozoroval, nabyl pocitu, že jejich rozmístění má nějaký hlubší smysl. Všechny kameny už tam musely být nesmírně dlouho a viditelně se na nich podepsal zub času.

„Zvláštní! Tahle tůňka vypadá jako Mléčné moře,“ poznamenala překvapeně Perlička, zatímco pozorovala její mléčně bílou hladinu.

Znovu zaslechli kapání vody a z míst na zčeřené hladině jezírka, kam dopadly kapičky, se pravidelně zvedala hustá pára. Kapání neustávalo a pára byla stále hustší, až se vše kolem nich zahalilo do mlžného oparu. V tu chvíli Křišťálová panenka jasně pocítila, že s každou kapičkou se celé její tělo příjemně uvolňuje a její pokožka vstřebává vlhkou páru. Dál soustředěně hledala, odkud se to kapání ozývá, když v tom uslyšela Perliččino volání: „Křišťálová panenko, rychle se pojď podívat, už to mám!“

Křišťálová panenka došla až k Perličce, která stála vedle staré vonokvětky. Znovu se ozvalo kapání, ale tentokrát se Křišťálová panenka při tom jasném zvuku celá zachvěla. Podívala se, kam

Perlička ukazovala, a všimla si, že z vrásčitého kmene vonokvětky vytéká mléčně bílá tekutina, která se na kůře shlukovala do malých kapiček, jež rychle sklouzávaly do jezírka, a sotva se dotkly hladiny, z vody se vyvalila hustá pára.

Křišťálová panenka konečně pochopila, že Mléčné moře má původ v této vonokvětce z Měsíčního paláce! Za svého života strávila ve společnosti vody už mnoho chvil a teď tedy pronikla až hluboko do míst jejího zrodu a porozuměla tomu, odkud se všechna voda ve vesmíru bere. Aniž by to ostatní čekali, skočila náhle do Mléčného moře a zanořila se do jeho tichých vod. Za okamžik se objevila zpátky na hladině s dokonale kulatou jasnou perlou a radostně zvolala: „Tohle je Perla nejvyššího dobra!“

Pomocí Perly nejvyššího dobra zastavili velkou potopu a přinutili Řeku života, aby se vrátila do svého původního koryta. Návštěva Měsíčního paláce zároveň znamenala další krok na jejich cestě za poznáním. Při pohledu na Mléčné moře – ryzí pramen všech vod, všichni jako by prohlédli, zejména Křišťálová panenka, která si jasně uvědomila skutečnou podstatu toho, že „moudrý člověk, který koná dobro, je jako voda – prospívá všemu a s ničím nesoupeří“ a že „stejně jako všechny řeky se nakonec vlijí do oceánu, i naše mysl se otáčí na základě nejrůznějších vjemů, ale nakonec se vždy vrátí svého do původního stavu.“

15. *Spící lotos*

Jednoho dne se před nimi náhle nepozorovaně zjevil důstojný Prabhutaratna. Sotva ho Perlička s ostatními zahlédli, radostně mu vyprávěli o všech těch nečekaných dobrodružstvích. Při pohledu na stín moudrosti, který se nyní rýsoval mezi Perliččiným obočím, Prabhutaratna potěšeně řekl: „Ve Světě úchvatných tónů naleznete Spící lotos, uvnitř kterého se skrývá svět, o němž nemají lidé ponětí. Od té doby, co lotos vykvetl, čeká na člověka, kterému bylo osudem určeno, aby jej navštívil. Perličko, podaří-li se ti odhalit tajemství Spícího lotosu, porozumíš i tomu, kde Mladíka s citerou hledat.“

„Svět úchvatných tónů je tak širý a nekonečný, a my jsme navíc Spící lotos nikdy neviděli. Prabhutaratno, nemohl bys nás zavést na místo, kde roste?“ zeptal se nedočkavě Strážce hor.

Prabhutaratna se na okamžik odmlčel, což Perličku ještě více rozrušilo. „Prabhutaratno, prošla jsem už tolik míst a mnoha věcem porozuměla. Ta neuvěřitelná dobrodružství a setkání mě přiměly ještě jasněji si uvědomit, že se nesmím bát obtíží a že musím využít každé příležitosti, která se naskytne. Jen tak lze dosáhnout toho, že se naše přání či myšlenky promění ve skutečnost. Zaveď mě, prosím, k tomu Spícímu lotosu,“ řekla tiše.

Při pohledu na Perliččin planoucí výraz plný očekávání pokýval Prabhutaratna hlavou na znamení souhlasu.

Prabhutaratna je vedl horským pásmem a cestou míjeli jeden strmý vrcholek za druhým. Příroda ve Světě úchvatných tónů vyzařovala zvláštní atmosféru, která je nutila k zamyšlení. Neustále se sami sebe ptali, jak jen proměnit křehký život plný nástrah v nezničitelnou duchovní sílu? Bez ohledu na to, zda kráčeli po hrbolaté horské stezce či po rovné široké cestě, z okolní krajiny neustále dýchala nevyčerpatelná energie života. Ryzí scenérie Světa úchvatných tónů zanechaly v jejich myslích nezapomenutelný dojem.

Poté co přešli nejeden horský vrcholek, zavedl je Prabhutaratna na horu, kde nerostlo ani stéblo trávy. Slunce tady opravdu žhnulo a nemilosrdně spalovalo horské svahy. Jak kráčely po rozpraskané suché půdě, připadalo jim, že je ten nesnesitelný žár každou chvíli vysuší na troud. Z toho horka se jim točila hlava, a tak opakovaně prosili Prabhutaratnu o slitování. Ten se ale pouze laskavě usmíval a kráčel dál kupředu. Jako obvykle si zachovával svůj důstojný nadhled a vedl je ještě výše do hor.

Perlička, která si nechtěla nechat ujít jedinou příležitost Mladíka s citerou nalézt, nevznesla vůči všem těm útrapám jedinou připomínku a ani slovem nedala najevo, že by snad chtěla své hledání vzdát. Byla si dobře vědoma, že Mladík s citerou je neobyčejně moudrý člověk, se kterým se průměrný člověk nikdy nesetká. Aby naplnila své dlouholeté přání, už dávno si předsevzala, že bez ohledu na to, s jakými nástrahami se setká, neudělá ani krok zpět, i kdyby kvůli tomu měla obětovat svůj život. Její půvabná tvář na sluníčku zčervenala,

ale z jejích průzračných očí stále více a více vyzařovala naděje. Když Strážce hor a ostatní viděli, jak je silná, nezbylo jim než povzdechnout si nad vlastní slabostí a zároveň pocítili ještě větší touhu jí pomoci.

Konečně opustili vysoké hory a namísto spalujících slunečních paprsků teď ucítili na tváři ledový vítr. Prabhutaratna je zavedl do temné soutěsky, kde nerostlo ani stéblo trávy. Putovali hodně dlouho, tu na východ, tu na západ a tma kolem nich byla stále hustší, až už téměř nic neviděli. Po chvíli se Prabhutaratna zastavil před jedním uzavřeným horským údolím a u úzkého vchodu do jeho nitra jim řekl: „Toto horské údolí je součástí světa Spícího lotosu. Touto štěrbinou se dostanete přímo do jeho středu.“

Prabhutaratnova slova Perličku skutečně zmátla. Celou dobu si myslela, že Spící lotos je nesmírně krásná rostlina, a když teď před sebou viděla to mrtvé horské údolí, nevěděla, co si o tom všem má myslet.

„Copak Spící lotos není krásný voňavý květ, ale temné horské údolí?“ zeptala se Křišťálová panenka, jako by jí četla myšlenky.

„Spící lotos je opravdu jedinečný, královna mezi všemi květy. Nejenže je nesmírně krásný, ale přináší užitek všem lidem!“ odpověděl s úsměvem Prabhutaratna.

„A proč tedy říkáš, že tohle mrtvé horské údolí je Spící lotos?“ zeptal se nechápavě Spáč.

„Spící lotos vyrostl na úrodné půdě, kterou pravidelně zalévaly

sluneční paprsky a vydatné deště, ale při jednom velkém zemětřesení, jež málem zničilo celý vesmír, ji zasypala silná vrstva prachu. Od té doby se země už nespočetněkrát znovu otřásla a vesmírný prach zakrýval lotosový květ vrstvu za vrstvou, až nakonec ten krásný květ celý zasypal. Prach a suť, které se na něm usadily, jako by navíc přitahovaly další nečistoty. Za ty dlouhé roky se na nich usadilo ještě více prachu, který se proměnil v hlínu a ta postupem času zkameněla. Působením větru a deště pak vzniklo toto horské údolí, které kolem Spícího lotosu vytvořilo neproniknutelný krunýř. Chodba, před níž stojíme, je jediným vchodem do horského údolí a zavede vás až do středu samotného lotosu.“

„Ale vždyť je tam hrozná tma! V takové tmě Spící lotos nikdy nenajdeme!“ namítla Křišťálová panenka, která mezitím došla až ke vchodu do údolí a zamyšleně si ho prohlížela.

„V údolí najdete Lucerničku s plamínky života a až se tak stane, Spící lotos se před vámi sám jasně rozzáří a vy spatříte ten nejneuvěřitelnější úkaz v celém vesmíru,“ prozradil jim Prabhutaratna.

„A co je to ta Lucernička s plamínky života?“ Perlička překvapeně rozevřela oči.

„Perličko, Lucernička plamínků života již celé tisíce let vytrvale udržuje v temném Spícím lotosu světlo. I přesto, jak je maličká, chrání pod zemí pohřbený Spící lotos, který díky ní nikdy nezvadne. Zahlédnout Spící lotos není vůbec snadné, naleznete ho pouze spolehnete-li se na vlastní moudrost. Já vám mohu jen poradit, to

ostatní už musíte zvládnout sami. Až se před vámi rozevře květ Spícího lotosu, vaše mysl se osvobodí od všech klamů a mylných představ!“ Když Prabhutaratna domluvil, Perlička a ostatní náhle ucítili, jak se jim zatmělo před očima a během okamžiku se ocitli v temném horském údolí. Byla tam taková tma, že si neviděli ani na špičku nosu.

Zem pod jejich nohama byla navíc samá díra a na každém kroku na ně číhala nějaká past. Chvilí klopýtali sem a tam, až si konečně na tmou trochu zvykli a nejasně rozpoznaly balvany, které se neuspořádaně povalovaly všude kolem nich.

Zatímco dál slepě bloumali temným údolím, v jejich nitrech se neustále mísily pocity strachu a naděje. Šli hodně dlouhou dobu, ale kromě husté tmy nic neviděli.

„Nezabloudili jsme? Neměli bychom se vrátit zpátky ke vchodu do údolí?“

Spáč sotva domluvil, když Perlička rychle namítla: „Prabhutaratna říkal, že Spící lotos byl svědkem nespočtu velkých proměn země a za ty dlouhé roky ho zasypaly vrstvy prachu a sutě. Samozřejmě že ho jen tak snadno nespatříme. Pokud nás přemůže strach a nesestoupíme hluboko do údolí, nebo se dokonce vrátíme zpět, Spící lotos nikdy nenajdeme.“

Když Strážce hor uslyšel Perliččina slova, bylo mu jasné, že dokud pohřbený květ neobjeví, Perlička toto horské údolí neopustí. Okamžitě

tedy sebral ze země dva kameny a začal s nimi jeden o druhý křesat. Vyzkoušel spoustu kamínků, až se mu podařilo vykřesat několik jisker. „Rychle mi přineste nějaké větvičky, které ještě úplně nezkameněly,“ jeho nadšený hlas znovu posílil jejich sebedůvěru a za chvíli už všichni svírali v ruce jasné pochodně. S pochodněmi získali i směr a novou naději! Přidali do kroku a vydali se rovnou do středu horského údolí.

Jak se nořili stále hlouběji do útrob toho hlubokého údolí, vítr, který je celou cestu doprovázel, byl stále silnější a studenější.

Náhle polekaně vykřikli, protože je znovu obklopila černočerná tma. Jejich pochodně nedokázaly dál odolat náporům silného větru a zhasly. Strážce hor rychle rozdělal nový oheň, ale přestože jejich pochodně opět vzplály, netrvalo víc jak pár minut a silný vítr je znovu sfoukl. Opakovaně podpalovali pochodně a klopýtali dál a dál, až už měli všichni tak bolavé nohy, že sotva udělali další krok. Horské údolí se před nimi však i nadále táhlo do dále neznámo kam a po Lucerničce s plamínky života, o které mluvil Prabhutaratna, nebylo nikde ani stopy. Perlička přesto i nadále nezlomně věřila, že Spící lotos, který kvetl pohřben hluboko pod nánosy kamení, musí být obdařen nějakou tajemnou silou. Nevzdávali se tedy naděje a kráčeli odhodlaně stále hlouběji do horského údolí, které se teď neustále zužovalo.

Náhle ucítili v tom ledovém větru nejasnou vůni santálové dřeva a Duhová panenka jako by na temné skalní stěně spatřila světýlko připomínající světlušku. Vystrašeně rozevřela oči a chvílku světýlko

pozorovala. Po chvíli konečně rozeznama, že to je drobná lucernička. Zvláštní bylo, že ani ten nejsilnější poryv nedokázal sfouknout její plamínek, který byl tak malý, že je člověk sotva zahlédl. Duhová panenka tím byla naprosto fascinována a úplně zapomněla na svět kolem sebe. Až po chvíli do ní někdo jemně strčil. Polekala se, a když se rozhlédla, všimla si Perličky, která stála vedle ní. Rychle se podívala zpátky na světýlko, ale to už se mezitím rozletělo podél skalní stěny. Okamžitě se za ním rozeběhla a křičela: „Rychle poběžte za mnou, nebo se nám plamínky života ztratí!“

Její naléhavé volání a úprk přiměly i ostatní, aby se za ní rozeběhli, i přestože Lucerničku dosud sami nespátřili.

„Už ji vidím!“

„Já taky!“

„Ta Lucernička je tak maličká. Není divu, že je tak obtížné ji zahlédnout!“

Horské údolí se rázem naplnilo radostným voláním.

„Jau!“ Perlička ve tmě omylem šlápla do díry a zakopla. Strážce hor se rychle zastavil a upřel na ni svůj ustaraný pohled. K jeho překvapení ale Perlička rychle vyskočila, usmála se na něj a nedbajíc bolesti běžela dál za ostatními. V jeho srdci se rázem vzedmuly soucit a zároveň hluboký obdiv.

„Pospěš si! Už je skoro nevidím,“ volala Perlička na Strážce hor. To kratičké zdržení ale stačilo na to, že jim jak Lucernička, tak ostatní zmizeli z dohledu. Zrovna ve chvíli, kdy začínali propadat bezmoci,

uslyšeli náhle Duhovou panenku vzrušeně volat: „Rychle! Tady je.“ Perlička se Strážcem hor se okamžitě rozeběhli za jejím hlasem a za chvíli už zahlédli slabé plamínky života, které se mihotaly tmou. Duhová panenka spolu s ostatními, sotva popadali dechu, ale ani na okamžik Lucerničku nespouštěli z očí. Perlička se Strážcem hor je rychle dohnali.

Lucernička byla neskutečně neposedná, ani na chvilku se nezastavila. „Jako by si s námi schválně hrála na honěnou. Jednu chvíli letí tak rychle, že se nám úplně ztratí z dohledu, ale za okamžik ji máme zase přímo před očima. Pak chvíli zase stojí na místě, ani se nepohne, a když už ji skoro máme, rychle uskočí a odlétne ještě hlouběji do temného horského údolí,“ vyprávěla dlouze Duhová panenka, aniž by přitom spustila z Lucerničky zrak.

Zatímco Perlička hleděla se zaujetím na Lucerničku, Strážce hor využil příležitosti, aby se podíval kolem sebe a potom zkroušeně zamumlal: „Zdá se, že tady cesta končí. Je možné, že už jsme došli až nakonec samotného údolí?“

„Podívejte! Lucernička už se nehýbá!“ zvolala potichu Perlička.

Chvíli Lucerničku pozorovali a potom se k ní začali pomalu plížit. Jejich srdce hlasitě bušila. Když už měli plamínky života kousek před sebou, Perlička se jako první neudržela a rychle vztáhla ruku, aby Lucerničku chytila. Lucernička ale rychle uhnula. To už se k Perličce přidali i Strážce hor, Spáč a Křišťálová panenka a znovu začali Lucerničku pronásledovat. Ta ale byla neskutečně mrštná, uhýbala tu

nahoru a dolů, tu doleva, tu doprava. Nezdálo se, že by chtěla úplně uletět, ale nenechala se ani chytit. Už opravdu nevěděli co si počít, když v tom Duhovou panenku něco napadlo: „Plamínky života jsou zároveň plamínky moudrosti, nezapojíme-li svou moudrost, nikdy je na svoji stranu nezískáme.“ A tak stála ve tmě a pozorně Lucerničku studovala. Náhle se celá oslnivě rozzářila a promluvila něžným hlasem, který její kamarádi ještě nikdy neslyšeli: „Vše živé obsahuje element ohně, bez kterého by nebyla záře ani teplo. Také Spící lotos již za okamžik ve světle plamínků vystaví na obdiv svou krásu! Lucerničko, rychle vzplaň jasnými plameny a zažeh tu nekonečnou tmu...“ Duhová panenka vypadala, jako by byla ponořena do hluboké meditace. Perlička s ostatními sice nechápali, co dělá, ale když viděli její soustředěný výraz, neodvažovali se promluvit a pouze úzkostlivě sledovali každý její pohyb.

Lucernička plamínků jako by rozuměla tomu, co jí Duhová panenka říká, a po chvíli se rozzářila ještě jasněji. Duhová panenka okamžitě pocítila její nesmírnou sílu a pomalu k ní natáhla ruce. Lucernička se poslušně kousek po kousku přibližovala vstříc jejím dlaním.

Sotva se Lucernička ocitla v jejím sevření, rozžehla se oslnivou září a vzápětí vzplály děsivé plameny, které jako kulový blesk rozbíjely okolní skalní stěny. Celým údolím se začaly jedna za druhou ozývat ohlušující rány. Všichni byli tou náhlou změnou tak vyděšení, že zůstali stát jako přimražení a nevěděli co si počít.

„Duhová panenka, stěny horského údolí se brzy zřítí, rychle Lucerničku

zhasni!“ volali vystrašeně. Ale Duhová panenka je vůbec neslyšela, nevšímala si okolního dění a pouze soustředěně pozorovala záplavu jasných plamenů nad svou hlavou a Spící lotos, který se nejasně rýsoval mezi plameny.

Náhle se ozvala příšerná rána, jako by se nebesa a země měly rozštípnout, a černé horské údolí se vmžiku začalo bortit. Perlička s ostatními cítili, že půda pod jejich nohama rychle praská, a ještě než vůbec stihli nějak zareagovat, ocitli se pod zemí. Všude kolem nich poletoval popel a prach. Už začínali propadat panice, když v tom se z podzemí náhle prodrala oslepující záře, která osvítila vše kolem a během chvilky zahнала temnotu a zničila všechen popel i prach.

Spící lotos konečně prorazil skořápku, pod níž byl tisíce let pohřbený, a vystavil na obdiv svou neposkvřenou tvář!

Omámeně pozorovali ten zázrak a za okamžik ucítili, že dopadli na měkoučký žlutý koberec. Nečekaný závan jemné vůně vzápětí zcela zahnal všechen jejich strach.

Téměř jako by se ocitli v náručí úchvatné snové krajiny. Očarovane stáli uprostřed voňavého zářivého květu a obdivovali se tomu nekonečnému lotosovému světu. Duhová panenka, která svírala v dlaních Lucerničku s plamínky života a která vysvobodila Spící lotos ze země, vyčetla z jeho překrásné tváře tajemství, jež se skrývalo hluboko v jejím nitru – i v jejím srdci plápolá drahocenný plamínek života...

16. Pravlast větru

Když se Perlička s ostatními konečně odhodlali opustit tajuplný svět Spícího lotosu a vrátili se do Města pokladů, vládla zde už mrazivá zima.

Husté sněhové vločky tančily na ledových křídlech severního větru do rytmu hudby Světa úchvatných tónů a pomalu se snášely na sněhobílou zem. Jejich ladné pohyby přiměly přírodu, aby stydlivě svlékla svůj zelený šat a zaměnila ho za bílý kabátek utkaný z poletujících vloček, v němž spolu s milosrdnou sněhovou vílou protančí celou zimu ledovým tancem.

Svět úchvatných tónů vznikl spojením toho nejryzejšího z nespočtu životů – minulých, současných i těch budoucích, a díky své nedotčené přírodě tvoří naprosto jedinečný osvětlený svět, jemuž není v celém vesmíru rovno. Z každého živého tvora či rostliny i ze všech nerostů, hornin a dalších neživých prvků zde vyzařují nadpozemské projevy Nirvany: věčnost, blaženost, čestnost a čistota. Dokonce i uprostřed tuhé zimy, kdy se všechna zvířata a ptáci ukryli, zde byla na každém kroku cítit jeho překypující životní síla.

Když Perlička spolu s ostatními, kteří se právě vrátili z duhového světa Spícího lotosu, spatřili ty sněhem přikryté horské vrcholky, zamrzlé řeky a rostliny krčící se pod tíhou sněhových závějů, nemohli si na tu

nekonečně bílou krajinu nejprve zvyknout. Avšak poté co se znovu setkali s Prabhutaratnou, objevili, že i pod závojem mrazivé zimy se ukrývá čilý život a pocítili, jak nezměrnou vitalitou oplývá vesmír.

Prabhutaratna byl sice proměnami okolní přírody, jež provázely střídání ročních období, také fascinován, ale zatímco jeho už nemohly vnější podoby věcí ovlivnit, uvědomoval si, že v Perličce a ostatních vyvolávají proměny krajiny nejružnější nálady a myšlenky. Prabhutaratna, který považoval vše živé za sobě rovné, tedy trpělivě Perličce a ostatním vysvětloval, jak náležitě ocenit tu ledovou podobu Světa úchvatných tónů.

Všichni se teď dívali na sněh ve zcela novém světle. Při pohledu na ty rozmanité zasněžené scenérie pocítili všudypřítomnou tvořivou sílu vesmíru, díky níž se beze slov a formou hry neustále učili něčemu novému.

Sněhové závěje byly čím dál hlubší a spolu s tím, jak klesala venkovní teplota hluboko pod nulu, snižovala se i hustota vzduchu. Jednalo se sice o přirozený jev, ale Perlička si kvůli tomu dělala veliké starosti. Měla strach, že jestli bude sněhu i nadále přibývat, vzduch ve Světě úchvatných tónů bude čím dál řidší. Nakonec se se svými obavami svěřila Prabhutaratnovi. Ten ji ale uklidňoval: „Vzduch nepodléhá změnám, a protože není nijak omezen svým tvarem, je těžké ho zcela zničit. Teď se zdá, jako by měl dočista zmizet, ale ve skutečnosti se jen dočasně schoval. Stačí, když najdete kam, a Svět úchvatných tónů bude znovu oplývat dostatkem čerstvého vzduchu.“

„Ale jestliže je vzduch beztvářý, jak máme najít místo, kde se skrývá, a vysvobodit ho, aby znovu vyplnil prostor kolem nás?“ ptal se Strážce hor.

Když Prabhutaratna viděl jeho zmatený výraz, řekl: „Příroda je opravdu obdivuhodná. Nejenže střeží pro každého tvora nezbytné živiny, v celém vesmíru zároveň nenajdete lepšího průvodce. Nechte se jí vést a určitě se vám podaří rozevřít brány paláce, v němž se vzduch skrývá, a vysvobodit tak Element větru.“

Jak putovali Světem úchvatných tónů pevně uzamčeným pod vrstvou ledu a sněhu, téměř na každém kroku se setkávali s nejrůznějšími podobami zimní přírody. Odvážně čelili chladu a prohledávali každé místo, kde by se snad mohl Element větru skrývat. Nejprve si mysleli, že palác, ve kterém je uvězněný vzduch, se nachází v jeskyni, jejíž vchod uzamkl led. Několik měsíců tedy navzdory mrazu odhazovali sněh, a když nic nenašli, vydali se do středu zamrzlého jezera a zapomínajíc na hlad i spánek zamrzlé jezero neúnavně prohledávali... Ledem obalené větve stromů připomínající mořské korály, zasněžené hory a zamrzlé moře, dokonce i trs trávy, který se prohnul pod tíhou sněhu... žádné místo, žádný kout, který skýtal byt' jen špetku naděje, neutekl jejich pozornosti.

Systematicky prohledávali Svět úchvatných tónů a čas mezitím ubíhal. Jak vůbec takový Element větru vypadá? To nikdo z nich nevěděl. Vzduch mezitím i nadále řídnul a oni postupně ztráceli víru. Dokonce

pomysleli i na to okamžitě Svět úchvatných tónů opustit, protože se obávali, že vzduch dočista zmizí a oni se ocitnou v ohrožení života. Dlouhodobý pocit zklamání vyvolal i v Perličce pochybnosti. Copak jí Element větru opravdu může pomoci nalézt Mladíka s citerou?

Všichni propadli beznaději, pouze Strážce hor si i nadále uchovával své odhodlání. Byl přesvědčený, že Element větru se určitě skrývá po závějemi sněhu v zamrzlé půdě.

„Jen málokomu se poštěstí zavítat do Světa úchvatných tónů. Copak Prabhutaratna neříkal, že je to pokladnice moudrosti?! Nezapomínejte, co všechno už jsme tu viděli, většina lidí něco takého nespattí ani za mnoho životů. Neztrácejme naději! Určitě se nám podaří naplnit Svět úchvatných tónů znovu čerstvým vzduchem,“ uklidňoval je.

„Strážce hor, copak je to pro nás opravdu tak důležité?“ Křišťálová panenka jako by mluvila všem z duše.

„Křišťálová panenko, je-li vzduchu dostatek, neuvědomujeme si, jak vzácný a nezbytný je, jen málokdo vůbec zaznamená jeho existenci. Ale »Lidský život je pomíjivý a může se změnit během jediného nadechnutí.« Vzduch kolem nás je už tak řídký, že se zadýcháváme a jsme neklidní. Jestliže nevyužijeme času, který zbývá, abychom našli místo, kde se Element větru skrývá, jak tu přežijeme?“

„Stačí, když odejdeme ze Světa úchvatných tónů někam, kde je vzduchu dostatek, a budeme v bezpečí!“

„Myslíte si, že se nám podaří opustit Svět úchvatných tónů během jediného dne?“ zapochyboval potichu Strážce hor, zatímco se rozhlížel

po vrcholcích hor, které se tyčily na východ od nich. Náhle jako by si na něco vzpomněl: „Voda i sníh vznikají z vlhkosti obsažené ve vzduchu. Sníh a vzduch jsou tak úzce propojené a sníh je tedy zároveň i místem, kde musíme hledat. Všechny živé formy potřebují vzduch ke svému životu, musí ho tedy být velké množství, z čehož vyplývá, že v obyčejné závěži ho určitě nenajdeme. Co kdybychom se vydali hledat ještě výš do věčně zasněžených hor?“

Okamžitě odejít ze Světa úchvatných tónů nemohli a jestliže chtěli přežít, nezbylo jim než se vzchopit a vydat se spolu se Strážcem hor navzdory ostrému ledovému větru vzhůru do hor. Se zatnutými zuby klopytali mezi strmými zasněženými vrcholky, padali a zase se zvedali ze země a s obtížemi stoupali až na nejvyšší z nich. Záře, která se odrážela od sněhu, je píchala do očí, na kůži se jim vytvořily omrzliny, kolikrát se poranili o ostrý led. Poté co překonali větrnou pláň, kde je stihla sněhová bouře, ocitli se konečně na nejvyšším vrcholku hor přikrytých závěsemi sněhu, jenž se vznešeně tyčil nad ostatními vrcholky jako nějaký trůn ledového království.

Při pohledu na tu starobylou ledovou horu, která se částečně ztrácela v mléčně bílých mracích, rázem zapomněli na všechny útrapy i bolest a pocítili nesmírnou radost.

Poletující sníh zde za tisíce let vytvořil ledovou pláň, která proměnila nejvyšší vrcholek Světa úchvatných tónů v okouzlující horu oslnivé sněhové záře. Perlička s ostatními byli tou nádherou starobylého ledovce naprosto očarováni. Všimli si, že část sněhu dala vzniknout

průzračně čistému jezeru, z jině se zrodily překrásné ledové sochy a nemálo ledových jazyků, poté co se spojily s hlavním ledovcem, vytvářelo rampouchy a visutá údolí nejrozmanitějších tvarů, která jako by vytesala nějaká nadpřirozená síla.

Perlička spolu s ostatními nemarnili čas a začali mezi těmi úchvatnými křišťálovými ledovci neúnavně hledat uvězněný vzduch. Strážce hor, který měl odjakživa k přírodě blíže než ostatní, se tentokrát nenechal ničím vyrušit. Jeho mysl se soustředila na jediné – najít Element větru.

Vytrvalým štěstí přeje! Toho dne stoupal Strážce hor podél ledovcového jazyka, když se náhle ocitl na rozsáhlé ledové pláni. Led zde byl nesmírně tvrdý a všude kolem se navíc vršily obrovské hromady ledu. Jak na ně dopadaly sluneční paprsky, mezi jednotlivými hromadami se objevovaly někdy jasné jindy sotva znatelné duhy. Perlička s Kanárkem a Křišťálovou a Duhovou panenkou se za nimi vesele honily, ale Strážce hor si všiml, že v každé z těch ledových hor se skrývá velké množství průzračných kulatých perliček. Dlouho je pozoroval, až si náhle uvědomil: „Podívejte, v těch hromadách ledu je velká spousta třpytivých vzduchových bublinek! To budou určitě ty Elementy větru, o kterých mluvil Prabhutaratna.“

Jeho zjištění všechny nesmírně potěšilo. Nadšeně si ty perličky uvězněné v ledu prohlíželi a snažili se přijít na to, jak je vysvobodit. Ale zmrzlý sníh, který se tu hromadil po tisíce let, byl už dávno tvrdý jako kámen. Bylo by třeba obrovské síly, aby jej dokázali prorazit.

„Na zemi se kdysi musela strhnout velká vánice a tyhle vzduchové bublinky nejspíš nestačily uniknout a zůstaly pohřbeny pod sněhem a ledem!“ Zkušeného Strážce hor se v tu chvíli zmocnily oprávněné obavy. Když viděl Perličku a ostatní, jak plni naděje odtesávají silnou vrstvu tvrdého ledu, neudržel se a promluvil: „Tenhle zmrzlý sníh tu leží už tisíce let, a je tudíž nesmírně tvrdý. Na to, abychom ho rozbili, bude třeba obrovské síly. Takhle pouze marníte čas.“

„Nehledě na to, že i kdybyste část toho ledu roztloukli, dokud nerozbijeme všechny tyhle ledové hory i ledovce, nebude to nikdy stačit k tomu, abychom naplnily celý Svět úchvatných tónů dostatkem vzduchu.“

„Napadá tě tedy nějaký lepší způsob?“

Perliččina otázka připravila Strážce hor o slova.

Konečně našli Element větru, ale jak prorazit ty vrstvy tvrdého ledu a vypustit vzduch na svobodu, aby znovu naplnil celý Vesmír? Opět stáli před složitým problémem a nevěděli si rady.

Bloumali mezi těmi obrovskými kupami ledu a zkoušeli vše možné ale marně. Nakonec se posadili sklesle na zem, ve tváři nepřítomný výraz. Pouze Strážce hor se nevzdával a stále ještě procházel mezi ledovými horami, přemýšlel a hledal.

„Strážce hor, já myslím, že bychom to měli vzdát! Neplýtvěj zbytečně svou energií.“

Když uslyšel Duhovou panenku, rychle k ní přiběhl a naléhavě řekl: „Něco mě napadlo! Duhová panenka, mohla bys mi, prosím, pomoci?“

„Povídej, co tě napadlo? Jak ti mohu pomoci?“

„Led se přeci rozpouští vlivem tepla! Duhová panenka, mohla bys znovu vyvolat své světelné spektrum a celá se rozzářit, aby z tebe sálalo co největší teplo? Možná, že tak dokážeš ten sníh rozpustit.“

„No já nevím...“ Duhová panenka chvíli váhala, ale když viděla jeho prosebný výraz, dodala si kuráže: „Dobrá, tak já to zkusím!“

A tak zatímco ostatní na ni upírali pohledy plné očekávání, Duhová panenka soustředila svou mysl a veškerou svou energii na to, aby se znovu rozzářila.

Po několika hodinách už byla zcela vyčerpaná, ale hromady ledu se i nadále tyčily neoblomně k nebi. Roztála pouze tenká vrchní vrstva. I přes své zklamání se rychle běželi o Duhovou panenku postarat. Strážce hor pocítil hlubokou beznaděj a dlouhou chvíli pouze otupěle hleděl na ty ledové hory.

Ani nevěděli jak a kdy, ale únava je přemohla a zanedlouho potom všichni hluboce usnuli. Náhle se odněkud mezi hromadami ledu ozvala obrovská rána. Strážce hor ten zvuk probudil a hned se vydal zkoumat, odkud ten zvuk přichází. Třpytící se sněhová záře ho oslňovala, ale i přesto si po chvilce všiml, že ta největší a zároveň nejvyšší ledová hora se pomalu pohybuje. V tom okamžiku si zároveň uvědomil, že ty ohlušující rány pocházely z toho, jak do sebe jednotlivé hromady ledu vzájemně narážely. Strážce hor to dlouho pozoroval a všiml si, že ledová hora nejenže nevypadá, že by se měla brzy zastavit, ale že zrovna klouže vstříc shluku dalších ledových kopců.

„Jak je možné, že se ta ledová masa pohybuje?“ podívoval se, když v tom uviděl podivnou záři, která se pod ní vlnila. „Kde by se tu vzala voda? Aha – to bude sníh, který roztál díky úsilí Duhové panenky!“ Zatímco přemýšlel, ledová hora mezitím už sklouzla na nakloněný svah a rychle se valila vstříc velké skupině ledových ker pod ním. Strážce hor instinktivně vykřikl: „Rychle vstávejte, ledová hora se řítí do údolí!“ Všichni okamžitě vyskočili.

Náhle se ozvala ohlušující rána. Během toho kratičkého okamžiku se ledová hora rychle svezla ze svahu, a aniž by se odklonila ze své dráhy, vrazila do shluku ledových ker. Rázem se do celého okolí rozlétl led a sníh a odevšad se ozývalo praskání a ohlušující rány. Překrásné ledové hory jedna za druhou vybuchovaly a vzduchem poletovaly kousky roztříštěného ledu, které se na silných poryvech větru nesly do širého okolí... Vzduchové bublinky byly konečně osvobozeny z ledového sevření, v němž strávily miliony let, a radostně se rozlétly vstříc nekonečné obloze. Všichni cítili, jak chladivý ledový vítr povlává jejich šatem, a Světem úchvatných tónů se šířil ten nejčerstvější a nejčistší vzduch. Ještě nikdy se necítili tak příjemně a uvolněně.

Zatímco pozoroval ten poletující led a sníh, Strážce hor cítil, jak se mu vzrušením rozproudila krev v celém těle. Náhle mu připadalo, jako by on sám byl celou dobu zavřený v neviditelných okovech, které ho pevně svíraly. Když ale viděl ty vzduchové bublinky, jak volně letí spolu s ledovou tříští vstříc nebesům zpět na svobodu, i ta

nevyslovitelná tíseň, která tížila jeho srdce a mysl, náhle zcela zmizela a on se cítil najednou tak nesmírně lehký a uvolněný.

Zůstal stát tváří v tvář tomu hustě poletujícímu sněhu a ledovému větru a jeho mysl byla v tu chvíli zcela prostá všech rušivých myšlenek, jako by se rázem proměnil v bódhisatvu. Stál hrdě mezi těmi bělostnými zasněženými vrcholky a pozoroval semínka větru, jak se svobodně rozlétají z té starobylé krajiny ledu a sněhu do celého vesmíru.

17. Nebeský mladík

Studená zima konečně polevila. Ledové bystřiny naplněné vodou z roztátého sněhu se slévaly do širokých řek, které zpívaly píseň procitnutí a vyzývaly rostliny a zvířata, aby se probudili z dlouhého zimního spánku. Příroda, posílena vydatným odpočinkem, začala okázale vystavovat na obdiv své krásy, všude kvetly pestrobarevné květiny, mezi nimiž poletovali ptáci a motýli, a celým Světem úchvatných tónů se šířila intenzivní atmosféra jara.

Perlička spolu s ostatními, kteří opět pokročili dál na své cestě poznání, nedokázali při pohledu na tu pestrobarevnou jarní krajinu potlačit nezměrnou radost a pocítili ještě naléhavější touhu pátrat po stále hlubších tajemství života. Plni očekávání se tedy vydali na další objevnou výpravu oceánem hvězd.

Rozverné jaro způsobilo, že Mléčná dráha vypadala zase úplně jinak. I Nebeský mladík, který již dlouhé roky Mléčnou dráhou proplouval na své pouti za Vílou štěstí, se nyní vydal se svou drahocennou citerou po stopách jara. Na svých cestách měl dostatek příležitostí pozorovat neustálé proměny přírody, a i přestože mu nechyběla odvaha a kuráž, oplýval zároveň vnitřním klidem a rozvahou. Jeho laskavé moudré oči purpurové barvy neustále pátraly po významu dějů, které se bez přestání odehrávaly ve vesmíru kolem něj.

Mléčná dráha je již milióny let tichým svědkem střídání jednotlivých

ročních období, které v jejích světech ničím nerušeny vykreslují nejrozmanitější pestrobarevné obrazy. Také toho roku sem stejně jako každý rok zavítalo jaro a i tentokrát se se stejným odhodláním, jež za ta dlouhá léta ani trochu nepolevilo, snažilo ze všech sil Mléčnou dráhu si podmanit. V očích Nebeského mladíka ale byla ta krásná jarní krajina jako přelud, který za okamžik zmizí, ani trochu jím nemohla pohnout. Aniž by se jedinkrát zastavil, i nadále vytrvale hledal Vílu štěstí.

Nebeský mladík se velmi záhy dozvěděl, že život je jako ranní rosa – přestože je plný oslnivých okamžiků, ve skutečnosti skrývá mnohá nebezpečí. Pouze podaří-li se mu nalézt Vílu štěstí, jeho mysl se oprostí od pomíjivých přeludů a on porozumí skutečné podobě a významu života. Legenda praví, že Víla štěstí se zrodila a roste spolu s vesmírem. Prý je ukryta někde mezi hvězdami nekonečné Mléčné dráhy. Nebeský mladík si sice vážil svého výjimečného vzhledu, ale neodbytné pocity pomíjivosti a bezmoci ho přiměly jasně si uvědomit, že pokud se mu nepodaří Vílu štěstí najít, je v tomto životě odsouzen pouze k bezcílnému bloumání, na jehož konci se jednoho dne v tom obrovském vesmíru rozplyne.

Mléčná dráha prochází neustále koloběhem zrodu a zániku, protože ani hvězdy se nemohou vymanit z vlivu všeobecného principu, podle něhož se v celém vesmíru neustále střídají fáze zrození, existence, rozkladu a zkázy. Avšak i přestože některé hvězdy zanikají, jiný

princip příčin a následků je zárukou, že se současně rodí mnoho nových galaxií, jež dávají vznik novému životu.

Nebeský mladík se odmalička plaví na své stříbřitě bílé plachetnici touto neustále se měnící Mléčnou dráhou a neúnavně hledá Vílu štěstí. Jednou se na svých cestách šťastnou náhodou setkal s obrovským nádherně osvětleným korábem. Ještě nikdy krásnější loď neviděl. Kapitán, který ji řídil, byl již šedivý, ale stále ještě plný sil, a Nebeský mladík měl pocit, jako by se znali odjakživa. Za světla svíce si celou noc vyprávěli o svých zážitcích z vesmírných plaveb. Moudrého starce mladíkův příběh hluboce dojal, a když se loučili, vybral pro něj mezi překrásnými drahocennými poklady, kterých měl plnou loď, starou citeru a mladíkovi ji daroval. Zároveň ho nabádal: „Chlapče, tahle starobylá citera se jmenuje Vzdušná. Je to ta nejdrahocennější a nejzvláštnější citera, co jsem kdy viděl. Nejenže z ní neustále vychází jemná záře připomínající první paprsky ranního slunce, ale nemusíš se ani dotknout jejích strun a ona sama vydává ty nejlíbeznější nebeské tóny. Víla štěstí, kterou hledáš, je tou nejsvobodnější bytostí v celém vesmíru. Možná, že ji tóny této vzácné citery dokážou přivolat. Vezmi si ji a štěstí si tě samo najde!“

Stařec obřadně předal starobylou citeru Nebeskému mladíkovi do rukou a ten ji vděčně přijal. Zrovna přemýšlel, jak mu vyjádřit své díky, když v tom citera, jako by vytušila jeho pocity, zanotovala táhlý radostný tón na výraz mladíkovi vděčnosti. Přesnost, s jakou vystihla jeho pocity, které on sám nedokázal vyjádřit slovy, dojala Nebeského

mladíka k slzám.

Poté co se rozloučil se starým kapitánem, pokračoval Nebeský mladík dál ve svém hledání. Tóny jeho citery se nesly dnem i nocí Mléčnou drahou a toužebně volaly Vílu štěstí. Ale ta se přesto neobjevovala! Kolikrát jen vzplály jeho naděje, aby je vzápětí vystřídalo zklamání, až se ty protichůdné pocity spletly v hustou síť, která pevně semkla jeho srdce a provázela ho na jeho životní pouti Mléčnou drahou.

Perlička spolu s ostatními se teď pravidelně vydávali na jarní procházky po Mléčné dráze, která se proměnila v rozkvetlou louku s nespočtem květin. Ten překrásný pestrobarevný svět se však v Perliččiných očích nemohl rovnat Bambusovému háji hustých mraků, kde se setkala s Mladíkem s citerou. S neklidným srdcem následovala Strážce hor a ostatní na jejich cestách Mléčnou drahou, z níž dýchala na každém kroku vůně jara. Toho dne Perlička náhle zaslechla, jak se vzduchem nese dojemný zvuk citery. Ty tklivé tóny jako by někoho nebo něco přivolávaly a znovu rozjitřily stesk hluboce zakořeněný v jejím srdci.

Přesto si nebyla jistá, jestli se jí to celé jen nezdálo. Jednu chvíli jako by ty tóny zaslechla a vzápětí se znovu rozhostilo ticho. V její mysli se však i nadále opakovaně rozeznávala jejich ozvěna a před očima co chvíli viděla nejasný obraz toho, jenž na ni hrál. Citlivá Perlička už se nedokázala nadále obdivovat krásám jarní krajiny a spolu s tóny citery, které se tak náhle ozvaly, se v jejím nitru znovu vzedmulo silné

očekávání.

„Podívejte! Jako by se támhle v dálce na Mléčné dráze kolébala plachetnice!“

Pohlédli směrem, kterým Perlička ukazovala, a skutečně uprostřed třpytících se hvězd spatřili bělostnou plachtu.

Zvědavě si ji prohlíželi a to už je i Nebeský mladík zahlédl, jak stojí mezi květinami. „Již dlouhé roky se plavím nekonečnou Mléčnou drahou a dosud jsem Vílu štěstí nenašel. Možná že tihle lidé vědí, kde se schovává!“ pomyslel si, rychle stočil kormidlo opačným směrem a vydal se napříč rozlehlou Mléčnou drahou vstříc Perličce a ostatním.

„Není to náhodou ten mladík, jehož portrét se tenkrát objevil na Kvarkově počítači?“ řekl překvapeně Spáč, poté co se plachetnice přiblížila.

„Máš pravdu! To je ten mladík, kterého jsme viděli na obraze citových zárodků!“

Nebeský mladík stál sám na přídi lodi, a zatímco ho ovíval vítr, zkušeně navedl loď mezi květiny. Ta scéna byla naprosto totožná s tou na obraze citových zárodků, během níž se uprostřed záplavy květin náhle objevil pohledný mladík.

Perlička mladíka překvapeně pozorovala, když v tom znovu zaslechla tóny starobylé citery, které ji naplnily nadějí. Dokonce i křehké květiny kolem nich jako by se na povel roztančily do rytmu té nebeské hudby. Spousta květů rychle opustila větvičky a stonky a vzlétla vstříc nekonečné obloze a za doprovodu citery vesele tančila na křídlech

jarního větru spolu s včelami a motýli. Tóny starobylé citeř si během chvilky podmanily všechny živé tvory, kteří se v tu chvíli ocitli uprostřed té jarní záplavy květin.

„Já jsem Nebeský mladík. Už mnoho let se bez přestání plavím Mléčnou drahou a hledám Vílu štěstí. Neviděli jste ji někdy?“ zeptal se zdvořile mladík, poté co s citerou v náručí sestoupil z lodě. Jeho jasný hlas přerušil na chvíli ty nebeské tóny.

„Vílu štěstí, povídáš?“ zeptal se zvědavě Strážce hor.

„Nemluví se mi o tom snadno. Cestuji neúnavně dnem i nocí mezi hvězdami, abych ji našel, ale dodnes vlastně ani nevím, jak vypadá! Víla štěstí je základní hybnou silou života, vím pouze, že je to nejveselejší bytost v celém vesmíru.“

„Když ani nevíš, jak vypadá, jak ji chceš najít?“

Jejich dotazy Nebeského mladíka nesmírně rozesmutnily. Před očima náhle viděl své dosavadní útrapy a jeho citera, kterou svíral v ruce, sama od sebe vyluzovala ty nejžalostnější tóny. Při pohledu na Perličku, z níž i přes její překvapený výraz přirozeně vyzařovala čistá nevinnost, se jí bez jakýchkoli zábran svěřil s tím, proč Vílu štěstí hledá a jak přišel k této starobylé citeři. Řekl jí i to, kde všude už s její pomocí hledal a mnoho dalšího...

Perlička, která stejně jako on prošla nespočtem světů a musela často čelit zármutku, jenž nemohla nijak ovlivnit, se přesně dokázala vžít do mladíkovi situace, a tak mu samozřejmě toužila pomoci. Věděla ale, že najít Vílu štěstí nebude jen tak. Vesmír je nekonečný a pokud se

nebudou ubírat tím správným směrem, i kdyby prošli těsně kolem ní, mohli by ji minout.

„Co kdybychom požádali o radu Prabhutaratnu? Ten určitě ví, kde Vílu štěstí hledat!“ navrhla Duhová panenka a i ostatní si okamžitě vzpomněli na moudrého Prabhutaratnu a jejich srdce se naplnila nadějí.

Prabhutaratna jako by vycítil s jakým očekáváním na něj myslí a jako mávnutím kouzelného proutku se náhle zjevil mezi květinami. Perlička mu chtěla rychle povědět o Nebeském mladíkovi a jeho trápení, ale hned si všimla, že Prabhutaratna už nejspíš vše dávno ví. S blahosklonným úsměvem se obrátil na Nebeského mladíka: „Víla štěstí se skrývá v deset tisíc let starém jantaru. Je zároveň duší tvé starobylé citery, a proto je každý její tón voláním, aby se vrátila zpět. Zpěv citery, který nezná hranic, ti pomůže Vílu štěstí přivolat.“

„A kde máme ten starobylý jantar hledat?“ zeptala se rozrušeně Perlička.

„Perličko, jantar je zkamenělá pryskyřice jehličnatých stromů, která se pod zemí za miliony let přeměnila v nerost. Jantar, v němž je ukryta Víla štěstí, se nachází ve starém borovém háji ve Světě úchvatných tónů.“

„A jak vlastně ta Víla štěstí vypadá?“

„Nebeský mladíku, Víla štěstí je nejveselejší a nejsvobodnější bytostí v celém Vesmíru. Až se vyprostí ze sevření starobylého jantaru a vzlétne vstříc nekonečným nebesům, vše živé pocítí nesmírné uvolnění

a zbaví se zároveň veškerých starostí. Víla štěstí ale nemá žádnou stálou podobu. Štěstí, to je duchovní stav nezměrných možností, které Víla pocítí, až se vysvobodí ze svého sevření!“

Podle Prabhutaratnových instrukcí se Nebeský mladík vydal se svou citerou v doprovodu Perličky a ostatních do prastarého borového háje. Na první pohled se jednalo o opravdu starý les, všechny stromy měly nesmírně spleťté kořeny a po jejich kmenech stékala průsvitná zlatavá tekutina.

„To bude ta pryskyřice, o které mluvil Prabhutaratna,“ Strážce hor se několikrát prstem dotkl lepkavé tekutiny.

Několik dní borový háj prohledávali, ale kromě několika větších jantarů většinou nacházeli pouze drobné jantarové kuličky. Nebeský mladík přesto i nadále křížoval hájem a jeho starobylá citera, kterou svíral v jeho ruce, vydávala neuvěřitelně táhlé tóny, jako by věděla, že Víla štěstí je někde poblíž. Kdykoliv se do nich zaposlouchali, rázem zapomněli na všechny starosti, zcela se uvolnili a pocítili nesmírnou touhu radostně se rozeběhnout! Také prastaré borovice vždy začaly pohupovat svými starými větvemi, z jejich korun se ozývalo šumění, a bílé mraky, které se líně převalovaly přes horské vrcholky, se rychle slétly do borového lesa ke společnému tanci. Dokonce i vodopády a bystřiny poupravily rytmus svého toku, aby zurčení vody a cinkání kamínků souzněly s melodií citery. Pokaždé je navíc obklopol nespočet roztomilých zvířátek, která se přišla spolu s nimi zaposlouchat do té

překrásné hudby.

Náhle se země roztrásla a tóny citery se rázem proměnily v teskné volání.

„Dávejte pozor, vypadá to, že zem praskne!“ zvolal rozrušeně Strážce hor, když viděl, jak se země pod jejich nohama zavlnila.

Zrovna když se Perlička spolu s ostatními chtěli schovat na nedalekém skalním útesu, ozvala se ohlušující rána a ze země vykoul velký kus jantaru.

„To je určitě ten prastarý jantar! Podívejte!“ volali jeden přes druhého, zatímco pozorovali, jak se ten velký jantar kousek po kousku vynořuje. Nebeský mladík pocítil silný neklid. Zlatavě zářivý jantar byl za chvíli velký jako malý kopec, až se konečně zcela vyprostil ze sevření půdy a kamení. V tu chvíli se skrze mraky prodraly oslnivé sluneční paprsky a Nebeský mladík uviděl, že uvnitř jantaru leží motýl s fialovomodrými křídly. V ten okamžik se melodie jeho starobylé citery opět změnila. Jako by vypovídala o nevyslovitelném stesku, zarmouceně a zároveň radostně vyluzovala nesmírně líbezná tóny, jež volaly Vílu štěstí. Dojemné tóny citery pronikly až do samého nitra jantaru a krásný motýl, jako by se probudil z dlouhého snu, roztáhl svá pestrobarevná křídla jemná jako hedvábný závoj a zlehka se rozlétl do rytmu té melodie!

„Víla štěstí!“ Perliččino zvolání vylekalo toho překrásného motýla, stále ještě uvězněného uvnitř starobylého jantaru. Náhle se jantar rozlomil a Víla štěstí se rozlétla vstříc jasné modré obloze. Nebeský

mladík pozoroval motýla tančícího oblohou a v tu chvíli pocítil, že jeho duše už se spojila s Vílou štěstí – jako by se celý ponořil do blahodárného pramene života a zakusil dosud nepoznanou čistotu a uvolnění. Také starobylá citera v jeho náručí se celá chvěla a vyluzovala radostné tóny, jaké ještě nikdy neslyšel! Víla štěstí kolem sebe šířila silné radostné proudění, a všude, kudy na své cestě vstříc nekonečné obloze prolétla, rozsévala semínka štěstí.

„Podívejte, Víla štěstí se proměnila v ohromnou vesmírnou mlhovinu!“ zvolal náhle Nebeský mladík, který z Víly štěstí ani na okamžik nespouštěl zrak.

Zatímco na ni všichni upírali překvapené pohledy, Víla štěstí se jako mávnutím kouzelného proutku uprostřed Mléčné dráhy rychle proměnila v obrovskou purpurově modrou mlhovinu, která se ustavičně rozpínala, jako by měla pohltit celou Mléčnou dráhu. A potom se stalo ještě něco neskutečnějšího – vesmírná mlhovina se náhle z ničeho nic proměnila v nádhernou galaxii připomínající samotný vesmír, v němž se okamžitě začaly jeden vedle druhého vynořovat úchvatné mikrokosmy.

Zatímco pozorovali tu nově vzniklou a rychle se zvětšující galaxii, Nebeský mladík náhle všemu prozuměl a zakusil ten nejblaženější ničím nerušený pocit štěstí, který se stejně jako galaxie na hvězdné obloze nezadržitelně šířil jeho myslí a nitrem!

18. Mušličkový písek

Rozvodněné řeky odplavily líbezné jaro a okolní krajina se nenápadně oděla do sluncem prozářeného letního šatu. Perlička spolu s ostatními pokračovali ve svém hledání a dál pátrali po významu koloběhu života v přírodě.

Pod Prabhutaratnovým vedením došli až k obrovskému moři. Voda v něm byla tak modrá, že je napadlo, jestli by si nemohli trochu nabrat a později si tu modř v klidu pozorně prohlédnout. Na hladině moře se zrcadlila hra slunečních paprsků a bílých mraků a vítr rozfoukával v jeho náručí poletující vlny, nad kterými bezstarostně kroužili mořští ptáci. Ještě více je ale udivilo, když po chvíli upozorovali, že zdejší písek nejenže byl neuvěřitelně čistý, ale navíc zářil nejrůznějšími barvami!

Při pohledu na to vznešené moře a stejně modrou oblohu pocítili náhle nesmírné uvolnění. Rozvlněná hladina připomínala stádo cválajících běloušů, kteří se k nim řítily ze samotného středu modrého moře, a jak se do nich opíral mořský vítr, z jejich bělostných hřív se rozlétaly hebké závoje mořského spreje, které je příjemně chladily na tváři.

Běhali bosi po pláži a jako očarování se honili za mořskou pěnou, jež připomínala sněhovou lavinu. Pouze Perlička byla zcela zaujata tím jemným čistým pískem. Skláněla hlavu a pohrávala si se zrníčky

pastelových barev.

„Jak to, že je ten písek tak jemný a navíc barevný?“ zeptala se zvědavě Prabhutaratny.

„To není jen tak obyčejný písek, Perličko. To je mušličkový písek. Nachází se jen na několika místech na světě, a proto je tak vzácný.“

Prabhutaratnova slova ještě více podnítila její zvědavost. Nabrala si plnou dlaň, chvíli si s tím jemným pískem pohrávala a potom se zeptala: „A proč se mu říká mušličkový?“

„V moři, které právě vidíte, žije spousta mušlí, ve kterých se rodí perly. Tento písek je tvořen z malých kousků jejich schránek, a proto se mu říká mušličkový písek.“

„Ale vždyť mušle žijí na mořském dně. Jak je možné, že se jejich schránky dostanou na hladinu a vytvoří se z nich tolik mušličkového písku?“ ptal se nechápavě Strážce hor při pohledu na mušličku, kterou právě sebral ze země.

„Ve vesmíru existuje gravitační síla, díky níž se pravidelně střídá příliv s odlivem. Gravitační síla způsobuje nejen to, že mořská voda stoupá a zase klesá, ale vytváří zároveň i proměnlivé mořské proudy. Střídající se příliv a odliv vyplaví na břeh mušličky, které pak dnem i nocí neustále omývají přílivové proudy, až z nich nakonec vznikne mušličkový písek, který tady vidíte,“ řekl klidně Prabhutaratna s pohledem upřeným do dále.

Teplé sluneční paprsky laškovaly s chladivým mořským větrem, jenž zcela očistil jejich mysl. Společně kráčeli za Prabhutaratnou po

písečném břehu, a zatímco naslouchali jeho dalšímu vyprávění, sbírali ty nejzajímavější mušličky.

Perlička měla odjakživa zvláštní cit pro vše krásné. Nejenže se dokázala kráse obdivovat a ocenit ji, v jejích očích byly všechny vesmírné scenérie zhmotněním krásy. Není divu, že poté co se ocitla u tak nádherného moře, snažila se vtisknout si obraz té úchvatné a slovy nepopsatelné krajiny hluboko do paměti.

Zatímco se procházeli po pláži, příliv potichu ustoupil odlivu a ten před nimi odhalil pás mušličkového písku, jenž byl dosud ukryt pod hladinou. Mušličky, které vzápětí spatřili ve vlhkém mušličkovém písku, jim doslova vzaly dech. Dokonce i nezbedná opička se náhle zklidnila, chvíli se zvědavě rozhlížela kolem dokola a nakonec se navzdory nebezpečí rozeběhla hledat mušličky k písečné duně, kterou stále ještě omývala mořská pěna. Za okamžik se s jednou rozbitou mušlí v ruce radostně rozeběhla ke Strážci hor a vzrušeně u toho pokřikovala.

Strážce hor si od ní mušličku zvědavě vzal a teprve v tu chvíli si všiml malinkaté lesklé perličky uvnitř. Ještě nikdy žádnou perlu v životě neviděl, a tak si s tou krásnou kuličkou fascinovaně pohrával a dlouhou dobu si ji podrobně prohlížel proti slunečnímu světlu. Makakův křik přilákal i pozornost ostatních. Jeden po druhém se sešli u Strážce hor, aby zjistili, co se stalo.

„Malá perlička!“ poznamenal Prabhutaratna s mírným úsměvem na rtech.

„To je opravdu neuvěřitelné – kdo by si pomyslel, že v tak nenápadné mušličce se skrývá tak krásná perla!“ řekla překvapeně Duhová panenka při pohledu na tu dřavou mušličku.

„Copak se v každé mušličce může zrodit perla?“ podivil se Spáč.

„V podstatě ano, ale ne všechny mušličky dokážou věnovat veškerou svou energii na to, aby daly takové perličce vzniknout,“ vysvětloval Prabhutaratna.

„Jak to?“ zeptala se s lítostí Perlička.

„Perličko, vše živé ve Vesmíru má kromě tělesné schránky také beztvárovou neviditelnou duši. Ne každý živý organismus si to ale dokáže uvědomit. Někteří lidé i přestože vědí, že disponují takovýmto pokladem, nejsou ani tak ochotni vzdát se pohodlí a požitků, aby svou duši vysvobodili ze zajetí prachu a nečistot. A stejně tak je to i s mušličkami, kterých je na tomto světě tolik, že je nikdo ani nespočítá, ale jen v málokteré se zrodí perla.“

Prabhutaratnova mnohoznačná slova útočila na Perliččinu mysl jako vlny mořského příboje. Upírala pohled na perlu, která se třpytila ve slunečních paprscích, a náhle jako by jí něco napadlo.

„Prabhutaratno, a jak se vlastně taková perla zrodí?“ Perlička doufala, že se na příkladu mušličky dozví něco více o sobě samotné. Cítila tak trochu neklid, ale v jejích průzračných očích se nejasně zračila moudrost.

„Perličko, hluboko v tomto moři se nachází tajuplné Mušličkové království, kde žije mnoho perlorodek. Mezi nimi je i jedna tisíc let

stará mušle, v jejíž náručí se skrývá ta nejkrásnější a největší perla v celém vesmíru. Pokud se ti podaří ji nalézt, porozumíš i vztahu, který mušli s perlou vzájemně pojí.“

Zatímco mluvil, azurově modré moře před nimi srdečně rozevřelo svou náruč, v níž se skrýval překrásný podmořský svět. V tu chvíli se zároveň v dáli na obzoru zvedl mohutný mořský proud, který vybičoval obrovské zpěněné vlny. Perlička a ostatní byly tím tajuplným výjevem zcela ohromeni.

„Opravdu strhující, že? Tento mořský proud vás zavede až na samotné mořské dno, kde uvidíte spoustu perlorodek a pokud budete mít štěstí, možná se vám podaří najít i tu jedinečnou královnu perel.“

S těmito slovy vstoupil Prabhutaratna bezstarostně do mořského proudu. Perlička s ostatními stáli na břehu a nerozhodně po sobě pokukovali. Zatímco váhali, Kanárek náhle roztáhl křídla a rozletěl se za Prabhutaratnou. V tu chvíli se i Perlička vzpamatovala a rychle se za ním rozeběhla. Když ostatní viděli, jak nebojácně vkročila do mořského proudu, dodalo jim to odvahy a vydali se za ní.

Ohlušující mořský proud jako by rozdělil moře na dvě poloviny a zcela přehlušil další zvuky přírody. Pořád měli tak trochu strach, ale Prabhutaratna kráčel naprosto klidně pomalu dál. Poté co překonali zpěněnou vodní cestu, Perlička si překvapeně všimla, že voda kolem nich se rázem zklidnila a oni se ocitli uprostřed nekonečného podmořského tunelu vystavěného z průzračných vodních sloupů.

V tu chvíli jako by se proměnili v děti, které se omylem ocitly v

kouzelném bludišti. Rázem zapomněli na všechny strach a se zaujetím si prohlíželi tu nevidanou podmořskou krajinu, která jim zcela učarovala. Moře před zraky těchto návštěvníků rozprostřelo všechny své poklady a ty nejúchvatnější scenérie: členitý hlubokomořský příkop, podmořský hrad vystavěný z obrovských korálových útesů, třpytivé závěsy tvořené tisíci nitkami, jak se vodou lámaly sluneční paprsky, a podmořské živočichy, kteří se bezstarostně proháněli mezi nimi, pestrobarevné korály a mořské řasy...

Čím déle kráčeli, tím skvostnější byla i okolní podívaná, která je uchvátila natolik, že vůbec nevěnovali pozornost tomu, jak dlouho už jdou a jak hluboko pod hladinou se ocitli. Náhle před sebou spatřili oslnivou září a mořský proud se začal jemně vlnit. Za okamžik záře nečekaně pobledla a oni se ocitli v podmořském paláci na samém dně moře. Všimli si, že mořský proud se zde pomalu slévá se zvláštní stříbřitou září, při pohledu na níž jim poskočila srdce.

„Podívejte! Tolik mušliček!“

To už si i ostatní všimli, že mořské dno všude kolem nich je pokryté mušličkami nejrozumnějších barev a tvarů. Obdivný povzdech Křišťálové panenky jako by vyrušil ten původně tichý svět, mušličky se začaly jedna po druhé pohybovat a odevšad se ozývalo šumění. Perlička se zvědavě sehnula k zemi, aby si ty různorodé mušličky podrobně prohlédla, když v tom se náhrdelník na jejím krku začal oslnivě třpytit a jeho lesk dopadl i na okolní mušličky, které okamžitě jako na povel rozevřely své pevně sevřené náruče, v nichž se skvěl nespočet

oslnivých perel. Stříbřitý podmořský palác se rázem proměnil v pohádkový svět!

„Podívejte! Uvnitř mušlíček se opravdu skrývají krásné perly!“ zvolala dojatá Perlička.

„Jak vlastně taková perlička vznikne?“ zeptal se zvědavý Strážce hor, který viděl poprvé v životě tolik perel.

„Mušle jsou tím nejtrpělivějším žijícím organizmem pod sluncem. Věnují veškerou svou energii na to, aby se zcela zanedbatelné zrnko písku, které ale mělo to štěstí, že se ocitlo uvnitř jejich schránky, proměnilo v oslnivou perlu. Zrnko písku vyvolá uvnitř mušle reakci a ta pak vytrvale den za dnem bez přestání vylučuje perleťovou hmotu, která postupně zrnko obalí, až z něj vznikne krásná hladká perla!“ vysvětloval Prabhutaratna.

Teprve v tu chvíli si uvědomili, že Mušličkové království vzniklo díky milosrdenství a péči mušlíček a že za jeho impozantním vzhledem se skrývá život plný oddané péče a neutuchajícího úsilí. Perlička se ocitla hluboko v zajetí nepřeborných vzpomínek, vybavila si Mladíka s citerou, pomyslela na neznámou budoucnost a náhle pocítila nesmírnou touhu nalézt tu největší a nejkrásnější perlu.

Ta jako by vyslyšela její myšlenky a uprostřed půvabných vodních rostlin se náhle objevila duhová záře. Chtěli se přiblížit, aby zjistili, z čeho ta záře vychází, ale mořské řasy, na první pohled tak jemné a křehké, se spletly v hustou neprostupnou síť, kterou nebylo možné za žádnou cenu protrhnout. I když spojili všechny své síly, nebylo jim to

nic platné.

Perliččino neposkvrněné srdce jako by vyslyšelo naléhavé volání té pestrobarevné záře a náhle se rozeznělo táhlými tóny citery. V tu chvíli Perlička zcela zapoměla na neprostupnou síť před sebou, její mysl se vyprázdnila a ona vedena tóny citery vstoupila lehce mezi podmořské řasy. Strážce hor a ostatní na to nevěřicně hleděli a jeden po druhém se snažili projít spolu s ní. Mořské řasy je ale i nadále odmítaly mezi sebe vpustit.

Perlička radostně naslouchala jasným zvukům citery a zatímco na ni ostatní upírali soustředěně zrak, vstoupila do míst, odkud vycházela ta duhová záře. Náhle tóny citery utichly a ona jako by se probírala ze snu. Otevřela oči a spatřila mezi mořskými řasami ležet velkou mušli, která byla několikanásobně větší než ona sama. Zároveň si všimla, že ona duhová záře vychází ze štěrbin její jinak pevně uzavřené schránky.

„To bude asi ta prastará perlorodka, co o ní vyprávěl Prabhutaratna,“ zamumlala Perlička.

Okouzlena tou jasnou září přistoupila bezděky blíže k mušli a zarmouceně jí pověděla o svém trápení. Její perlový náhrdelník se náhle znovu duhově zatřpytil a vmžiku obklopil Perličku jemnou září.

„Je možné, že by ta záře vypovídala o touze, kterou již tolik let nosím hluboko ve svém srdci?“ pomyslela si.

Perliččiny upřímné city, jež proudily z jejího nitra, jako by perlorodku dojaly, a ta vzápětí lehce rozevřela svou obrovskou schránku. Duhová

záře byla teď ještě oslnivější a uprostřed mušle se vyjímala obrovská skvostná perla.

„Perličko, perlorodka se neváhá zcela obětovat, aby pomohla na svět krásné perle. Stejně tak všichni ti, kteří již dosáhli osvícení, neúnavně usilují o to, aby povznesli svět plný utrpení...“ Perlička byla zrovna plně zaujata tou oslnivou září, když k ní na vlnkách mořského proudu dolehl Prabhutaratnův hlas. Před jejíma očima se náhle objevilo na tisíce zrníček mušličkového písku, mezi nimiž zahlédla nespočet těch, kteří již dosáhli či teprve dosáhnou osvícení na jejich pouti nespočtem nádherných impozantních světů, a i ona před sebou v tu chvíli jasně spatřila svůj cíl!

19. Klamné obrazy

Moře, které se právě probudilo z obětí Mléčné dráhy, bylo stále ještě zahalené v jemném snovém oparu. Vysoké stromy bódhi rostoucí podél pláže zdobily ve stínu zapadajícího měsíce letní krajinu a bílé mráčky, které si hrály celou noc s hvězdami na schovávanou, teď vyskočily jeden po druhém zpoza obzoru, kde se stýkalo moře s oblohou.

Po předešlých dobrodružstvích vnímali Perlička spolu s ostatními svět kolem sebe jinak než dříve. Čas od času zašli sem do tohoto tichého háje mezi stromy bódhi, pozorovali měsíc, počítali hvězdy a rozjímali o tom, jak zachytit první paprsek ranního slunce, poté co se odrazí od hladiny moře. I toho dne trpělivě v háji čekali na to, až moře znovu osvítí jitřenka.

„Perličko! Ahoj!“ přerušil ranní ticho známý hlas, který přicházel odněkud mezi stromy.

„Jsi nějak zamyšlená...!“ usmíval se Kvar, zatímco procházel vysokým hájem směrem k nim. Počítač na jeho hrudi se blýskal, jako by chtěl stejně jako slunce svou září zahnat mořský opar, který stále ještě halil zšeřelý háj.

„Jé! Kvaru, kde se tu bereš?“ ptala se překvapeně Perlička.

„To je ale náhoda, že se setkáváme na tak odlehlém místě! Nemůžete tomu uvěřit, co?“ Zatímco mluvil, pozvedl Kvar hrdě svůj počítač a pokračoval: „To tenhle můj poklad mi pomohl vás najít, přátelé!“

Jestlipak vám obrazy citových zárodků pomohly najít, co jste hledali?“ Kvarok okamžitě převzal veškerou iniciativu. Jakmile spatřil Perličku a ostatní, proud jeho slov byl k nezadržení, vyprávěl jim celé zkazky o svém počítači a obrazech citových zárodků, a oni mu doslova vyseli na rtech, tak je jeho povídání zaujalo. Když Kvarok viděl, jak nesmírnou důvěru k němu mají, zeptal se: „Perličko, že tys ještě nenašla Mladíka s citerou?“ Perlička se jen mírně pousmála, ale nic neříkala. Kvarok se tedy soucitně nabídl: „Dovol mi, abych ti mezi obrazy citových zárodků znovu pomohl najít nějaké stopy, které tě k němu zavedou!“

Ani nečekal na Perliččin souhlas a sotva domluvil, rozevřel svůj počítač, který začal okamžitě tisknout obrazy citových zárodků, některé jasné, jiné rozmazané. Strážce hor spolu s ostatními vytištěné archy chytali a zvědavě diskutovali o jejich obsahu. Na to, že sem původně přišli pozorovat východ slunce, už ani nevzdechli.

Kvarokovy obrazy jim znovu učarovaly. Nejenže zapomněli na Sudhanova slova, dokonce i zkušenosti, které nasbírali během svého putování Světem úchvatných tónů, jako by v tu chvíli vůbec nic zaznamenaly.

A právě v okamžiku, kdy Perlička spolu s ostatními, kteří původně přišli pod stromy bódhi čekat na východ slunce, zcela zapomněli na svůj původní plán, přetřelo moudré slunce zlatým mečem vášnivě obětí moře a mraků a zpoza horizontu se náhle vyvalila rudá záře, která osvítila vše kolem.

„Perličko, podívej, vychází slunce!“

Kanárkovo vzrušené volání je vrátilo zpět do reality. Také Kvarkův počítač, jako by se z ničeho nic zasekl. Celý se roztřásl a obrazy citových zárodků, které teď tisknul, byly rozmazané a nejasné. Perlička, Strážce hor, Duhová panenka i ostatní vypadali, jako by upadli do transu. Bez pohnutí stáli pod stromy bódhi, které ovíval mírný vítr, a hleděli na slunečný kotouč vycházející zpoza horizontu. Konečně se slunce odrazilo od hladiny moře a začalo rychle splétat hustou síť zlatých paprsků, které s nezadržitelným veselím prorazily skrze mraky a šířily se dále nekonečnou oblohou. Náhle se ta zlatá záře začala přelévat a točit, až se proměnila v obrovské plátno, na kterém se teď před jejich zraky promítaly nejrůznější scény a události z Perliččiny minulosti, jež se nesmazatelně zapsaly do její paměti.

Čas jako by se začal sypat pozpátku...

Šestiletá Perlička s očima zarudlýma od pláče se setkává v mlhavém Bambusovém háji hustých mraků s dvanáctiletým chlapcem, který aby pomohl nešťastné dívce najít ztraceného Kanárka, zavedl ji k lesní bystřině, kde začal hrát na svou vzácnou citeru.

Perlička spolu se Strážcem hor se k smrti vyděšení propadají díky Kvarkově hře s čísly stále hlouběji a hlouběji do nitra země... Náhle se zjevuje oslnivý ohnivý fénix, který je na svých úchvatných křídlech zaneše do Lazuritového bambusového háje.

Perlička zbožně poklekává před třináctipatrovou pagodou na Hoře štěstí ve Městě šťastného života, aby se dozvěděla něco bližšího o Mladíkovi s citerou a vyslovuje své přání.

Smutná Perlička dorazila pod ochrannou světelného spektra Duhové panenky na své pouti Mléčnou drahou do Světa úchvatných tónů, jenž leží mimo známý časoprostor.

...na jasné obloze se scéna za scénou odehrávaly výjevy z minulosti, tak skutečné a zároveň tak neskutečné. Perlička je pozorovala se slzami v očích a stesk v jejím srdci připomínal rozbouřenou řeku.

„Co to má znamenat, Kvarku?“ zeptala se nechápavě Křišťálová panenka Kvarka, kterému sebevědomí dodávalo auru autority.

Ten však v tu chvíli myslel pouze na to, jak by si ty zvláštní výjevy přivlastnil. Nepřestával na ty neuvěřitelně jasné obrazy upírat zrak a vůbec Křišťálovou panenku nevnímal.

Náhle vystřelil z mořské hladiny nespočet indigově modrých paprsků a na obrovském nebeském plátně se začaly neuvěřitelnou rychlostí promítat nepředstavitelné scény z budoucnosti. Jak se dívali na ty rychle se měnící obrazy, tok jejich myšlenek se zcela zastavil!

V tu samou chvíli se mezi modré paprsky přihn Timerak a výjevy na nebeském plátně, které se doposud neustále střídaly, se náhle zastavily.

Uplakaná Perlička

Kvark ťukající do klávesnice svého počítače

Rozrušený Strážce hor

Ve větru se vlnící háj stromů bódhi i do dále se táhnoucí písečná pláž...

Vše, co se zrovna v tom okamžiku kolem nich odehrávalo, jako by se odráželo v nějakém obrovském všeobjímajícím zrcadle a následně

bylo promítáno na nebi nad nimi.

„Co to má znamenat? Jak je možné, že i každý náš současný pohyb je zcela věrně reprodukován na obloze?“

„Spáči, tyhle obrazy, které vypadají tak opravdově, jsou pouhé přeludy. Není nutné kvůli nim dělat zbytečně rozruch.“ Zatímco mluvil, rozevřel Kvark hrdě svůj počítač a potom řekl záluďně: „Pouze obrazy citových zárodků z mého počítače jsou jediná opravdu důvěryhodná vyobrazení v celém vesmíru. Všechno ostatní jsou pouze klamné přeludy.“ Jeho počítač, jako by chtěl poměřit své síly s tajuplnými výjevy na obloze, začal náhle jako povodňová záplava tisknout jeden za druhým neobyčejně strhující obrazy citových zárodků.

„Perličko, nenech se těmi falešnými obrazy znovu obloudit!“

Na nebeské obrazovce se zčistajasna začaly převalovat mohutné bílé vlny, z nichž se vzápětí pomalu vynořila stříbřitě bílá vzducholod', na níž ke svému překvapení spatřili tlust'oučkého chlapce se dvěma do vzduchu trčícími copánky.

„Ale vždyť to je Padmaprabha!“

Sotva Perlička rozeznala tu roztomilou siluetu, stříbřitě bílá vzducholod' začala rychle kroužit po rozsáhlé mořské hladině a ta se za okamžik pokryla vrstvami zpěněných vln, z nichž vystřelila neuvěřitelná záře.

„Co je zase tohle?“

Duhová panenka ještě nedomluvila, když se ta oslnivá záře náhle roztočila.

„Duhová panenka, to je laserový obraz,“ ozvalo se za jejich zády. Všichni se instinktivně ohlédlí.

„Padmaprabho! To jsi ty!“ Když Perlička zahlédla Padmaprabhu, radostí povyskočila.

„Před chvílí na té vzducholodi, to jsi nebyl ty? Jak to, že jsi teď tady?“ zeptal se zmatený Strážce hor poté, co se ohlédl na scénu na nebi, která byla tak neskutečně živá, a potom se znovu zadíval na Padmaprabhu.

„To, co vidíte, je pouhý laserový obraz.“

„A co to vlastně je ten laserový obraz?“ ptal se rychle Kvark, který měl vždy za to, že jeho počítač je všemocný a obsahuje největší počet informací v celém vesmíru.

„Kvarku, laserové obrazy jsou tím, co ovládne v budoucnu lidstvo. Laserové paprsky dokážou zcela věrně reprodukovat trojrozměrný prostor a obsáhnout tak minulost, přítomnost i budoucnost, aby mohly být všechny obrazy navždy uchovány.“ Zatímco Kvark pocítil nesmírnou touhu laserových paprsků se zmocnit, v Perliččině srdci vzkřísila Padmaprabhova slova naopak novou jiskřičku naděje.

„Padmaprabho, není v laserových obrazech také záznam o Mladíkovi s citerou, nemohl by...“

Perlička stačila vyslovit sotva polovinu toho, co měla na srdci, když Padmaprabha ukázal na laserový obraz na obloze a s úsměvem řekl: „Perličko, přestože laserové obrazy dokážou nesmírně věrně a živě reprodukovat mnoho dojemných výjevů, ve skutečnosti jsou to všechno jen neuchopitelné falešné přeludy!“

„Takže to znamená, že pouze moje obrazy citových zárodků mohou Perličce pomoci!“ prohlásil samolibě Kvark, kterému se v tu chvíli ulevilo.

„Vesmír neustále prochází nekonečným množstvím proměn, a proto jej nikdo nedokáže pojmout v celé jeho šíři. I ten nejneuvěřitelnější laserový obraz je pouhým odrazem nekonečného toku lidských myšlenek, stejně nejasný a falešný.“ Padmaprabha se na chvíli odmlčel a potom se obrátil k Perličce: „Perličko, obrazy citových zárodků i laserové obrazy jsou pouhé klamné iluze. V celém vesmíru jsou pouze odhodlání a víra skutečné, pouze za jejich pomoci se bude tvá mysl moci volně pohybovat mezi minulostí, přítomností a budoucností a povznést se tak nad křehkou tělesnou schránku. Stejně tak jen za pomoci nezlomného odhodlání naplnit své poslání získáš i zprávy o Mladíkovi s citerou.“

Vody přílivu se začaly rozbíjet o korálové útesy a ohlušující zvuk příboje a kapičky mořské vody, jež rozfoukával vítr, rozostřily všechny ty nesmírně strhující laserové obrazy. Kvarka přepadla nesmírná lítost. V tu chvíli provedl Padmaprabha nepozorovaně rituální gesto značící stav zklidnění mysli, jež umožní intuitivní vhled do pravé podoby skutečnosti, a laserový obraz se vmžiku proměnil v mrak. Kvark na to zůstal omráčeně koukat a náhle si jasně uvědomil, že obrazy citových zárodků, o kterých si odjakživa myslel, že jsou všemocné, jsou ve skutečnosti pouhými zaslepujícími přeludy, protože ani žádné jeho přání se nikdy nesplnilo na základě instrukcí, které mu poskytly!

„Ve skutečnosti i Svět úchvatných tónů, kde se právě nacházíte — je pouhý klamný obraz vytvořený pomocí laseru!“ Zrovna když už si začínali myslet, že tomu porozuměli, Padmaprabhova slova je zcela omráčila. Vytřeštili oči a nevěřicně se rozhlíželi po svém okolí!

„To chceš říct, že všechny tyhle krásné scénérie jsou pouhou iluzí?“

„Jak je to možné?“

„A co my? Jak se máme vymanit z vlivu těch klamných obrazů?“

...

20. Mladík s cíterou

Perlička spolu s ostatními byli těmi trojrozměrnými obrazy, v nichž se prolínaly minulost, přítomnost a budoucnost, zcela fascinováni. Neustále se měnící výjevy, jež byly souhrnným zobrazením jejich života, v nich vyvolávaly spoustu emocí. Náhle Padmaprabha zakřičel a oni se probrali z vytržení. V tu chvíli se i všechny laserové obrazy beze stopy rozplynuly a na jejich místě se znovu objevila nekonečná tichá obloha.

„Ale vždyť to je Hora štěstí!“ zvolal překvapeně Strážce hor, když náhle před očima uviděl tu známou krajinu.

Vál chladivý podzimní vítr a Perlička stále ještě klečela před Pagodou dávných buddhů.

„Nic na světě není stálé, vše je pomíjivé a vzápětí mizí,“ Padmaprabhova slova jim opakovaně zněla v uších. Všechna dobrodružství, jež zažili ve Světě úchvatných tónů, jim náhle připadala jako pouhý sen předchozí noci, ale zkušenosti a vhledy, které tam získaly, způsobily, že v Perliččině mysli teď zářilo světlo moudrosti.

Upřeně hleděla na Pagodu, od níž se ve skutečnosti za celou tu dobu nevzdálila ani na krok, a konečně si uvědomila, že pouze tato starobylá pagoda jí pomůže splnit její přání a zbaví ji stesku a trápení. Zvuk zvonků, který se nesl na křídlech podzimního větru, postupně zklidnil

její rozrušenou mysl a naplnil ji vděkem. Zbožně spínala ruce a plně se soustředila na to, aby prostřednictvím svých ryzích citů starobylou pagodu oslovila.

Podzimní vítr hladil srdečně Pagodu dávných buddhů a věrně jí tlumočil Perliččin hluboký stesk, který tak díky němu prolétl celým vesmírem, vstoupil do myslí všech přítomných a nakonec pronikl i do širého oceánu splněných přání Pagody dávných buddhů.

Uprostřed toho ticha vykvetly náhle v Perliččině zarmouceném nitru oslnivé květy a ona jako by zahlédla krásnou Vílu štěstí ze Světa úchvatných tónů, jak vesele tančí na křídlech chladivého podzimního větru... Na hladině její mysli se zvedly drobné vlnky a ze samotného nitra její mysli se vzdmul blažený pocit štěstí, který prostoupil celé její tělo. V tu chvíli se zároveň spolu se štěstím, které zaplavilo její mysl, rozezněly i známé tóny citery a Perlička se zcela ztratila v tom úžasném opojení...

Náhle se ozvaly čísi tiché kroky, které jako jarní blesk zasáhly Perliččinu mysl, jež byla dosud plná čarokrásných obrazů. Okamžitě otevřela oči a vylekaně a zároveň plna očekávání hleděla na Pagodu dávných buddhů.

Pagoda dávných buddhů se majestátně tyčila proti podzimní obloze sem tam poseté obláčky a připomínala vševědoucího buddhu, který prohlédl pravou podstatu světa a bytí a který se nechával bezstarostně hladit podzimním větrem, poletujícími květy, opadávajícím listí a zrníčky prachu. V tu chvíli Perlička jasně pocítila tu odvěkou

nevyčerpatelnou sílu starobylé pagody. Dojetím nebyla schopná slov a do očí jí vstoupily slzy.

Zvuky kroků byly teď ještě jasnější.

„Někdo tu je!“ zašeptal Strážce hor, který ty kroky také zaslechl.

Kanárek, který dosud tiše seděl na Perliččině rameni, se náhle rychle rozlétl vstříc hustému javorovému háji, který se už odděl do podzimního červeného hávu. Perliččino srdce se sevřelo, v jejích průzračných očích se zračilo radostné očekávání i strach. Instinktivně vycítila, jak neobvyklá atmosféra je právě obklopila, jako by něco podobného již dříve zažila, a čím jasněji se ozýval zvuk blížících se kroků, tím intenzivnější byl ten podivný pocit. Prudce se otočila a spatřila mladíka ve slámových sandálech, který měl přes rameno přehozený raneček s bylinami a v ruce svíral motýčku. Právě vyšel z javorového lesa. Všude kolem něj se k zemi pomalu snášelo červené listí a on mířil rozvážnými kroky přímo k Pagodě dávných buddhů. Perliččka zůstala stát jako omráčená.

„Perličko, citera... citera...“ nepřestával prozpěvovat Kanárek a radostně poletoval kolem mladíka, který se k němu choval jako k dávnému příteli. Nechal Kanárka, aby se na chvíli posadil na jeho rameni a nevadilo mu ani, když začal vzápětí zvědavě klovat do jeho ranečku a motýčky.

„Kdo je to? Je tak pohledný a zároveň tak důstojný!“ podivila se Křišťálová panenka.

„Je oblečený v šatech z hrubé látky jako nějaký vesničan, ale i přesto z

něj vyzařuje neobvyklé charisma!“

„Strážce hor, nikdy by mě nenapadlo, že ve Městě šťastného života někoho takového potkáme. I přes jeho mládí je z něj cítit moudrost, které obyčejní lidé jen tak nedosáhnou.“

„To je Mladík z hory štěstí!“ řekl vesele Strážce hor. „Žije o samotě hluboko v horách. Hora štěstí je jeho odvěkým domovem, který neustále pilně kultivuje. Nemyslel jsem si, že budeme mít to štěstí se s ním setkat!“

Náhle jako by si na něco vzpomněl a obrátil se k Perličce: „Perličko, to určitě tvé ryzí city dojaly Pagodu dávných buddhů a ona sem Mladík z hory štěstí přivolala, aby splnila tvé přání!“

Teprve když Strážce hor domluvil, všiml si, že se Perličce v očích lesknou slzy. Nechápatě pozoroval, jak její dlouhé vlasy povlávají ve větru, zatímco ona stojí jako omráčená na místě a mumlá: „Mladík s citerou! Prohledala jsem celý vesmír, tolik toho zažila... a teď konečně stojí přímo přede mnou!“

Perliččina slova, v nichž se mísil smutek a veselí, na všechny zapůsobila jako elektrický šok. Ani jeden z nich nebyl na něco takového připraven, a tak pouze vyjeveně zírali na vesele poletujícího Kanárka a Mladíka s citerou.

Opadané jasně červené listí se rozletělo na křídlech podzimního větru vstříc blížícímu se mladíkovi a jeho citera bezděky vyloudila několik líbezných tónů. Jakmile je Kanárek uslyšel, radostně se rozletěl k

citeře a nezbedně svým malým zobáčkem začal vybrnkávat na struny písničku, kterou kdysi zaslechl v Bambusovém háji hustých mraků.

„Ale vždyť to jsou tóny citery! Mladík z Hory štěstí je tedy opravdu ten Mladík s citerou, kterého Perlička celou dobu hledá!“ mumlal si sám pro sebe Strážce hor.

Kanárek se zcela ponořil do hry a před Perliččinýma očima se začaly objevovat obraz za obrazem scény z minulosti. Mladík z Hory štěstí mezitím došel nerušeně s klidným výrazem ve tváři až k Pagodě dávných buddhů. Při pohledu na Perličku, která měla v očích slzy, srdečně řekl: „Ty jsi ale vyrostla!“

Když Perlička uslyšela jeho hlas, na který ve dne v noci myslela, zmocnilo se jí nesmírné dojetí. Původně mu toho chtěla tolik říct, ale teď ze sebe nedokázala vypravit ani hlásku.

„To ty jsi ten Mladík s citerou, který kdysi pomohl Perličce najít Kanárka?“ zeptala se Duhová panenka.

„Já se nejmenuju Mladík s citerou, já jsem Mladík z Hory štěstí.“

„Duhová panenko, Mladík z Hory štěstí není nikdo jiný než Mladík s citerou,“ řekl omráčeně Strážce hor.

„Mladíku z Hory štěstí, jestlipak víš, kolika útrapami Perlička prošla, než tě našla!“ poznamenala lítostivě Duhová panenka.

Mladík se vřele usmíval, jako by už o všem dávno věděl, a vzápětí řekl: „Perličko, vím že jsi to neměla vůbec lehké. Dovol mi, abych tě zavedl zpět do Bambusového háje hustých mraků, kde jsme se kdysi setkali!“

Jeho něžný hlas pomalu pronikl do Perliččina srdce jako teplá měsíční záře a způsobil, že ty smíšené pocity blízkosti a odcizení zaviněného dlouhým odloučením, které ji dosud soužily, se postupně proměnily v naprosté souznění dvou duší, jež si mohly sdělit cokoli i beze slov. Při pohledu do mladíkových moudrých očí jasně pocítila opravdové štěstí a i všechny její pochyby a chmury se konečně rozplynuly. Tak trochu stydlivě pokývala hlavou a radostně přijala to vzácné pozvání.

„Provázeli jsme Perličku až na kraj světa, jen abychom tě našli, a už dávno jsme od ní slyšeli o krásách Bambusového háje hustých mraků. Takováto příležitost se nenaskytne každý den, mohli bychom jej navštívit společně s vámi?“ zeptal se Strážce hor, sotva zaslechl, že Mladík z Hory štěstí chce vzít Perličku do Bambusového háje hustých mraků.

Kvark, který netoužil po ničem jiném než si Horu štěstí přivlastnit, už se dávno doslechl o tom, že tu žije jistý mladík, který se nezajímá o osobní prospěch a nedbaje větru a deště pilně obdělává zdejší půdu, aby se Hora štěstí stala rájem na zemi. Pochopitelně měl strach, aby mu Mladík z Hory štěstí nepřekazil jeho ambiciózní plány, a tak nebylo chvilky, kdy by nepřemýšlel o tom, jak Mladíka z Hory štěstí najít. Po mnoho let mu ale dokonce ani jeho vševědoucí počítač nedokázal pomoci. Vedle Perličky byl tak Kvark tím druhým, koho setkání s Mladíkem z Hory štěstí nejvíce potěšilo.

„A kde se vlastně ten Bambusový háj hustých mraků nachází?“ ptal se nedočkavě.

„Bambusový háj hustých mraků leží mezi Mořem moudrosti a Pohořím požehnání.“

Ty názvy ale nikomu z nich nic moc neříkaly. Kvark, který si toužil prohlédnout výsledky hospodaření Mladíka z Hory štěstí, nechtěl promarnit už ani chvíličku, a tak se dál vyptával: „Hora štěstí je tvořena nespočtem velkých i malých hor a pohoří, jak daleko je Bambusový háj od Pagody dávných buddhů?“

Když viděl Mladík z Hory štěstí, jak je Kvark nedočkavý, ukázal na horské vrcholky schované v bílých mracích a řekl: „Tam za těmi vrcholky hor, které lemují horizont, dorazíte do míst, kde vyrůstají nesmírně vysoké štíhlé bambusy. A tam leží i Bambusový háj hustých mraků, kde bydlím.“

Po těchto slovech rozevřel rychle Kvark svůj počítač a na základě jeho popisu začal Bambusový háj hustých mraků hledat. Hledal hodnou chvíli, ale zdálo se, že je ještě rozčarovnější než předtím.

„To místo, o kterém jsi mluvil, jsem už dříve navštívil, ale žádné stavení jsem tam nikde nezahlédl!“ divil se.

„Ani jsi nemohl. To tamní příroda je můj domov, můj palác!“

Při jeho slovech se Křišťálová panenka, která dosud mlčela, ponořila do víru vzpomínek a na mysli jí opět vytanula Sudhanova slova: „Mladík z Hory štěstí oplývá nesmírnou moudrostí a obdivuhodnými ctnostmi. Pokud se s ním chcete setkat, musíte nejprve sami prohlédnout...“

„Perličko, vezmi své přátele a vydejte se spolu se mnou do

Bambusového háje hustých mraků!“ řekl Mladík z Hory štěstí, zamával na Kanárka a tváří v tvář podzimnímu větru vykročil po zemi přikryté červenými listy po stezičce, která se vinula javorovým hájem...

21. *Lampiony štěstí*

Z Hory štěstí dýchala atmosféra podzimu. Všude poletovalo spadané listí a průzračné bystřiny původně plných tvarů byly teď na podzim půvabně štíhlé. Ranní rosy bylo den ode dne víc a skalní stěny, mokřiny i kameny se oděly v heboučkový mechový šat nefritově zelené barvy.

Od okamžiku, co si Mladík z Hory štěstí předsevzal, že se stane největším léčitelem na světě, zasvětil svůj život plně Hoře štěstí – vybaven bambusovou holí prošel ve svých slaměných sandálech každý její kout a seznámil se všemi místními zvířaty i rostlinami, až jeho duše zcela splynula se zdejší krajinou. Také samotná Hora štěstí před ním na oplátku štědře rozkládala ta nejúchvatnější tajemství vesmíru. Pod Mladíkovým vedením pronikli Perlička spolu s ostatními do těch nejdleších a nejméně známých koutů Hory štěstí, kde spatřili tu nejpůvabnější a nejčistší přírodu pod sluncem.

Strážce hor na Hoře štěstí odmalička vyrůstal a Kvarc ji neustále přeměřoval a analyzoval. Oba si vždy mysleli, že znají Horu štěstí lépe než kdo jiný, ale v porovnání s tím, do jaké míry byl s místní krajinou obeznámen Mladík z Hory štěstí, si překvapeně uvědomili, že Hora štěstí, ta tichá a rozsáhlá velehora, je příliš složitá na to, aby ji se svými omezenými znalostmi a na základě povrchních vjemů dokázali

zcela porozumět.

Společně teď kráčeli ve stopách Mladíka z Hory štěstí a nechali se jím vést po cestíčkách vinoucích se kolem úpatí a po svazích hory. Všem připadalo, jako by vstoupili do obrovské snové zahrady, z jejíž krásy jim až přecházel zrak.

Perlička jen zářila štěstím a rozhlížela se po horském lese, který se oděl do pestrých barev podzimu. Starostlivá péče Mladíka z Hory štěstí již zčásti zaplašila její počáteční stud a zábrany a ona se radostně obdivovala zdejší úchvatné přírodě. Z Mladíkova podrobného výkladu nejenže poznala Horu štěstí zase z jiného úhlu, ale zároveň se v ní vzedmula touha strávit zde zbytek života a zasvětit Hoře svůj život. To, co zde zahlédla, jí navíc umožnilo nahlédnout mnohem hlouběji do duše Mladíka z Hory štěstí.

Podzimní vítr pokrýval zem pestrobarevným listí a ponoukal sluneční paprsky, aby zahalily Horu štěstí do oslnivých červánků. Ohnivá záře postupně zalila celou okolní krajinu, až vypadala jako zlatý ráj zdobený nejrozmanitějšími drahokamy. Čas ale i nadále nezdramitelně postupoval, poslední paprsky zapadajícího slunce na okamžik oslnily každické stéblo trávy i strom na Hoře štěstí a vzápětí se jeden po druhém vytratily ve stopách rázných kroků Mladíka z Hory štěstí. Přestože měli za sebou celý den namáhavého putování, nikdo z nich necítil ani trochu únavu, naopak jim bylo líto, že by se měli se zapadajícím sluncem už rozloučit a toužili ho ještě na okamžik pozdržet.

Ale vesmír je spravedlivý a harmonický. Sluneční záře, která se přes den dosyta vydováděla, teď přenechala nebe černé noci a Hora štěstí se vzápětí zahalila do temného závoje. I přes náhlou tmou však Perlička spolu s ostatními cítili, jako by se oprostili od všech nečistot, a za okamžik už spatřili jasnou záři hvězd. V jejich myslích se na křídlech nočního větru jasně rozeznával puls a volání Hory štěstí.

Aniž by si to stačili uvědomit, nezbedné hvězdičky se mezitím vynořily z vesmírného oceánu hvězd a prodraly se skrze mraky. Hvězdy podzimní oblohy vypadaly velké a jasné a noční nebe tak zanedlouho připomínalo oslnivou z drahokamů utkanou pavučinu, která se pohupovala v chladivém podzimním větru.

Od okamžiku, co se znovu setkala s Mladíkem z Hory štěstí, naplňoval Perliččino srdce bezstarostný pocit štěstí, díky němuž zapomněla nejen na všechnu únavu, ale zároveň ji prostoupila všeobjímající láska vůči všem živým tvorům, se kterými se toužila podělit o svou radost. Potichu pozorovala oblohu plnou hvězd a vychutnávala tu krásu před očima.

„Horu štěstí dnes obklopuje nezvyklá atmosféra,“ poznamenala náhle. „Hora štěstí oplývá nezměrnou vitalitou a obohatí každého, kdo již nalezl směr, kterým se chce v životě ubírat.“ Mladík z Hory štěstí se na chvíli odmlčel, potom ukázal na nebe plné hvězd a pokračoval: „Její nevyčerpatelná zásoba životní energie je zároveň důvodem, proč ze všech místních scénérií vyzařuje tak neobvyklá aura. Vše živé zde po nějakém čase odloží svůj prostý plášť a vystaví na obdiv svou pravou

ryzí podstatu. A proto také nikde jinde než na Hoře štěstí nezahlednete tak krásné hvězdy!“

„Kdysi, když jsme tě hledali, prošli jsme spolu se Strážcem hor nitrem Hory štěstí, ale ještě nikdy jsem tu tak krásné hvězdné nebe jako dnes v noci neviděla!“ povzddechla si Perlička při pomyslení na vše, co za tu dobu prožili.

„Ani já jsem tu ještě nikdy tak velké a jasné hvězdy neviděl, a to už na Hoře štěstí žiju tak dlouhou dobu!“ připojil Strážce hor, který zaslechl jejich rozhovor.

„Ve skutečnosti všechny hvězdy vesmírného oceánu hvězd neustále procházejí nejrůznějšími zkouškami. Pouze tak získají svou oslnivou záři. Jejich svit dopadal původně nezištně na celou zem, ale protože mysl lidí nebyla čistá, hvězdy před nimi svou záři skryly. Pouze v prastarých horách jako je Hora štěstí – tak vysokých a tak hlubokých, je možné zahlédnout původní tvář hvězd, protože tyto hory si zachovaly svou štědrnou neposkvrněnou podstatu a dovolují hvězdám, aby obětavě shlížely na skutečnou tvář přírody, která se rozkládá dole pod nimi...“ Noc mezitím již postoupila a zatímco naslouchali vyprávění Mladíka z Hory štěstí, jako by se ocitli v samotné pravlasti hvězd, jež po miliony let ani na okamžik nevyhasly. Jejich třpytivá záře se rozlévala okolní krajinou spolu s poryvy podzimního větru, až osvětila celou Horu štěstí, která se majestátně tyčila proti noční obloze. Náhle se ztichlou Horou štěstí rozezněl obrovský výbuch, který vytrhl všechny z hlubokého zamyšlení, a po něm následovaly v rychlém

sledu další.

Všichni se vystrašeně rozhlíželi, odkud se ten rachot ozývá. Brzy ale vše přehlušily silné poryvy podzimního větru a mezi hustou záplavou hvězd se objevila kulatá modrá záře, z jejíhož středu se rozletělo tisíce tenounkých červených paprsků, které vzápětí padaly obloukem do černé noci. Celé nebe jako by se vmžiku proměnilo v jeden obrovský oslnivý ohňostroj.

„Meteorický déšť!“ vykřikl Strážce hor.

„Meteorický déšť? Ještě nikdy jsem na Hoře štěstí tak zvláštní meteorický déšť neviděl!“ divil se Kvark.

„Rychle si něco přejme! Když zároveň padá na zem tolik krásných hvězd, to není jen tak. Třeba nám skutečně splní všechna naše přání!“
Sotva Křišťálová panenka domluvila, všimla si, že ta oslnivě rudá záře se náhle roztrýštila do jasně žlutých světýlek, jež připomínaly zlaté kapky deště, které se na křídlech podzimního větru nerušeně snášely pomalu k zemi.

„To není meteorický déšť!“

„Podívejte! Přibližuje se to k nám.“

Zatímco se dohadovali, to moře světýlek, kterých bylo tolik, že se vzájemně překrývaly, se mezitím přiblížilo až k Hoře štěstí. Už je měli téměř před sebou, když v tom se ta světýlka začala jako na povel vzájemně postrkovat a vytvářet nejrůznější obrazce, až se před jejich udivenými zraky postupně proměnila v lampiony nejrůznějších tvarů. Hora štěstí byla té noci opravdu neuvěřitelná. Dokonce i Strážce hor a

Kvark, kteří tu dlouhá léta žili, měli chvílemi pocit, jako by se omylem ocitli v nějaké neznámé pohádkové říši. Společně s ostatními nadšeně pozorovali ty tisíce lampionů, z nichž vyzařovalo teplé světlo, jak se zanořují do černého hávu noci a poté, jako by vstoupily do země nikoho, roztahují křídla a volně krouží unášeny podzimním větrem...

Netrvalo dlouho a unavené lampiony se pomalu snesly do korun stromů, na skalní stěny či vodní hladinu, aby si odpočinuly. Všude kolem nich teď visely průsvitné lampiony, z nichž se šířila oslnivá zlatavá záře. Perlička a ostatní se ocitli uprostřed oceánu světel, jejichž úchvatný jas je objímal ze všech stran jako světelný příboj, a oni pocítili nesmírný vděk a štěstí.

Perlička, kterou vždy přitahovalo vše krásné, došla zvědavě k lampionům plujícím na klidné vodní hladině a soustředěně je pozorovala. Když lampiony choulící se v blízkosti vodních rostlin viděly, jak se k nim krásná Perlička přiblížila, začaly kroutit svými průsvitnými tělíčky a vmžiku se na hladině objevila hra nejrůznějších světel a stínů, které rozzářily její půvabný obličej, až připomínal průsvitný lotos.

Perlička opatrně vztáhla ruku, aby se jednoho z těch lampionů dotkla, ale ke svému překvapení zjistila, že přestože jsou zhotovené z nesmírně jemného tenkého materiálu, který připomínal křídla cikád, jakmile se k nim přiblížil nějaký cizí objekt, začala z nich proudit obrovská odpudivá síla. Potichu tedy ruku stáhla a dál se zájmem pozorovala ty jasné plamínky uvnitř lampionů.

Ve světlech lampionů pobledla dokonce i jasná záře hvězd a ani ledový noční vítr nedokázal odolat jejich vřelé náruči a potichu ze sebe setřásl chlad. Perlička spolu s ostatními začali ty tajemné lampiony blíže zkoumat.

„Podívejte, na každém z nich je jiný obrázek,“ řekl po chvíli Spáč.

„No jo! Na tomhle lampionu je poupě fialového lotosu!“ zvolala Křišťálová panenka ukazujíc na lampion ve tvaru srpku měsíce.

Kutalé, hranaté, velké, malé – lampiony všech možných tvarů a velikostí jako by strážily to největší tajemství vesmíru a byly na nich zakresleny všechny živé i neživé objekty, které ve vesmíru existovaly.

„Co to má vlastně znamenat?“ podívovala se Perlička, která pronásledovala jeden za druhým pohupující se lampiony a zkoumala ty podivné obrazy.

„Kdysi jsem slyšela, že ve vesmíru existuje Oceán světél, která nikdy nevyhasínají,“ pravila rozvážně Duhová panenka při pohledu na lampiony. „Říká se, že mezi lampiony z tohoto oceánu nejsou ani dva zcela stejné, protože každý z nich obsahuje přání nějaké živé bytosti.“

„Cožpak tyhle lampiony opravdu pocházejí z Oceánu světél? Za celý svůj život jsem na Hoře štěstí nic takového neviděl,“ poznamenal zamyšleně Strážce hor.

„Říká se, že Oceán světél se nachází v největší černé díře v celém vesmíru, a proto jej téměř nikdo ještě nikdy nespatriil. Před více jak dvěma tisíci lety se ale tento Oceán světél díky jedné osvětlené bytosti objevil na zemi.“ Zatímco na ni ostatní upírali své tázavé pohledy,

Duhová panenka se na chvíli zamyslela a potom pokračovala: „Myslím, že pouze neobyčejně moudří lidé, kteří si něco opravdu ze srdce přejí, dokážou Oceán světél přimět, aby se zjevil v lidském světě, který je plný utrpení. To, co tu vidíme, musí být určitě onen vesmírný Oceán světél, protože jak jinak by se tady vzaly ty okouzlující lampiony!“

Poté co Kvark vyslechl slova Duhové panenky, rozevřel okamžitě svůj počítač a začal si opět hrát s čísly, aby spočítal, kolik jich vlastně je. Pocítil totiž nesmírnou touhu ty nikdy nevyhasínající lampiony získat. Mladík z Hory štěstí celou dobu mlčel a s úsměvem na rtech lampiony jeden po druhém pozoroval, jako by se setkal s dávnými přáteli. Když si všiml, jak horlivě Kvark ťuká do klávesnice – úplně z něj lil pot – přistoupil k němu, poplácal ho po rameni a řekl: „Tyhle lampiony vznikají a zanikají z myšlenek živých bytostí, které prochází věčným koloběhem zrodu, existence, úpadku a zániku, a proto nikdo nedokáže spočítat, kolik živých tvorů ve vesmíru v tu danou chvíli vlastně je. Stejně tak se ani tobě nikdy nepodaří zjistit přesný počet těch lampionů. Kvarku, nemarni zbytečně čas a raději se nezištně raduj z jejich krásy!“

Poté co domluvil, začal nerušeně brnkat na svou citeru a zpívat: „Kuan-jin prošla dvaatřiceti proměnami, vrbové ratolesti v jejích rukách ani na podzim neuvadají, všude tam, kde je utrpení, tam přijde a z moře utrpení každého jako loďka vyveze...“

Jeho jasný hlas a táhlé tóny citery se rozletěly na křídlech podzimního větru po celém hvězdném nebi. V tu chvíli začaly lampiony jako na povel opouštět vodní hladinu, koruny stromů i horské svahy a celá Hora štěstí jako by se vmžiku oděla do třpytící se večerní róby a roztančila se do rytmu Mladíkovy hudby. Kvar a ostatní brzy podlehli radostné atmosféře, a aniž by si to uvědomovali, zapomněli na všechny svoje tužby a s klidnou myslí se zaposlouchali do těch moudrých veršů.

„Podívejte, na každém lampionu je zapsané jedno přání!“ zvolala Perlička a na její tváři se bezděky rozlil srdečný úsměv.

Duhová panenka se zadívala na Perliččin nevinný úsměv a v její mysli, která původně přetékala veselím, se nyní odrážel Perliččin čistý soucitný pohled. V tu chvíli si uvědomila: „To Perliččin upřímný cit dojal Pagodu dávných buddhů a přivolal Mladíka z Hory štěstí. Tento nevídaný Oceán světél se tedy určitě také zjevil díky ní!“

Duhová panenka si zamyšleně prohlížela výjevy, které se právě odehrávaly před jejíma očima, a pozorně se zaposlouchala do klidného zpěvu. Provázela sice Perličku už dlouhou dobu na jejích dlouhých výpravách širým světem a strávila s ní společně mnoho dní i nocí, ale teprve nyní měla pocit, že jí skutečně porozuměla.

22. *Bambusový háj hustých mraků*

Lampiony, které se pohupovaly na poryvech podzimního větru, zalily celou Horu štěstí teplým oslnivým světlem a jejich mihotající se stíny jako by ji zároveň proměnily v přepychový světelný koráb majestátně plující nekonečným mořem noci. Perlička se mezitím spolu s ostatními na palubě té tajuplné lodi přání za doprovodu táhlých tónů citery bezstarostně obdivovala lampionům, z nichž každý obsahoval jiné přání.

Jitřenka vystrčila lenivě své teplé paže z černého županu noci a pohlazením probudila Horu štěstí, která dosud hluboce spala v náručí Oceánu světel. Podzimní slunce se vyklubalo zpoza šedivých mraků a vymetlo ospalost z očí Perličky a jejích kamarádů, kteří teď pozorovali tu záplavu lampionů, jak ničím nerušeny postupně zhasínají a pomalu mizí v dáli.

Omámeně, stále ještě pod dojmem těch krásných výjevů, následovali Mladíka z Hory štěstí dále do hor. Prošli klikatou horskou stezkou a k jejich sluchu náhle dolehlo zurčení vody, které se ozývalo skrze hustý les. Ohlédlí se tím směrem, ale všude kolem sebe viděli pouze vzájemně se překrývající vrcholky hor, které vytvářely velkolepá horská pásma, jež se tyčila vstříc obloze a bílým mrakům.

Čím hlouběji v horách, tím zřetelnější byla i atmosféra podzimu. Malý Makak a Kanárek, kteří se ocitli zpět v náručí přírody, neustále

pokřikovali, poletovali a poskakovali, a jakmile zahlédli bažanty a divoké zajíce, kteří usilovně hledali potravu, radostně se k nim rozeběhli a už z dále křičeli na pozdrav.

Mladík z Hory štěstí je vedl horskými stezkami zasypanými pestrobarevným listím a přes vrcholky vysokých hor. Pozdní podzim se na místní krajině nesmazatelně podepsal a Hora štěstí, původně tak záhadná, působila teď ještě tajemnějším dojmem.

„Jak daleko je to ještě do Bambusového háje hustých mraků?“ zeptal se nedočkavě Kvark, poté co se otočil a pohlédl zpět na ty v mlze zahalené horské vrcholky, kterými už prošli.

„Pokud půjde vše bez problémů, mohli bychom tam za tři dny dorazit,“ odpověděl laskavě Mladík z Hory štěstí, který celou cestu co chvíli sbíral z horských lesíků či luk neznámé bylinky a zároveň ze svého ranečku vyndával semínka rostlin, kterým by se na tom daném místě mohlo dařit, a opatrně je sázel do země.

„Tyhle bylinky vypadají tak obyčejně. Proč je ukládáš do svého ranečku, jako by to byl nějaký poklad?“ ptala se nechápavě Perlička.

Mladík z Hory štěstí vložil opatrně jednu rostlinu s drobnými žlutými květy do svého vaku a potom se spokojeným úsměvem odpověděl: „Ty bylinky možná nevypadají nijak zajímavě, ale všechno jsou to blahodárné léky, které pro nás vytvořila sama příroda!“

„A co ta semínka, která sázíš? I když nakonec vykvetou a urodí se na nich plody, ty tady nebudeš, aby sis na tom sladkém ovoci pochutnal! Nač tedy zbytečně plýtváš silami?“ vstoupil jim do řeči Kvark.

„Mým cílem je pouze obdělávat místní krajinu, aby byla ještě krásnější. Copak to není samo o sobě tou největší odměnou?!“

Jeho nezištný vztah k přírodě vyvolal v Perličce a ostatních ještě silnější touhu starat se o zdejší zvířata a rostliny. Nadšeně se učili jak sázet semínka a seznamovali se s léčivými účinky nejrůznějších bylinek, neustále připraveni být Mladíkovi z Hory štěstí kdykoli po ruce.

Společné zážitky a cíle je všechny natolik sblížily, že si teď připadali jako jedna velká rodina. Soustředěně pozorovali nejrůznější formy života, které přebývaly v místní divoké přírodě, a naplnění radostí společně ochraňovali a kultivovali každý kousek země, kterým prošli. Plnými doušky pili z veselí, jež pramenilo z jejich nezištné obětavosti, a pochutnávali si na sladkých plodech, které tu pro ně zanechala příroda.

Toho dne za rozbřesku vyšplhali na strmý horský vrcholek.

„Opatrně, tady musíme přejít po dlouhém horském hřebeni. Je tu chladno a bývá tu často rosa, takže cesta bude nejspíš hodně kluzká. Dávejte dobrý pozor, kudy šlapete,“ řekl Mladík z Hory štěstí a jako první vykročil vstříc úzkému horskému hřebeni.

Horský hřeben byl strmý a kluzký a mezi šedivými oblaky nejasně zahlédli hlubokou propast, která se rozkládala dole pod nimi. Propastí se proháněly poryvy silného větru, jež na ně co chvíli zaútočily, a jak stáli bezbranně na horském hřebeni, který se tyčil osaměle ničím

nechráněn nad okolními horami, přepadl je strach, že každou chvíli spadnou dolů. Mraky, které připluly spolu s větrem, se zvědavě zastavovaly na horském hřebeni, jako by si s nimi chtěly hrát, ale Perlička i ostatní se plně soustředili a neodvažovali se myslet na nic jiného než na to, jak přejít na druhou stranu. Aniž by si jich všímali, kráčeli příkrčení ostražitě vpřed.

Přechod byl dlouhý, a když konečně vstoupili na několik stop širokou skálu na druhé straně propasti, připadali si, jako by právě dobojovali dlouhou bitvu a vyčerpaně se posadili na zem.

„V životě jsem neviděl tak podivný geologický útvar. A ty?“ zeptal se unaveně Strážce hor Kvarka.

„Nikdy by mě nenapadlo, že dostat se do Bambusového háje hustých mraků je tak obtížné!“ odpověděl Kvark.

Ten nebezpečný horský hřeben už sice měli za sebou, ale pořád byli ještě tak trochu roztřesení. Vnímavý Mladík z Hory štěstí nejprve počkal, až si chvilku odpočinou, a potom s úsměvem řekl: „Vidíte to horské sedlo před námi, které se ztrácí v mlžném oparu? To je Bambusový háj hustých mraků.“

Jakmile to uslyšeli, všichni vyskočili a snažili se ten háj, o kterém Perlička tak často mluvila, rozpoznat. Radostné vzrušení rázem zahnilo veškerou jejich únavu a oni o překot naléhali na Mladíka z Hory štěstí: „Už jsme si dostatečně odpočinuli, vydejme se znovu na cestu!“

Ranní slunce se pomalu vyklubalo zpoza mraků a jeho zlaté paprsky

zalily celou zem. Poté co sestoupili z úpatí hory, ocitly se na louce, která se vlnila v poryvech větru a kterou pokrývala záplava kvetoucích chryzantém nejrůznějších barev – žluté, bílé, purpurové, červené. Jejich chladivá vůně se vznášela na podzimním vánku a uprostřed květů se klikatil nefritově zelený trávový most, který louku spojoval se sytě zeleným bambusovým hájem. Perlička náhle znervózňela. Jak se blížila k cíli, jako by ji opustila odvaha a ona bezděky zpomalila. Mladík z Hory štěstí to okamžitě vycítil, potichu natáhl ruku a vzal její drobnou ruku do své.

Poté co zanechali kvetoucí chryzantémy daleko za sebou, i zelený trávový most se ponořil do hustého mlžného oparu. V tu chvíli se Mladík z Hory štěstí náhle zastavil, ukázal na mlhu před sebou a řekl: „Tak tady je Bambusový háj hustých mraků, kde bydlím.“

Všichni si dosud dělali o kráse Bambusovém háje hustých mraků nejrůznější představy, a když teď viděli tu bílou mlhu, nevěděli honem co si mají myslet. Za to Perlička, která na tuto chvíli tak dlouho toužebně čekala, vzrušeně zvolala: „Konečně! Bambusový háj hustých mraků!“

Kanárek, který se původně schovával v bylinkovém ranečku Mladíka z Hory štěstí, roztáhl náhle křídla a vzápětí beze stopy zmizel uprostřed bílé mlhy. Také zvědavá opička, jakmile to uviděla, se za ním okamžitě vydala.

„Pojďte se mnou...“ vyzval je Mladík z Hory štěstí, a aniž by pustil Perliččinu ruku, vstoupil do husté mlhy.

Poté co prošli skrze husté nehybné mraky, objevilo se před nimi horské údolí, kterým protékala zurčivá bystřina. Luční kvítí rostoucí na jejích březích, jako by se dosyta nadýchalo toho nejčistšího vzduchu, a vůně, která se z něj linula, je příjemně uvolňovala. Mladík z Hory štěstí se zkušeně ujal loďky uvázané na břehu říčky a zamířil dolů po jejím proudu. Jemný mlžný opar houstl a řídl podle toho, v jak vysoké nadmořské výšce se zrovna nacházeli. Zatímco se vezli na loďce, kterou používal Mladík z Hory štěstí ke sběru bylin, šťastná Perlička vděčně pozorovala místa, kde Mladík z Hory štěstí vyrůstal. Také Kanárek, který se tu kdysi ztratil, se nepřestával vzrušeně rozhlížet kolem dokola.

Jejich loďka se dlouhou dobu jen tak mírně pohupovala na hladině a krajina kolem nich se pomalu měnila, když tu se před nimi objevil hustý bambusový háj, jehož listí líbezně šustilo. Přestože už byl pozdní podzim, Bambusový háj hustých mraků byl i nadále sytě zelený.

Mladík z Hory štěstí obratně stočil loďku a zamířil mezi husté zelené bambusy. Jakmile se ocitli uvnitř bambusového háje, všichni bezděky vykřikli překvapením a několikrát se zhluboka nadechli. Všude kolem nich se rozprostíral jemný mlžný opar připomínající téměř nehybný bílý závoj. Loďka zlehka klouzala po hladině říčky skrze mlhavé obláčky, které je chladivě hladily po kůži. Mezerami mezi bambusovým listím k nim pronikly paprsky ranního slunce a sytě zelené bambusy a mlžný opar se okamžitě oslnivě rozzářily. Ta třpytivá průzračná záře v sobě nesla nazelenalé odlesky a pokaždé když zafoukal jemný, bambusem

provoněný vítr, lehké mlžné obláčky se roztančily a vrhaly tu jasné, jindy sotva znatelné stíny. Všichni na to očarovane hleděli a zcela zapomněli na okolní svět!

Nikdo z nich nevěděl, jak dlouho už tu úchvatnou hru stínů pozorují, když v tom si náhle všimli, že původně hustý bambusový háj mežitím prořídł. Mladík z Hory štěstí je vyzval, aby vystoupili z loďky a vydali se spolu s ním po úzké klikaté cestičce. Šli a šli, až se náhle ocitli u skalních stěn porostlých kvetoucími vistářiemi. Mladík z Hory štěstí rozhrnul jeden trs těch úchvatných květů a naznačil Perličce a ostatním, aby vstoupili. Poté co prošli skrze vistárie, ocitli se na starobylé stezičce tak úzké, že po ní museli kráčet v zástupu jeden za druhým. Cestičku z obou stran lemovaly skalní stěny, na kterých se srážely kapičky vody. Všichni jako u vytržení kráčeli dál za Mladíkem z Hory štěstí a pozorovali světle zelené ještěrky, které šplhaly po stěnách kolem nich.

„Podívejte! Tam před námi spí liška!“ zvolala překvapeně Perlička, když uviděla bílou lišku, která ležela bez hnutí uprostřed cesty a klidně spala.

Perliččino zvolání spící lišku probudilo. Líně se protáhla, a poté co se ospalýma očima zadívala na Mladíka z Hory štěstí, obrátila se a vyskočila na všechny čtyři. Její náhlý pohyb Perličku i ostatní vystrašil. „Lištičko, veď nás!“ zavolal rychle Mladík z Hory štěstí, když viděl, jak se polekali. Potom se obrátil na vyděšené kamarády:

„To je moje věrná kamarádka. Pokaždé když se vydám na dalekou cestu, čeká na téhle stezce, dokud se nevrátím. I dnes přišla hlavně proto, aby nás přivítala.“

Rozespalá liška zavrtěla na Mladíka z Hory štěstí ocasem a vydala se kupředu. Kanárek a Makak se k ní už dávno srdečně rozeběhli, jako by se znali odjakživa.

Pod vedením lišky vyšli z úzkého horského údolí a náhle před sebou spatřili širé lány bylin, které se rozkládaly přímo v náruči bambusového háje. Mezi políčky se klikatila průzračná bystřina, nad níž se držel mlžný opar a která k polím přiváděla vláhu.

Mladík z Hory štěstí je opatrně vedl kolem bylinkových políček, až došli k obrovskému stromu bódhi, který připomínal ohromný deštník. Mladík z Hory štěstí si nejprve sundal svůj raneček s bylinkami a potom se obrátil ke Kvarkovi. „Tak tenhle velký strom je můj domov, můj hrad,“ řekl.

Perlička, která se po dlouhém putování konečně vrátila zpět do skutečného Bambusového háje hustých mraků, si jako v opojení přehrávala v mysli jeho podobu z dob, kdy sem poprvé zavítala. Ostatní si mezitím zvědavě prohlíželi to podle Mladíkových slov nejhonosnější sídlo a vášnivě o něm diskutovali.

Aby poctil tak vzácnou návštěvu, Mladík z Hory štěstí vzal z morušovníku vyřezanou dřevěnou misku a připravil do ní šťávu ze sladkých horských brambor, které právě nakopal na svých polích. Když byl hotový, s radostným očekáváním ji nabídl Strážci hor a

dalším kamarádům, kteří seděli na zemi kolem dokola stromu.

„Co je to?“ zeptala se zvědavě Duhová panenka, když viděla tu mléčně bílou tekutinu v misce.

„To je šťáva ze sladkých brambor. Je to nevidaná pochoutka,“ vysvětloval Mladík z Hory štěstí.

Perlička, která v něj měla naprostou důvěru, na nic nečekala a ještě než domluvil, svou misku do dna vypila. Šťáva ze sladkých brambor byla nesmírně lahodná a osvěžující a ona se rázem cítila svěží a plná energie. Při pohledu na její spokojený výraz následovali i ostatní jejího příkladu a také svůj příděl vypili.

„Sladké brambory najdete jen ve vysokých horách. Je to lahodná, nesmírně posilující zelenina, dar od samotných Nebes. Každý, kdo se šťávy ze sladkých brambor napije, se cítí jako znovuzrozený...“

Mladíkův melodický hlas se mísil s příjemnou svěžestí lahodného nápoje, jež prostoupila jejich těla i mysl. Náhle spatřili, že ta drahocenná jasně červená pečeť ve tvaru lva, kterou nosil Mladík z Hory štěstí zavěšenou na hrudi, se rozzářila neobyčejně jasným světlem, jež proniklo hluboko do nitra každého z nich. V tu chvíli zároveň pocítili, jako by se v jejich mysli rozevřelo průzračné oko moudrosti a Hora štěstí se před nimi pomalu zjevila ve své plné kráse...

23. Ráj blaženosti

Následujících několik dní si všichni společně prohlíželi Bambusový háj hustých mraků. Mladík z Hory štěstí se o ně srdečně staral a dělal jim průvodce. Díky jeho vyprávění poznali Horu štěstí zase z jiné stránky.

Toho dne je Mladík z Hory štěstí probudil hned s východem slunce a vedl je po nerovné horské stezce...

Po nějakém čase došli až k široké řece, která rozdělovala vysoké hory tyčící se na jejích březích. Kamínky a pískem zkalená voda v korytu připomínala ženoucí se stádo divokých koní. Když Strážce hor uviděl tu ohromnou řeku, která jim odřízla cestu k protějším horám, řekl ustaraně: „Zdá se, že překročit tuhle rozbouřenou řeku a dostat se na protější vrcholek nebude nic snadného.“

„Co teď?“ Spáč cítil silnou touhu dál Horu štěstí poznávat a bál se, že jim tato řeka zabrání pokračovat vpřed. „Copak kromě této cesty neexistuje žádná jiná, která by nás do protějších hor zavedla?“ ptal se rozrušeně Mladíka z Hory štěstí.

„Toto je největší a nejdelší řeka Hory štěstí. Kromě toho, že odděluje tato dvě pohoří, přináší Hoře štěstí bohaté zásoby vody, díky kterým se Hora štěstí stala nejúrodnější horou světa. Stačí jen vymyslet způsob jak ji překonat a dostat se na protější břeh a uvidíte zase úplně jiný svět,“ odpověděl Mladík z hory štěstí a bezstarostně vykročil k

velkému trsu bíle kvetoucího rákosí, jež připomínalo velkou sněhovou peřinu. Bílé květy rákosu tančily v poryvech podzimního větru jako zpěněné vrcholky vln a spolu s vodní hladinou, na níž dopadaly třpytivé paprsky ranního slunce, vzájemně vyzdvihovaly své půvaby a vytvářely neobvykle krásnou atmosféru!

To už se i ostatní vydali za Mladíkem z Hory štěstí a vstoupili do hustého rákosového porostu. Perlička kráčela v těsném závěsu za ním. Sněhobílé květy rákosů ji lechtaly na obličeji, až ji obě tváře svědily, a její jako voda jemné dlouhé černé vlasy, které povlávaly v mírném podzimním vánku, srdečně rákosí oplácely jeho pozornost. Bystrý kanárek se schovával v bylinkovém ranečku a co chvíli vystrčil hlavu a rozhlížel se kolem dokola.

Šli více jak deset minut, když v tom Perlička ucítila, že písek pod jejíma nohama je stále měkčí a vlhčí. Zrovna když už začínala mít potíže zvedat nohy, Mladík z Hory štěstí se náhle zastavil a otočil se k nim: „Pojďte mi pomoci.“

Poté rozhrnul husté rákosí a oni spatřili jednoduchý bambusový vor. Bezděky radostně vykřikli a společně vor dotlačili k vodě. Podzimní vítr jim foukal do tváří a oni se vydali mělkým potůčkem vstříc velké řece.

Mladík z Hory štěstí si i v blízkosti té děsivě rozbouřené řeky zachovával svůj nerušený klid. V ruce svíral bambusovou tyč, s jejíž pomocí se obratně vyhýbal silným vírům uprostřed říčního toku, a vyzýval ostatní, aby se klidně obdivovali okolní krajině. Stabilní

vor se nenechal ovlivnit ani silným podzimním větrem, neohroženě rozrážel jeden zástup vln za druhým a svižně plul vstříc zelenající se hoře na protějším břehu.

Houfy stěhovavých ptáků mřícíích na jih prolétly zvědavě nad vodní hladinou a zakroužily nad jejich vorem. Perlička spolu s ostatními se mezitím pozorně rozhlíželi kolem sebe a prohlíželi si vlnící se orobinec a po kamenech se plazící popínavé rostliny. Konečně se díky úsilí Mladíka z Hory štěstí dostali v pořádku na protější břeh, kde se před jejich zraky rozprostřel zase úplně jiný typ krajiny.

Společnými silami přivázali vor k vysokému stalagmitu a sotva byli hotoví, Kvark nedočkavě seskočil na břeh a vzrušeně se rozběhl podél úpatí hory porostlém citronovou travou.

Ostatní ho vzápětí následovali a po chvíli zpozorovali, že horský svah je náhle mnohem strmější. Namáhavě stoupali po kamenité stezce, když tu se nad vrcholky rozprostřelo modré nebe. Připadalo jim tak blízko, jako by stačilo natáhnout ruku a mohli se ho dotknout. Nejspíš už se blížili k vrcholku hory. V tu chvíli si všimli, že Kvark, který běžel napřed, se náhle rychle zastavil a zadýchaně volal: „Pojďte rychle sem! Pod horou je nádherně modré moře!“

Když uslyšeli Kvarkovo volání, přidali do kroku a za chvíli už běželi do vršku jako o závod.

„To je ale překrásný výhled!“ zvolali obdivem, poté co dorazili na vrchol.

„Jak je možné, že jsem dosud nevěděl, že na opačném konci Hory

šťěstí je moře?“ mumlal si pro sebe nechápavě Kvar.

„Bambusový háj hustých mraků se nachází na Hoře šťěstí mezi Mořem moudrosti a Pohořím požehnání...“ v Perliččiných uších se znovu rozezněla slova Mladíka z Hory šťěstí.

„Toto je Moře moudrosti, které vyživuje a dotváří úchvatnou krajinu Bambusového háje hustých mraků,“ vysvětloval.

Teprve v tu chvíli si uvědomili, že to ohromné moře před nimi je nejen průzračně modré a krásné, ale že je zároveň nedílnou součástí místní přírody.

Každý centimetr půdy na Hoře šťěstí jako by se již dávno nesmazatelně otiskl do podrážek slámových sandálů Mladíka z Hory šťěstí a on se teď vydal jistým krokem skrze bujně rostoucí trsy trávy a spleť popínavé rostliny. Perlička kráčela v jeho stopách a nebojácně se prodírala hustou trávou. V neochvějných krocích Mladíka z Hory šťěstí jasně rozpoznala smysl svého života a uprostřed té velkolepé přírody spatřila svou zářnou budoucnost.

Prošli skrze louku a začali sestupovat po svahu hory, a když po chvíli zahnuli, otevřel se před nimi znovu pohled na širé moře, které náhle zabíralo velkou část obzoru, kde prve nebylo nic než obloha. Modř nebes a moře se navíc slily v jeden odstín, takže nebylo vůbec poznat, kde jedno končí a druhé začíná.

Při pohledu na to nekonečné moře pocítili náhlé uvolnění. Jejich myšlenky se rozplynuly spolu se zvuky mořského příboje, a zatímco je ofukoval příjemný mořský vánek, oni radostně pozorovali lámající

se vlny, které vyfoukal na hladině vítr a které se hnaly jedna za druhou směrem k nim.

„Před dávnými a dávnými dobami byl na tomto místě hluboký oceán, ale potom se začala zemská kůra přetvářet. Jednotlivé horské masivy se vzájemně přetlačovaly, až vytvořily spletitou scenérii Hory štěstí i zdejší labyrint připomínající horskou krajinu...“ vyprávěl Mladík z Hory štěstí, který měl k místním horám velice úzký vztah.

Když viděl Strážce hor, který odmalička v horách vyrůstal, to dech beroucí horské pásmo, které se táhlo na tisíce mil podél mořského pobřeží, bezděky se zeptal: „Jak je možné, že zdejší krajina působí zcela jiným dojmem než Hora štěstí tak, jak ji znám?“

„Hora štěstí má mnoho vrcholků a nachází se zde nejrozmanitější scenérie, ale žádná z nich se nevyrovná tomuto mořskému pobřeží, které je ztělesněním nejmocnější a nejtajemnější životní síly vesmíru, v níž se snoubí drsná odolnost s milosrdenstvím. Zdejší krajina možná působí na první pohled jinak než Hora štěstí tak, jak ji znáš, ale teprve toto je ve skutečnosti její nejopravdovější podoba,“ vysvětlil jim Mladík z Hory štěstí, jehož duše již dávno splýnula se zdejší přírodou.

„Podívejte, jak krásné jsou zdejší rostliny!“ upozornila je Křišťálová panenka a utrhla si jednu zlatou slunečnici.

„Zdejší příroda je po celý rok vystavena slanému mořskému větru, a proto se všechny rostliny zdají tak křehké. I přes svůj nevýrazný vzhled jsou ale nesmírně odolné, jako například tyhle chřestnatci – ani silný severovýchodní vítr nedokáže zlomit jejich odhodlání dál se

rozrůstát a vykvést!“ řekl Mladík z Hory štěstí s mírným úsměvem.

Nekonečné horské pásmo se táhlo v těsném obětí oceánu vstříc dalekému jihu věrně kopírujíc mořské pobřeží, jež ozdobily vrcholky lámajících se vln dlouhým bílým šálem. Mladík z Hory štěstí vedl Perličku a ostatní starou stezkou, která se vinula pod modrou oblohou mezi travinami, a oni se bezstarostně obdivovali té zvláštní, charismatické krajině. Podzim přehodil původně zelenému horskému svahu kolem ramen plášť utkaný z bílé kvetoucí trávy a horský a mořský vítr společně prosytily okolní vzduch vůní travin a zeminy.

„Podívejte! Tam na tom svahu před námi!“ Perlička náhle zahlédla mezi skupinou zelených vrcholů cosi, co vypadalo jako jasně žlutá perla.

„Vypadá to na nějakou sochu!“ odhadoval Kvark.

To už ji zpozorovali i Strážce hor a Spáča a všichni se okamžitě vypravili podél přesličníků, které se hrdě natahovaly vstříc větru, přes hrbolatou paseku a pospíchali za tou jasně žlutou perlou. Poté co chvíli běželi se náhle uprostřed té divoké trávy, která rostla všude kolem nich, objevil pás vysokých kvetoucích stromů, mezi nimiž nejasně zahlédli šedivou kamennou stělu, na které bylo rozmáchlými znaky napsáno – Ráj blaženosti. Všichni překvapeně vzhledli a teprve v tu chvíli si všimli více jak deset sáhů vysoké sochy dávného buddhy, která seděla ničím nerušená na sytě zeleném horském svahu.

„Jak krásná socha!“ vydechl obdivně Kvark.

Bílé mráčky, které se nehodlaly drát přes horský vrcholek, se bezstarostně pohupovaly kolem sochy dávného buddhy, která vypadala jako by byla živá. Buddhův důstojný vzhled je přiměl zastavit své uspěchané kroky a v tichosti sochu pozorovat.

„Jak se tady na tak odlehlém místě vůbec taková nádherná socha vzala?“ ptali se ostatní.

Mladík z Hory štěstí se ale pouze usmál a řekl: „Pojďte za mnou. Zavedu vás až k ní a tam si pořádně odpočineme.“

Zdálo se, že má vše předem dobře promyšleno. Svou bambusovou holí odhrnul trávu, která je bodala do nohou, a svižně se vydal vstříc horskému svahu porostlému kvetoucími stromy, jež z dálky připomínaly mlžný opar. Zanedlouho spatřili několik desítek mohutných kmenů, které jim zcela zakryly výhled. Spolu s horským větrem k nim z korun stromů nejasně dolehlo zvonění, jež naplnilo ten tichý háj, kterým kráčeli, impozantní harmonickou atmosférou.

Mladík z Hory štěstí znal místní krajinu jako své boty. Obratně prošel skrze přesličníky a zastavil se u starobylé brány buddhistického chrámu, po jejíž pravé a levé straně stály dva stoleté stromy bódhi, v jejichž korunách šuměl vítr. Na bráně bylo stále ještě k rozeznání kolo dharmy, na kterém vytvářely kropenaté stíny listů půvabné obrazy.

Poté co si tu honosnou bránu podrobně prohlédli a prošli chodbou, z níž dýchala starobylá atmosféra, spatřili krásné květy lantány, které jako by vydláždily celou zem zlatým brokátem, na jehož konci se tyčila prostá svatyně. To už mezi starými borovicemi zpozorovali i dva

pavilony, jež svatyni každý z jedné strany obklopovaly. V jednom byl zavěšený zvon a ve druhém buben. Když se na svatyni zdáli zadívali, zdálo se jim, že ta obrovská socha dávného buddhy sedí na střeše na samotném vrcholu té vznešené stavby. Nad její hlavou se rozprostíralo modré nebe a ona na ně upírala svůj milosrdný pohled.

„Kde jsme se to vlastně octli?“ zeptala se tichým hlasem Duhová panenka při pohledu na to klidné harmonické zákoutí.

„Toto je jediný buddhistický chrám na Hoře štěstí. Už více jak tisíc let provází svým jasným zvoněním všechny živé tvory na Hoře štěstí na jejich cestě za opravdovým šťastným životem,“ říkal Mladík z Hory štěstí, zatímco je vedl alejí starých košatých stromů vstříc svatyni na horském svahu.

Podzimní slunce se zdálo být neobvykle teplé. Opuštěný chrám naplňovala jemná vůně. Uvnitř prostorné a elegantní svatyně spatřili tři honosné sochy buddhů, kteří milosrdně přijímali všechny ty, jimž bylo osudem určeno je navštívit.

„Určitě sem často chodíš, vid’?!“ obrátila se tichým hlasem Perlička na Mladíka z Hory štěstí, když viděla, jak je tu čisto. Nikde nebylo ani snítka prachu.

Poté co prošli celou svatyní, všimli si, že na jejích stěnách visí mnoho kaligrafických nápisů, jež nutily člověka k zamyšlení.

„Bohatě kvetoucí žluté květy odhalí před tebou podstatu bytí, stejně tak bambusy zelené symbolizující srdce neposkvrněné.“

Perlička soustředěně přemítala nad významem těch veršů a jasně

pocítila, že se ocitli na posvátném místě. Bezděky si vybavila mnoho vzpomínek a zároveň začala přemítat o budoucnosti.

S pocitem nostalgie začali stoupat do schodů. Horskou stezku lemovaly po obou stranách husté fíkovníky a jasně červené hlohyně. Vzrostlé čínské osiky obsypané sněhobílými semeny byly plné malých veverek, jež si vesele pochutnávaly na té velkolepé hostině, které se jim dostávalo jednou do roka.

Šplhali po dlouhých mechem porostlých schodech a na pahorku před nimi se náhle objevil dávný buddha.

Perlička spolu s ostatními nedokázali zakrýt svou radost. Vzájemně se na strmém schodišti předháněli, až konečně celí zadýchaní dorazili k lotosu, na kterém buddha seděl. Když se rozhlédli, zjistili, že je odtud nádherný výhled. Všude, kam oko dohlédlo, se táhl nekonečný oceán, na jehož hladině se bouřlivě převalovalo tisíce modrozelených vln, které se rozbíjely o temně zelené hory lemuující mořské pobřeží. Úchvatná krajina Hory štěstí, v níž se snoubila tvrdost i něha, se teď rozprostírala před jejich zraky v plné své kráse.

„To je socha velkolepé bódhisattvy Kuan-jin, která za svého života vytrvale rozvíjela svou schopnost milosrdného naslouchání, díky níž nakonec dosáhla osvícení. Kuan-jin oplývá nezměrným milosrdenstvím – jakmile se někdo na světě ocitne v nesnázích, stačí, aby se k ní upřímně pomodlil, a bódhisattva Kuan-jin se okamžitě ohlédne za jeho hlasem a pomůže mu překonat potíže. V jedné ruce svírá vrbové proutky, v druhé nádobu s čistou vodou, pomocí které

smývá prach a nečistoty tohoto světa...“ říkal Mladík z Hory štěstí a hladil přitom oblé chodidlo dávné bódhisattvy.

Všichni se s čistou myslí posadili pod lotosovým květem, na kterém spočívala socha bódhisattvy, pozorovali vlnící se moře, naslouchali ohlušujícímu zvuku příboje a za chvíli zcela zapomněli na svou vlastní existenci. Ani nevěděli, kolik času mezitím uplynulo, když v tom se jedna po druhé nad širým mořem objevily hvězdy. Noc jako by se bála, že je vyruší z jejich hlubokého rozjímání, potichu oděla zem do měkoučké noční košilky.

„Podívejte! Celé tělo bódhisattvy Kuan-jin jemně září!“ Aniž by si toho všimli, Mladík z Hory štěstí mezitím již kolem sochy zapálil svíčky, jejichž plameny vrhaly na sochu čisté žluté světlo. Vmžiku jako by se ocitli v posvátné rajské krajině.

V záři světél se zdálo, že bódhisattviny milosrdné oči se ještě jasněji upírají na širé moře a rozesílají do všech stran její všemocnou moudrost a soucit!

Perlička, která vycítila nezdolnou sílu jejího soucitu a milosrdenství, k ní vzhledla a zašeptala: „Lidský život je jako neustále se měnící mořský příboj. Kdybych dosáhla stejného ryzího stavu pravdy a disponovala stejně nezměrným odhodláním jako dávná Kuan-jin, dokázala bych zachránit všechny ty, kdo stále ještě bojují ve vlnách, a vyvedla je z temného moře utrpení.“

Zatímco přemýšlela, sepnula Perlička ruce a začala se zbožně modlit. Její dlouhé vlasy povívaly v nočním větru a její upřímné, soucitem

naplněné odhodlání dostat svého poslání se spolu se zvuky příboje
nořilo hluboko do nitra Mladíka z Hory štěstí. Bezděky se na Perličku
klečící před sochou bódhisattvy láskyplně zadíval.

24. Hořčičné semínko pojme horu Sumeru

Po dlouhém putování tedy dorazili až do starobylého chrámu na mořském pobřeží, kde za zvuků mořského příboje a osvětlení září hvězd a buddhovské pravdy podlehli únavě a oddali se snění.

Perlička si nechtěla nechat ujít nic z krásy, která ji obklopovala, ale poté co všichni ostatní hluboce usnuli, ani ona nedokázala už více odolávat únavě, spokojeně se opřela o nohy bódhisattvy Kuan-jin a vydala se za svými kamarády do říše snů.

„Perličko! Perličko!“ zaslechla uprostřed spánku nejasné volání a ucítla, že Kanárek jemně zobe do perliček v jejích uších. Ospale si promnula přivřené oči a okamžitě spatřila sochu Kuan-jin, jejíž průzračné oči zářily v potměném ranním světle milosrdenstvím a moudrostí. Úlekem vykřikla.

„Perličko, neboj se! To jsem já.“ Něžný hlas Mladíka z Hory štěstí vytrhl Perličku ze sna.

„Perličko, zdejší východ slunce je opravdu výjimečný. Pojďme se projít k moři!“

Víla snů dosud nepropustila okolní přírodu ze své kouzelné moci. Všude bylo naprosté ticho, pouze bódhisatva na úpatí Hory štěstí neúnavně naváděla zbloudilé temnou nocí. Ve starobylém chrámu nebylo slyšet ani živáčka. Mladík z Hory štěstí vedl rychle Perličku

dolů po dlouhém kamenném schodišti a potom dlážděnou stezkou, až nakonec přešli přes mostek uprostřed borového háje a za ranního šera prošli prostou chrámovou branou.

Jakmile se ocitli za branou, pohled na větrem rozfoukanou travu a studená mořská bríza způsobily, že se otřáslí zimou. Perlička si přitáhla klop kabátku a následovala Mladíka z Hory štěstí klikatou potemnělou stezkou. Jejich kroky probudily hmyz spící v trsech trávy a ten teď začal zmateně poletovat všude kolem nich. Také kanárek se nakazil tím veselím, které se s blížícím se jitrem šířilo okolím, chvíli byl před nimi, chvíli za nimi, tu napravo, tu nalevo a radostně kolem nich kroužil.

Když došli až na samý konec bujně rostoucí trávy, moře před nimi rozevřelo svou náruč, aby se s nimi podělilo o svou šíři. Perlička pocítila, jak se její tělo i mysl uvolnily. Zhluboka se nadechla chladivého slaného mořského větru, a když Mladík z Hory štěstí spatřil její radostný výraz, vzal ji za ruku a vedl ji k pláži dlážděné drobným pískem.

Ani mořský vítr jako by se ještě zcela neprobudil z hlubokého spánku. Foukala pouze mírná bríza a bouřlivá atmosféra, která předešlého dne dominovala mořskému pobřeží, zůstala zapomenuta ve sladké říši snů. Poté co vstoupili na pláž, Mladík z Hory štěstí si rychle sundal slámové sandály a řekl Perličce: „Celé zdejší pobřeží pokrývá vzácný mušličkový písek. Musíš jít bosky, jenom tak si plně vychutnáš jeho kouzlo!“

Perlička se tedy rychle vyzula a následovala Mladíka z Hory štěstí vstříc klidnému, stále ještě potemnělému moři. Jemňoučký písek ji lechtal do chodidel. Celou svou bytostí vnímala ten vlhký ale teplý písek pod svými nohama a náhle jí připadalo, jako by zahlédla skutečnou podobu prapůvodního světa.

Víla snů se konečně vrátila do své říše a celá obloha se znovu rozjasnila. Ranní záře jemně políbila obláčky nad mořem, které rázem zčervenaly, a jejich stud se za chvíli odrážel i na hladině moře, která se teď oslnivě blýskala.

„Slunce každou chvíli vyjde!“ ukazoval Mladík z Hory štěstí na stále krvavější mraky.

Červen se nezadržitelně rozlévala dál a dál po moři, až roztančila bílé čepce vln, které na hladině vyfoukal vítr. Náhle se nad mořem objevil rudý sluneční kotouč, několik zlatých paprsků rychle proniklo skrze mraky a celý horizont se rázem proměnil v obrovské plátno, na němž mraky a sluneční paprsky vykreslovaly nejrozmantější oslnivé obrazy. „Jé! Sluníčko! Sluníčko vyšlo!“ zvolala Perlička.

Mladík z Hory štěstí se na ni potěšeně zadíval a řekl: „Perličko, sluníčko se pravidelně každý den vyhoupne zpoza mořské hladiny, ještě nikdy se nestalo, že by zapomnělo vyjít! Jestliže se ti zdejší východ slunce líbí, tak na Hoře štěstí zůstaň a můžeš ho pozorovat každý den!“

Moře je malý všeobjímající mikrokosmos. Perlička, která právě spatřila tajemství harmonického soužití oceánu a země, se neubránila

dojetí: „Zatímco jsem tě hledala, zavítala jsem kdysi na svých cestách do Světa úchvatných tónů, kde jsem viděla Moře dokonalé moudrosti, jaké může existovat snad jen v nadpozemském ráji. Toto azurové modré moře možná není tak krásné jako Moře dokonalé moudrosti, ale o to bližší mi připadá.“

„Perličko, naše okolí a to, jak ho vnímáme, se mění spolu s naším rozpoložením. Po dlouhém hledání jsme se konečně opět shledali, a tak je jen přirozené, že vše, co teď vidíme, ti připadá opravdovější a zajímavější,“ řekl Mladík z Hory štěstí při pohledu na azurové moře před sebou.

Širé moře, které se teď koupalo ve třpytivých paprscích slunce, získalo znovu svou bouřlivou impozantní podobu. Prudký severovýchodní vítr opojně vyfoukával na hladině vysoké vlny, divoký příboj bičoval útesy vyčnívající nad hladinu, zpěněné čepce vln vystřikovaly vstříc modré obloze a rychle mizící mořská pěna neúnavně vyprávěla příběh pomíjivosti. Perlička mezitím bezstarostně sbírala křemínky, acháty a další pestrobarevné kamínky, které na pobřeží splavily horské bystřiny a které se mísily s krásným mušličkovým pískem.

Čas strávený ve společnosti Mladíka z Hory štěstí vždy velmi rychle uběhl. Než se nadáli, oslnivá sluneční záře pobledla a zapadající slunce se s nimi loučilo. Perlička a Mladík z Hory štěstí stáli bok po boku na mořském pobřeží a hleděli na zapadající slunce, které posledními paprsky vykreslovalo jejich siluety.

Podvečerní bríza sílila s každým poryvem. Náhle k nim od hor zavanul silný podzimní vítr, který nadzdvihl kutálející se mušličkový písek a několik zrníček vletělo omylem do Perliččiných jasných očí. Perlička ucítila pronikavou bolest a po jejích růžových tvářích se skutálely třpytivé slzy. Mladík z Hory štěstí jí začal opatrně písek z očí vyfukovat, a když se mu konečně podařilo to malinké bílé zrníčko mušličkového písku vyfouknout, odplavalo dolů na zem spolu se slzami, které ukáply z jejích očí.

Ve stejný okamžik, kdy se skutálela její slza, ozvalo se z mušličkového písku jasné cinknutí, jako když o sebe zavadí dva nefrity. Mladík z Hory štěstí omylem shodil na zem korálky z Perliččiných vlasů. Rychle se sklonil, aby je z písku posbíral.

Jakmile se ale sehnul, všiml si, že slza, ve které stále ještě spočívalo zrníčko písku, vypadala v západu slunce jako nesmírně krásná perla. Ještě neuvěřitelnější bylo, že v té třpytivé průzračné slze se jasně zračil „Nekonečný obraz bystřin a hor“, na němž spatřil bódhisattvu s tváří kulatou jako měsíc v úplňku a s očima připomínající květy lotosů, kterak bezstarostně bloumá jarní krajinou a prozpěvuje si. Na jedné ze scén, jež zachycovala mořské pobřeží, byl vyobrazen i on sám s Perličkou. Společně se obdivovali půvabům moře a ostatní k nim zrovna z dále přibíhali...

V tu chvíli se před podstavcem, na němž seděla bódhisattva Kuan-jin, potichu vynořil buben hlásající buddhovskou pravdu a vzduchem se nesla sborová recitace buddhistických mnichů –

*Sútra, která by moudrost Buddhy obsáhla,
jak tři tisíce světů byla by rozsáhlá.
Do jedné molekuly, kdyby ji schovali,
tu moudrost i všechny ostatní by pojaly.
Jen jednoho moudrého člověka je třeba,
před jehož jasným pohledem nic schovat se nedá.
Ten sútru z molekuly vysvobodí ven
a předá to učení bytostí živým všem.*

Náhle se v mysli Mladíka z Hory štěstí rozzářilo jasné světlo. Uvědoměle se zadíval na ten tajuplný výjev a zamumlal: „V každém zrníčku písku je obsažena pravá podstata světa a bytí, stejně jako vše ve vesmíru, i každý lísteček, disponuje buddhovskou podstatou. Kdo by si pomyslel, že všechny pravdy a moudrost světa se vejdu do tak malinkého zrnka písku!“

V tu chvíli se nad bódhisattvou Kuan-jin objevila tajemná záře připomínající průsvitný diamant. Ta jemná záře jako by disponovala nějakou tajuplnou silou, stoupala výš a výš a zanedlouho osvětila celou horu.

Náhle se ozvala obrovská rána a na horizontu, který divoké červánky mezitím zbarvily do jasně červena, se objevil honosný vor buddhovské pravdy, který převáží osvícené nad mořem smrtelnosti vstříc nirváně.

„Pra–bhu–ta–rat–no!“ ozvalo se z voru mocné volání. Mladík z Hory štěstí vstal z mušličkového písku a radostně mával lidem na voru.

„Prabhutaratno, staří mudrci věděli, že je nezklameš a nakonec pravdu

objevíš. Poslali nás, abychom tě vzali zpět do Snové krajiny hustých mraků.“

„Bratře, čekáme na tebe už tak dlouho, rychle si nastup!“

Důstojný Purpurový šat a tlust’oučký Padmaprabha stáli bok po boku na voru a tváří v tvář zapadajícímu slunci a mořskému větru na Mladíka z Hory štěstí vesele mávali.

Jakmile Mladík z Hory štěstí zahlédl Purpurový šat a Padmaprabhu, které již tak dlouho neviděl, vzpomněl si, proč přišel do světa lidí, a hbitě naskočil na drahocenný vor Snové krajiny hustých mraků.

„Počkej na mě!“ volala na něj Perlička, když viděla, jak nastoupil, aniž by se ohlédl.

„Perličko, staří mudrci už na mě čekají, musím se rychle vrátit! Dávej na sebe pozor! Bylo-li nám to souzeno, jednoho dne se znovu setkáme,“ odpověděl smutně Mladík z Hory štěstí.

Perliččiny tváře okamžitě smáčely potůčky slz připomínající přetržený perlový náhrdelník.

Když Purpurový šat viděl, jak žalostně Perlička naříká, pohladil Kanárka, který se od okamžiku, co ho zahlédl, usadil v jeho náručí a řekl: „Kanárku, nemůžeš se se mnou vrátit do Snové krajiny hustých mraků. Rychle leť za Perličkou.“

Kanárek se s ním jen nerad loučil. Nejprve ho třikrát obletěl a teprve potom zamířil k Perličce.

„Perličko, Kanárek byl původně můj nejbližší přítel, ale jestliže vás osud sblížil, nechám ho, aby tě i nadále doprovázel,“ dolehl k ní jeho

něžný hlas.

Drahocenný vor nemilosrdně odvážel Mladíka z Hory štěstí. Jednu po druhé rozrážel červánkově rudé vlny a ubíral se vstříc horizontu do míst, kde se lámaly ohnivé paprsky zapadajícího slunce.

„Mladíku z Hory štěstí!“ Perliččino srdceryvné volání se ozývalo skrze mraky. Mladík z Hory štěstí naslouchal pravidelnému zvuku mořského příboje, a zatímco Perličce vytrvale mával, jeho nitrem zmítaly nejrozmanitější emoce...

Zármutek z odloučení nemilosrdně sevřel Perliččino srdce.

Paprsky zapadajícího slunce protáhly její osamocený stín.

V tu chvíli se zpoza červánků ozvaly něžné tóny citery, flétny, zlatého bubínku a dalších nástrojů... Perliččina rozrušená mysl se pomalu utišila, a poté co se spolu s hudbou oddala rozjímání, jejím nitrem se rozlil klid a štěstí... Ani nevěděla, kolik času mezitím uplynulo, když tu si náhle překvapeně uvědomila, že sedí na velkém lotosovém květu v Zahradě purpurové vůně. Lotosový květ měl nespočet okvětních lístků, tak jemných, zářivých a neposkvrněných.

Slunce právě vyšlo a jeho paprsky pronikly i do Bambusového háje hustých mraků, uprostřed něhož stála velká síň Sedmi pokladů, kterou se linula jemná vůně. V síni na zlaté stoličce seděl mladík, který právě přednášel z jedné posvátné knihy – Lotosové sútry. Ten mladík nebyl nikdo jiný než Prabhutaratna.

Postavy

1. Země – Spáč

Odvážný statný mladík, který omylem pozřel zkvašené plody a prospal hlubokým spánkem v náruči Spícího lotosu dlouhých tisíc let...

Spáč je symbolem „země“. Zatímco setrval v hlubokém spánku, byl jako lidé brodící se bahnem, zmatený a otupělý. Nedokázal vnímat ani hluboký cit Duhové panenky, ani záři pochodní, které svírali v zobáčcích ohniví fénixové.

Země je zároveň ztělesněním moudrosti. Je pevná a stálá, matka, z níž se rodí vše živé. Jakmile se člověk ocitne ve složité situaci, s níž si neví rady, nejvíce touží právě po moudré radě. Moudrost je zároveň prvním krokem na cestě hledání pravdy!

2. Voda – Křišťálová panenka

Oděna do vzdušného bílého pláště tančí pod obrovským vodopádem připomínajícím letícího stříbrného draka přenádherný Tanec vodních víl. Její ladné pohyby se harmonicky prolínají s vodou, až splývají v jeden celek...

„Voda“ bývá rozbouřená a divoká jako stádo cválajících koní. Jindy má podobu mírného tenkého potůčku jako něžná žena. Její proměny jsou nespočetné a žádná překážka ji nezastaví.

Moudrý člověk, který koná dobro, je jako voda - prospívá svému okolí a s ničím nesoupeří, je všeobjímající a disponuje očištnou silou. Jako osvěžující horské bystřiny, jež smyjí všechnen prach i nečistoty. Jako zkalené záplavové vlny, které se před ničím nezastaví a přinesou vláhu všemu živému.

Člověk, který již dosáhl moudrosti, se přirozeně snaží konat dobro. Stejně jako ve všech řekách, ať velkých či malých, teče ta samá voda, v níž se odráží jasný měsíc, oplývá každý živý tvor bez rozdílu buddhovskou podstatou.

3. Oheň – Duhová panenka

V Temném údolí spícího lotosu, kde vládla po celý rok tma, povolala Duhová panenka na pomoc stovky ptáčků a zatímco věrně strážila Spáče, hořící větvičky v jejich zobáčkích zalily spícího mladíka jasným světlem. Její oslnivé světelné spektrum kdysi zachránilo Perličku a Strážce hor, aby se nepropadli do podzemí vesmíru, a zavedlo je do Světa úchvatných tónů, kde dojalo Lucerničku s plamínky života a pomohlo osvobodit Spící lotos, který byl po tisíce let pohřben pod nánosy půdy a prachu.

Život člověka, který se vydá na cestu dobra, prostoupí jasná záře. Jako „oheň“ symbolizující srdečnost, osvětlený stav mysli, a zároveň směr, kterým se ubíráme při hledání pravdy.

4. Vítr – Strážce hor

Vytrvale obchází horské svahy i údolí, chrání a pečuje o zraněná zvířata. Dokázal pozvednout lásku ve vyšší cit a zcela nesobecky provázel Perličku na její dlouhé pouti za Mladíkem s citerou. Ve Světě úchvatných tónů díky své nezlomné vůli objevil v zamrzlém půdě ledové hory element větru a nakonec se mu podařilo vypustit z miliony let zamrzlého ledovcového pole vzduch, na němž je závislé vše živé.

„Vítr“ je symbolem vytrvalého odhodlání naplnit své poslání. Osvícený člověk porozumí tomu, že vesmír je společenstvím všech živých tvorů a že chce-li vést šťastný život, musí být ochoten nesobecky se za vše živé obětovat.

5. Prázdnota – Nebeský mladík

Plaví se se svou cíterou Mléčnou drahou a neúnavně hledá Vílu štěstí. Aniž by na ni brnkal, jeho starobylá citera sama od sebe na základě myšlenek toho, kdo ji vlastní, vyluzuje líbezné tóny. A když její nezapomenutelné tóny nakonec přivolají Vílu štěstí odpočívající v dávném jantaru, také Nebeský mladík konečně objeví směr, kterým by se měl ubírat jeho život.

„Prázdnota“ je probuzením, které nastává za neuvěřitelných okolností. Není třeba jí přiřazovat žádné konkrétní podoby či představy, protože se zcela vymyká realitě lidského světa. Jedná se o duchovní stav, skrze který lze rozpoznat pravou podobu života a pocítit nesmírné štěstí!

Pojem „Prázdnoty“ zároveň symbolizuje smířlivost, toleranci, schopnost pojmout další objekty, stejně jako vše ve vesmíru vzniká z prázdnoty. Vždyť i co se tvůrčího procesu týče, bez toho aniž by člověk zcela vyprázdnil svou mysl, není možné aby se v ní zrodily nové myšlenky.

6. Vidění – Perlička

Příroda štědře obdarovávala Perličku svými nejdrahocennějšími poklady. Když se narodila, všechny květiny nádherně rozkvetly jen, aby ji přivítaly. Poté co se náhodně setkala s Mladíkem s citerou, počalo se i její věčné hledání. I přes všechny útrapy si však nikdy ani slovem nepostěžovala. Její láska je jako průzračná kapička rosy, která nikomu nepůsobí žádnou zátěž, je to ten nejkrásnější ryzí cit!

„Vidění“ je schopnost vnímat, obdivovat se všemu živému i neživému bez sebemenšího pomyšlení na to si daný objekt přivlastnit.

„Spatří podstatu a vše bude krásné“. „Vidění“ nám umožňuje radovat se z nevyčerpatelné krásy celého vesmíru a je tak zárukou šťastného života. Pouze člověk, který se dokáže obdivovat nejrozmanitějším proměnám svého okolí, prožije svůj život naplno.

7. Vědomí – Kvark

Nadprůměrně inteligentní a bystrý mladík, který si ze všeho nejraději hraje s čísly. Neustále s sebou nosí svůj vševědoucí počítač, počítá a měří. Vždy má nejvyšší nároky, dychtí po tom být nejúspěšnější, jeho touhy jsou stejně nezměrné jako jeho potřeby. Dnem i nocí pátrá po velkém tajemství vesmíru – tajném zdroji duchovní energie.

„Vědomí“ je schopnost rozpoznat, porozumět. „Vědomí“ stojí i za vznikem všech rozdílů a protikladů jako například: velký a malý, hodně a málo, krásný a ošklivý... Spolu s nimi se však zrodila i touha a žádostivost, čímž se zkomplikoval i princip příčiny a následku.

„Vědomí“ odráží nekonečné proměny Vesmíru, je fascinujícím souhrnem všech idejí a myšlenek. „Vědomí“ neustále zkouší „vidění“, ale ta takzvaná zkouška nemá ve skutečnosti žádný význam. Objekty se pouze rozkládají před našimi zraky, to, zda se jim budeme pouze obdivovat či zatoužíme si je přivlastnit, záleží na každém z nás.

8. Pravda (Buddhovská podstata) – Prabhutaratna

Prabhutaratna je symbolem nejvyššího duchovního stavu, jaký může člověk v životě dosáhnout, a tím je nalezení pravdy (buddhovské podstaty).

Prabhutaratna uposlechně tři vesmírné mudrce, opustí nadpozemský Lazuritový bambusový háj a vydá se do světa lidí hledat pravdu. Těsně před jeho odchodem ho mudrci nabádají: „Pravda nemůže existovat sama o sobě nezávisle na kráse.“ Hned po svém příchodu do světa lidí se náhodně setkal s Perličkou, která zabloudila do Bambusového háje hustých mraků, a pomohl jí najít jejího Kanárka. V tu chvíli ale pouze kolem krásy prošel a nepoznal ji.

Poté se proměnil v Mladíka z Hory štěstí a pilně se staral o Horu štěstí, a ta se díky jeho péči proměnila v úrodnou velehoru překypující životem a vitalitou. Stále se ale nesnažil krásu nalézt. Až teprve když se znovu setkal s Perličkou, došel nečekaného poznání – pochopil skutečný význam toho, že „pravda a krása jsou neoddělitelné“!

